Jessica Steele

Cred în tine

Colecția ELSEA

Editura CONI

Coperta : VASILE SOCOLIUC

© by JESSICA STEELE, 1982

Distrust her shadow

Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin editurii CONI

JESSICA STEELE

CRED ÎN TINE

Traducere de MARIA COSOSCHI

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9170-13-7
Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Miss Agnes Mary Emsworth, pe care Diana o numea mai simplu Emmy, nu-i era o rudă apropiată. Cu toate acestea, pentru Diana, ea reprezenta familia. Toată familia.

Amândouă își savurau în liniște micul dejun în acea vineri din luna martie.

– Nu lucrezi azi, draga mea ? întrebă bătrâna doamnă.

Cu câteva luni în urmă, Diana crezuse că aceasta nu-și va mai serba niciodată a optzeci și doua aniversare... Privirea ei exprima o mare tandrețe ori de câte ori se punea pe această bătrânică încântătoare care fusese doica mamei ei. Emmy părea să-și fi recăpătat forțele și culoarea ; scăpase în sfârșit de această bronșită sâcâitoare.

Totuși, Diana se feri să-i repete ceea ce-i spusese toată săptămâna : că prietena ei, Jane Davis, directoarea agenției interimare „Intérims Adaptables", nu avea nimic de lucru pentru ea, până luni dimineață.

– Nu, Emmy, răspunse ea cu blândețe. Ce-ai avea chef să faci ?

– Merg la clubul meu în după-amiaza aceasta.

Uf ! suspină în sinea ei Diana, ușurată : Emmy nu mai suferea deci de o pierdere de memorie. Își amintise că azi, vineri, trebuia să se întâlnească cu colegele ei, foste dădace și foste guvernante care se adunau săptămânal în jurul unei cești de ceai.

– Uitasem, mărturisi Diana, ușor rușinată.

Emmy ar fi avut deci tot interesul să se odihnească în cursul dimineții... dar pentru nimic în lume Diana nu i-ar fi dat sfaturi. Căci, în ciuda vârstei avansate și a sănătății ei fragile, Emmy era foarte independentă.

– Cred că o să mă apuc de studiile mele de franceză, anunță Diana.

Apoi, luând un aer complet nevinovat, ea adăugă :

– N-ai vrea să rămâi acasă în dimineața aceasta să mă ajuți, din întâmplare ?

– Ba da, bineînțeles, draga mea ! exclamă bătrâna doamnă cu un surâs călduros. Totuși, înainte de asta, vom goli masa.

Ele se ocupau de vase, când Emmy puse din nou întrebarea crucială :

– Vei avea de lucru mâine, crezi ?

Diana accepta deseori să lucreze sâmbăta și uneori chiar duminica. Sfârșitul de lună era greu și acum, că Emmy se simțea bine, ea o

prevenise pe Jane că era gata să accepte orice. Din nefericire, agenția interimară era încă la început și lucrările se numărau pe degetele unei mâini.

– Nu, Emmy, nu înainte de luni, răspunse ea blând, îndreptându-se spre etajera unde erau aranjate cărțile de gramatică franceză.

Se cufundă, fără să mai aștepte, în lecție, și când ridică capul, după o jumătate de oră, pentru a arunca o privire în direcția bătrânei doamne, un surâs i se întipări pe buze : Emmy aținise în fotoliul ei.

Diana lăsă stiloul. De ce atâtea eforturi ? se întrebă ea pentru a nu se ști câta oară. Nu progresa deloc... De altfel, agenția ar fi putut să-i propună într-o zi un post de secretară bilingvă.

Dacă judeca după situația actuală, era puțin probabil ca lucrul acesta să se întâmple prea curând.

Alungând aceste gânduri pesimiste, Diana puse din nou mâna pe stilou. Dar pagina cu vocabularul rămânea cu disperare goală de sens... Își aminti de ziua în care îl anunțase pe tatăl ei că avea de gând să se înscrie la o școală de secretariat.

– E inutil ! obiectase acesta cu vehemență. De ce să-ți bați capul să înveți tot felul de lucruri ? Nu va trebui să lucrezi niciodată cât voi trăi eu !

Era adevărat. Totuşi, acum patru ani ea trebuise să pătrundă într-un birou, care nu era cel al tatălui său... Inima i se strânse de durere, în timp ce-şi amintea acest moment îngrozitor, în care Emmy şi ea aflaseră vestea despre accident ; părinţii Dianei muriseră într-un accident de cale ferată, în străinătate. Bătrâna guvernantă şi micuţa orfană se consolaseră atunci una pe alta, în durerea lor.

Emmy trăise întotdeauna la ei ; tatăl ei o primise cu braţele deschise când se căsătorise cu mama Dianei.

Moartea părinţilor o tulburase enorm pe Diana, dar ea nu era la capătul necazurilor ei. Dacă ar fi trăit tatăl ei, era absolut convinsă că ar fi rezolvat dificultăţile ei financiare. El nu ar fi plecat niciodată în concediu fără să ia câteva măsuri de prevedere... Din nefericire, la moartea lui, Diana a descoperit că mica întreprindere de tâmplărie era în pragul falimentului. Ea fusese obligată chiar să vândă casa lor frumoasă pentru a plăti toate datoriile...

Având o sănătate mai bună pe vremea aceea, Emmy aprobase ideea Dianei de a se stabili la Londra, unde ofertele de serviciu erau mai numeroase şi salariile mai substanţiale. Nici o clipă nu le venise ideea să se despartă.

Astfel, ele au sosit în Capitală unde au găsit un mic apartament la parter şi unde Diana a ocupat un post de secretară. În primii ani to-

tul a decurs bine. Până în ziua în care Emmy a avut probleme cu sănătatea.

La început, patronii Dianei s-au arătat înțelegători : își luase concediu să se ocupe de bătrâna ei doică. Dar trebuind să lipsească o după-amiază ici, o după-amiază colo, apoi o zi, apoi două și câteodată mai mult de o săptămână, fata sfârși prin a-și pierde postul. De mai multe ori i s-a întâmplat să audă aceeași frază politicoasă, dar fermă : „suntem obligați, din păcate, să vă mulțumim..."

Oh ! Emmy nu știa nimic. Diana o asigura că ea era cea care-și părăsea serviciul de bună voie, căci nu-i mai plăcea ceea ce făcea...

Esențialul era s-o încurajeze pe prietena ei : Emmy se temea de spitale și sanatorii și Diana era ferm hotărâtă să se ocupe personal de ea, până la sfârșit... Asta, nu a împiedicat-o să fie neliniștită ; într-adevăr, cum să-și câștige existența dacă ea era concediată o dată la șase luni ?

Atunci, Diana a întâlnit o fostă colegă de școală, Jane Davis... Jane Dexter, înainte de a face o căsătorie nefericită. Având, ca și ea, douăzeci și doi de ani, Jane părea să aibă, totuși, o anumită experiență de viață. Într-adevăr, avea deja la activ o căsătorie, un divorț și singura sa bucurie... un băiețel de trei ani, Edward.

În fața unei cești de cafea, Jane îi explicase Dianei că fiind lămurită în privința „iubirii",

nu dorea decât să devină o femeie de afaceri. Își investise deja capitalurile în cumpărarea unei agenții de interimariat...

– Dar tu ? Ce-ai mai făcut ? o întrebase ea apoi. Emmy e bine ? Lucrezi ?

Pe moment, nu, mărturisise Diana, înainte de a-i descrie situația aproape fără ieșire în care se găsea. Jane se grăbise s-o angajeze, spre marea ei ușurare și bucurie căci asta era, pentru Diana, soluția ideală !

Totuși, începuturile, acestei mici societăți nu erau prea grozave și propunerile erau rare. Oare va avea Diana o altă ofertă de lucru, după săptămâna pe care o va efectua de luni încolo într-un birou de dactilografiat ?

Telefonul sună și Emmy se trezi brusc.

– Răspund eu, spuse Diana care era deja în picioare.

Imediat ce va închide, va merge să-și facă o cafea. Dar deja, bătrâna doamnă se îndrepta spre bucătărie. Hotărât lucru, Emmy îi ghicea cele mai ascunse gânduri.

– Diana ? Eu sunt, Jane. Ascultă... Poți merge să livrezi în locul meu o scrisoare la Bambury, te rog ? Am primit-o chiar acum și se pare că este urgentă.

Diana se gândi o clipă. Emmy era bine de mai multe săptămâni, ieșea după-amiază, deci nu trebuia să se neliniștească pentru ea.

– Dacă Miss Emsworth este bolnavă, pot s-o sun pe Myra, adăugă Jane pe un ton, indulgent.

– Nu, nu, accept.

– Perfect ! Te aștept peste o jumătate de oră.

Diana se duse după platoul cu cafea și îl puse pe masa joasă din salon. Nu avea prea mult timp s-o bea dacă voia să fie punctuală la întâlnire...

– Era Jane, la telefon.

– Ah ! Ce mai face băiețelul ei ? Nu a mai fost cu el pe la noi de secole !

Jane și Edward trecuseră cu o săptămână în urmă dar Diana rămase mută în această privință.

– Are trei ani acum, e mare ! Emmy, trebuie să plec. Mă întorc odată cu tine diseară.

– Cina va fi gata ! o asigură bătrâna doamnă, radioasă... Niciodată nu am văzut la un copil niște ochi albaștri atât de frumoși ! Și părul negru ! Dar e prea drept... Al tău a fost întotdeauna ondulat... Ai un păr atât de frumos, Diana...

– Nu mai pot să stau, Emmy. Doamna Bricknell vine să te ia ?

– La ora două. Nu mănânci acasă ?

– Nu, îmi pare rău. Mănâncă tu ce a mai rămas din puiul de ieri seară, de acord ?

Emmy încuviință și o conduse până la ușă, cum făcea de fiecare dată.

– Pe curând ! spuse Diana înainte de a se grăbi spre mașină.

Ajunse la agenție în treizeci și trei de minute fix, după ce primise telefonul Janei.

– Nu am avut timp să mă schimb, sunt prezentabilă ?

– Ca de obicei, răspunse Jane, întinzându-i un plic lung, maroniu. Am scris totul pe el. Este destul de simplu de fapt. Trebuie să dai această misivă unui oarecare domn Littlejohn. El o așteaptă.

– Trebuie să fie importantă, dacă sunt gata să apeleze la serviciile unei agenții ca a noastră ca s-o primească rapid. Tu știi ce conține ?

– Oh ! Trebuie să fie un document confidențial de care au nevoie pentru o conferință, în după-amiaza aceasta... Mă întreb dacă ne vor contacta din nou pentru a angaja secretare, într-una din zilele acestea.

A adus-o un oarecare Townsend și a plătit anticipat, rolul nostru constând, pe moment, în livrarea acestui pachet la termenul prevăzut.

– Nu ai nimic pentru mine în afară de postul acela de dactilografă, de luni ?

– Îmi pare rău, Diana, suspină Jane, s-ar crede că-ți subestimezi meritele, dar nu e adevărat, crede-mă. E atât de greu acum, pentru agenție...

– Nu te îngrijora din cauza mea ! Totul se va aranja în curând, sunt sigură de asta !

– Sper !

În ciuda stării mașinii ei, un lux indispensabil, Diana sosi la Bambury într-un timp record. Pierdu câteva minute să caute hotelul dar, găsindu-l, își parcă mașina în fața intrării, își luă poșeta și intră în clădire cu un pas suplu și vioi.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Littlejohn, vă rog.

Recepționera îi indică numărul camerei și se întoarse imediat să răspundă la telefon.

Diana ar fi preferat ca domnul Littlejohn în chestiune să coboare să-și ia comisionul... Dar fără îndoială, conferința începuse deja. La cotitura unui labirint de coridoare, ea descoperi în fine ușa pe care o căuta. Compunându-și un surâs, respiră adânc și ciocăni în ușă.

Îi deschise un om înalt și puternic... Semăna mai mult cu un boxer decât cu un tânăr cadru dinamic...

— Domnul Littlejohn ? întrebă ea, surâzând... Aduc această scrisoare de la...

Nu putu să-și termine fraza. Necunoscutul își încruntă sprâncenele. Cu o mișcare puternică, o ridică de la sol, o propulsă în cameră și închise ușa în spatele ei.

Surâsul Dianei dispăru. Cu gura căscată, îl privi pe omul care o măsura, amenințător. O străbătu un sentiment indescriptibil de panică. I se uscase gâtul... Ce se întâmpla ?

Ceva nu era în ordine. Nu era deloc în ordine...

– Ce... C...

– Niciodată nu a spus că va fi o fată ! urlă brusc asaltatorul ei.

– Eu... eu sunt aici pentru a-l întâlni pe domnul L... Littlejohn, spuse ea cu un curaj pe care nu-l simțea, căutând ieșirea.

O a doua gorilă își făcu apariția.

– Unde e scrisoarea ?

Paralizată, Diana nu putu scoate o silabă. Se dădu înapoi cu pași mici până la fereastră.

– Ce... Vreți să-mi explicați ?...

– Ea vrea s-o facă pe dura, Georges ! răcni unul dintre cei doi bărbați.

Probabil văzuse prea multe filme cu gangsteri !

Dar realitatea crudă o izbi brusc. Ei nu glumeau. Erau serioși, grozav de serioși. Stomacul i se crispă și ea făcu ochii mari, în timp ce ei avansau spre ea.

O mână enormă i se puse pe gât... Atunci, slavă domnului, Diana leșină.

*

* *

Începea să-și vină în fire. Își ridică pleoapele prea grele. Trei bărbați erau prezenți în încăpere, dar ei nu-i era frică, căci spiritul ei înota încă printre ceturile inconștienței. Nu mai știa unde se află și pentru ce...

Cineva îi dădu un pahar cu apă și îi ordonă să înghită o tabletă. Ea ascultă fără să pro-

testeze, pentru că era prea slăbită pentru a-şi pune întrebări.

— O să meargă... Va adormi.

Vocea era gravă, catifelată, liniştitoare. Diana închise ochii. Să doarmă ? Ce bună idee... Să doarmă ! Să doarmă !

*
* *

Această durere de cap care-i făcea tâmplele să-i zvâcnească... Diana scoase un geamăt şi deschise ochii, îi închise, îi deschise din nou... Unde era ? Nu ştia. În orice caz nu era la ea acasă. Nu era patul ei.

Poate avusese un coşmar ?

Asta ar explica de ce-i mai era încă frică. Întinse mâna să aprindă veioza, dar nu avea nici o putere. O vânătaie... Avea o vânătaie enormă la braţ. Şi ea o vedea, ceea ce însemna că încăperea nu era în întuneric, cum crezuse când se trezise...

Pe ce era întinsă ? Cu vârful degetelor, exploră salteaua. Piele... O canapea de piele ? Nici una din cunoştinţele ei nu avea o canapea de piele !

Ea întoarse capul. O lumină o orbi, obligând-o să închidă din nou ochii. Aşteptă câteva secunde ca durerea pătrunzătoare care-i străbătea fruntea să se atenueze, apoi îşi ridică încetişor pleoapele...

Un birou... O veioză pusă pe el... Își ținu respirația. O siluetă întunecată, în spatele mesei. Cineva o privise dormind ! Îl cunoștea oare pe acest cineva ?

Un geamăt răgușit îi scăpă fără să vrea și bărbatul o auzi, probabil, în această tăcere. O văzuse cu siguranță mișcându-și brațul ; cu toate acestea el nu se mișcă. Părea absorbit în lectura unui dosar. Fără să-și scape hârtiile din ochi, spuse :

– Ah, Miss Alexander, ești în sfârșit printre noi !

Vocea era cea a unui personaj cultivat și curtenitor, dar ea nu se simți deloc în siguranță.

– Cine ești ? Unde... unde sunt ?

Amintirile o asaltară brusc și frica îi crescu. Camera de hotel, mâna păroasă...

Necunoscutul își strânse documentele și se ridică. Imens ! Era gigantic ! Era cu siguranță gorila care o trăsese cu forța în camera de hotel !

Nu... Se apropia de ea. Era mare, tot atât de mare ca celălalt bărbat, dar mai puțin impozant. Era obosită și nu avea decât o dorință : să doarmă ! Nu !

Nu era momentul să se lase cuprinsă de somn ! Nici măcar nu știa unde se află ! Cât putea fi ceasul ? De cât timp era aici ?

Bărbatul se așeză pe un fotoliu lângă ea.

– Cine ești ? întrebă ea.

Privirea Dianei întârzie pe mâinile acestui individ ciudat. Se rănise. Bătându-se ? Tot ce era posibil, dar ea nu avea putere să reflecteze. Degetele lui, lungi și suple, traduceau o mare sensibilitate. În această privință se înșelase amarnic ; doar agresivitatea domina la el ; ca dovadă, riposta sa seacă...

— Vrei să spui că nu știi cine sunt ?

Părea convins de contrariu.

Perplexă, Diana îl privi cu atenție. Nu... Cu cât îl privea cu atât avea certitudinea că nu l-a mai văzut niciodată înainte.

Avea în jur de treizeci și cinci de ani, își spuse ea. Cu trăsăturile ferme, el părea mai hotărât... O gură severă, una dintre acelea care nu știau să surâdă... O bărbie fermă, pătrată, voluntară, un nas acvilin... Și această privire ! În prezent era absolut convinsă că nu l-a mai văzut niciodată ! Lucrase pentru mulți oameni, dar niciodată pentru el. Și-ar fi amintit ochii aceștia negri, pătrunzători.

— Eu... eu nu... te cunosc, se bâlbâi ea, regretând că nu se exprimase cu fermitate.

Dar era slăbită, atât de slăbită și atât de vulnerabilă !

Această declarație bâlbâită nu trezi nici un comentariu din partea necunoscutului. El se mulțumi să rămână acolo, în fața ei și să-i studieze fața ; ea era, Diana era absolut convinsă, mult mai palidă ca de obicei.

Pe moment, totuși, ea era prea obosită pentru a încerca să-l împiedice. Fără îndoială va sfârși prin a se sătura și a-i furniza câteva explicații.

Totuși, minutele se scurgeau și el nu înceta s-o privească.

... O tresărire de furie puse stăpânire pe tânăra fată ; senzația de letargie a cărei victimă era, se risipea.

Drept cine se credea el ? De ce se distra trimițându-și gorilele ? Căci era scris pe fața lui că el era șeful. În ce scop, deci, se distra el trimițându-și gorilele pe urmele tinerelor femei nevinovate ?

Diana nu avea o încredere mai mare în el decât în oamenii săi. Își amintea acum, modul în care se aruncaseră asupra ei, amenințători. Cel care o privea acum de sus nu ar fi avut nevoie de ajutorul lor pentru a o brusca, dacă l-ar fi tentat această idee ; ea nu era în stare să se apere !

– De... de unde știi cum mă cheamă ? întrebă ea după un îndelungat timp de tăcere.

În definitiv, nu i se ceruse să-și dovedească identitatea !

– Permisul de conducere era în poșeta dumitale, răspunse el sec.

Aparent, el nu încerca nici cel mai mic sentiment de rușine la gândul că-i scotocise printre lucruri... !

Diana înghiți cu greu. Ce alte informații putuse revela acel document oficial ? O simplă scădere i-ar dezvălui vârsta și... și... O frică intensă îi strânse brusc gâtul... Emmy ! Adresa lor era scrisă clar pe această hârtie ! Acești trei indivizi erau niște escroci ! „Oh, Dumnezeule !" De-ar lăsa-o pe Emmy în pace ! Diana nu știa ce voiau de la ea, dar... Nu se mai putu abține și puse întrebarea care o tracasa :

– Dumneata... Nu ai fost la mine acasă ?

– Nu văd de ce aș fi făcut-o, din moment ce ești aici în fața mea, îi răspunse el cu răceală. Dacă cineva e neliniștit din cauza dumitale, va ști probabil unde să te găsească.

Ciudată remarcă. În timp ce ea se străduia să-i descifreze semnificația, el reluă, cu agresivitate :

– Adresa menționată în permisul de conducere... acolo trăiești cu Stoddard ?

Stoddard ? Numele acesta nu-i spunea nimic. Nu întâlnise această persoană niciodată, dar nu lucrul acesta era cel mai important. Esențialul era să se asigure că banditii nu se apropiaseră de Emmy.

– Trăiesc singură, afirmă ea.

Mormăitul pe care-l primi drept răspuns, nu clarifică cu nimic misterul și Diana regretă că-și menționase casa. În nici un caz nu trebuia să-i dea impresia că ascundea ceva. Ce proastă era ! De ce nu rămăsese mută ! Evident, această durere nu o ajuta cu nimic, era

incapabilă să gândească coerent... Dorind să schimbe subiectul, se hotărî să-l provoace.

– Este perfect ilegal să...

– Ilegal ? o întrerupse el cu o voce tranșantă. Și șantajul, ce este ? după părerea dumitale... o joacă de adolescente ?

– Șantajul ?

Necunoscutul surâse sceptic... nu, cinic, în fața expresiei ei aiurite.

– Te bălăcești în situații sordide ! strigă el. Nu o fă pe nevinovata cu mine, Miss Alexander. Cunosc bine femeile, să știi.

În această privință, ea nu avea nici o îndoială ! Aparținea acelei categorii de bărbați seducători care se înconjoară în mod constant de o armată de metrese pulpoase și sofisticate ! Totuși, ea se feri să-și exprime gândurile cu voce tare.

Voia să se întoarcă acasă. Voia s-o găsească pe draga ei Emmy.

– Ești băgată în povestea asta până în gât, continuă el, disprețuitor. Numai că, de data aceasta, te-ai întâlnit cu un bărbat care va avea grijă să te pedepsească așa cum meriți !

Inima Dianei se strânse. Era terorizată. De altfel, frica nu o părăsise niciodată, probabil, de la începutul acestei aventuri, exceptând poate când dormea...

El vorbea serios, amenințările sale erau pe cât de grave pe atât de sincere. Cum să-și

dovedească nevinovăția, când oboseala începea din nou s-o copleșească ?

– Ascultă, domnule... eh...

El o privi drept în ochi, dar nu-și dădu osteneala să se prezinte. Diana își umezi buzele.

– Ascultă, reluă ea, nu înțeleg nimic din ceea ce se întâmplă aici. Niciodată, în toată viața mea, nu am șantajat pe nimeni !

El nu credea nici un cuvânt, era vizibil. Timp de o clipă, Diana se întrebă, ce s-ar fi putut extorca de la acest bărbat, dar nu era momentul să aprofundeze ancheta, pentru că trebuia să-și dovedească nevinovăția !

– Șantajul, conchise ea, este odios ! Este inadmisibil.

Ochii săi verzi-albăstrui se fixaseră asupra lui și ea aștepta să citească în privirea lui vreun semn de indulgență. Expresia răpitorului ei nu se schimbă absolut deloc.

– Nu mă crezi, nu-i așa ?

– Draga mea, vei sfârși cu siguranță prin a mărturisi adevărul, o anunță el privind-o de sus. De asta poți fi sigură.

O străbătu un fior de teroare.

– Dar nu am nimic de spus ! strigă ea disperată.

Migrena devenise atât de puternică încât abia își amintea de ce se dusese la acel hotel. Cu pleoapele închise, își duse o mână la tâmple.

– Oh, mă doare ! gemu ea.

Îl auzi mișcându-se.

Deschise ochii din nou și tresări văzându-l ridicându-se în fața ei, apoi aplecându-se.

– Nu mă a... atinge ! urlă ea, pradă unei spaime indescriptibile.

El o contempla, nemișcat, cu buzele strânse, cu un aer sumbru.

– Nu mișca, îi ordonă el. Merg să-ți caut niște tablete.

Spre imensa surpriză a Dianei, el plecă. Ea îl ascultă la început dar apoi își dădu seama că nu mai era la hotel ci într-o casă.

Își încreți sprâncenele. De ce nu ceruse el unui servitor să-i aducă aspirină ? „Nu mișca" spusese... Ce nebună era ! Pierduse momente prețioase punându-și întrebări prostești în loc să fugă !

Să fugă ! Bineînțeles ! El lăsase ușa larg deschisă.

Cu o mișcare rapidă, fata se sculă și puse picioarele pe pământ. Apoi se ridică, gata să alerge : Totuși, spre marea ei stupefacție și disperare, descoperi că picioarele nu o țineau. Se prăbuși jalnic pe canapea.

CAPITOLUL II

Străduindu-se să-şi stăpânească hohotele de plâns, Diana încerca în zadar să se ridice, când necunoscutul năvăli în încăpere.

El văzu imediat pateticul rezultat al tentativei sale şi-i aruncă o privire severă. Punând paharul de apă pe care îl ţinea în mână, pe birou, veni spre ea. Două braţe solide o apucară şi o puseră pe picioare. Diana înghiţi în sec, incapabilă să scoată vreun sunet.

– Ţi-am spus să nu mişti, mormăi el.

– Eu... nu pot să merg ! explodă ea, îngrozită. De ce ? Ce mi-ai dat ?

– Nimic, răspunse el laconic. Cel puţin... nu încă... Trebuia să bănuiesc că complicea lui Stoddard este o femeie.

Stoddard... Stoddard... Cine era ăsta ?

– Te-ai lovit la cap când ai căzut, atunci când ai leşinat, explică el. Eşti încă sub efectul medicamentelor administrate de medicul hotelului.

Leşinase ? Nu-şi mai amintea nimic ! După toate, nu era de mirare că i se întâmplase şi

asta. Probabil că cei trei escroci fuseseră impresionați de-și dăduseră osteneala să cheme pe unul dintre medici...

Își va recăpăta în curând forțele, imediat ce medicamentele își vor pierde efectul soporific.

Acest gând o reconfortă, și teroarea sa cedă locul unei mânii surde.

– Mă întreb de ce s-au dus după ajutor, replică ea. Nu credeam că gorilele de această spe...

– Gorile ? sunt gărzile de corp în care am cea mai mare încredere, o asigură el.

– Ha ! râse ea. Gărzile de corp se distrează deseori să maltrateze tinere femei nevinovate ?

– Nu au fost violenți cu dumneata ! primiseră ordine precise în acest sens. Țineam să te pedepsesc personal.

– Vrei să spui că o să... mă bați ?

El o privi ironic, înainte de a admite :

– Într-adevăr, asta era intenția mea.

– Și... ți-ai schimbat părerea ?

– Vrei aspirinele astea, da sau nu ?

Tăcută, ea le acceptă și bău toată apa.

– Ce vei face cu mine, acum ?

În loc să se așeze din nou în fotoliul său, el se sprijini de birou, cu brațele încrucișate pe piept. Încruntat, o privi o vreme fără să scoată un cuvânt. La capătul nervilor, în pragul isteriei, gata să-și urle nevinovăția, Diana aștepta continuarea evenimentelor.

– Care sunt sugestiile dumitale ? Ce-aș putea face cu complicea unui șantajist ?

– Eu nu sunt...

Ea tăcu ; el se agita, agasat și ea înțelese că el nu o va crede niciodată.

– Bineînțeles, șantajistul este Stoddard...

– Ah ! ți-ai recăpătat memoria, în sfârșit ! continuă, te rog !

– Ascultă, nu este totuși greșeala mea dacă am un ghemotoc de vată în locul creierului !

– Cu alte cuvinte, suferi de amnezie ? răspunse el glumeț...

– Nu ! Anumite imagini sunt foarte clare... de exemplu îmi amintesc perfect că am fost sechestrată într-o cameră de hotel de două gorile, gata să mă facă zob. Dar... degeaba mă străduiesc, nu știu de ce mă aflam acolo.

– Domnul Littlejohn...

– Adineauri îmi vorbeai de un anume Stoddard !... Ah, da... Domnul Littlejohn... Trebuia... Asta e ! exclamă ea ușurată. Venisem să predau un plic...

Ea era atât de liniștită încât reuși să surâdă : nu avea nici un amestec în această treabă de șantaj ! Venise din partea agenției pentru a depune o scrisoare pentru domnul Littlejohn.

– De ce zâmbești ? Pentru că Stoddard trebuia să intre în posesia a douăzeci de mii de lire sterline în dimineața aceasta. Fii liniștită, i-am pregătit o mică surpriză pe care nu o va uita prea repede.

– Surpriză pe care ai de gând să i-o faci și complicei lui, presupun ? replică ea, cu stomacul contractat... Dar eu nu sunt complicea lui Stoddard ! Nu-l cunosc pe omul acesta, nu l-am întâlnit niciodată ! Eu lucrez la „Intérims Adaptables" și cum azi nu aveam de lucru, când un domn...

– Cine ? Ce ?

– O să-ți spun tot, dacă îmi dai voie ! protestă ea. Acest domn... Cum se numea el ?

– Smith, poate ? râse el.

– Nu, nu era Smith, era... era... Îmi amintesc îndată.

– Între timp îți propun să continui minunata dumitale poveste cu zâne.

– Acesta este adevărul ! Te asigur ! Jane Davis, directoarea agenției, mi-a telefonat azi dimineață. Un bărbat îi lăsase o scrisoare care trebuia transmisă unui oarecare Littlejohn, într-un hotel din... din Bambury.

Eforturile ei nu serveau la nimic, ca dovadă expresia sceptică a interlocutorului său.

Pradă unei agitații extreme, ea își dădu pe spate o șuviță de păr negru în timp ce privirea i se opri pe mâneca bluzei sale care era sfâșiată pe o lungime de vreo cincisprezece centimetri. Împietrită ca o statuie, ea contempla dezastrul.

– Bineînțeles, ai martori...

Ea își înfrână o exclamație de bucurie : într-o clipă temnicerul său, se va încurca în scuze !

— Telefonează la agenție ! îl încurajă ea, după ce-i comunică numărul. Pe de o parte vei descoperi că aceasta există pur și simplu ; pe de altă parte, Jane Davis îți va povesti în ce împrejurări m-a trimis la acel hotel din Bambury !

Ea se aștepta ca el să se repeadă în direcția telefonului, dar decepția îi fu cruntă. El nu se clinti nici măcar cu un deget ! Entuziasmul ei se evaporă. Cine era bărbatul ăsta ? Ce voia de la ea ? Ce se întâmpla ?

— De ce nu o suni ?

Un surâs îi înflori pe buze... un surâs sinistru și amenințător.

— Agenția este deschisă și noaptea ?

Diana îl privi țărâ să înțeleagă. Pentru a-i da o vagă idee despre ce voia să insinueze, el binevoi să-și consulte ceasul.

— Este patru și zece... dimineața, anunță el laconic.

Patru și zece dimineața ! Biata Emmy ! Cu siguranță era bolnavă de spaimă ! Emmy... Anunțase poliția, care ceruse explicații Janei. Jane vorbise despre Bambury și...

Își întrerupse singură șirul gândurilor. În cazul în care poliția nu se pregătea să intervină dintr-un moment în altul, ea trebuia să-l convingă pe acest bărbat de nevinovăția ei. Trebu-

ia să se întoarcă neapărat acasă, s-o liniştească pe Emmy !

– Jane cuplează întotdeauna robotul ! reluă ea în grabă. Formează numărul pe care ţi l-am dat şi înregistrarea îţi va da coordonatele Janei Davis.

El înalţă o sprânceană, ceea ce o forţă pe Diana să continue incoerent.

– Deseori, dacă ea trebuie să plece, dă adresa mea, sau pe cea a unei colege... Dar... dar sunt sigură că o vei găsi acasă, căci nu a făcut nici o aluzie la eventuale proiecte de...

– De ce nu mi-ai dat de la început numărul ei personal ? o întrerupse el, exasperat.

– Nu puteam ghici cât e ceasul ! De altfel, n-o să crezi niciodată că există o agenţie ca aceasta, dacă nu vei auzi anunţul : „Aici Intérims Adaptables".

– În această privinţă ai, fără îndoială, dreptate. Pretinzi deci că furnizaţi funcţionari la orice oră din zi şi din noapte, nu-i aşa ?

– Ne mândrim că putem efectua orice lucrare, oriunde şi la orice oră, răspunse ea sec, furioasă să constate cât de cinic şi disprețuitor era.

– După mine, asta înseamnă mai ales, că vă lipsesc comenzile.

Orice urmă de batjocură i se ştersese şi Diana fixă această privire neagră şi pătrunzătoare... Oare o credea el până la urmă ? Îi rămânea măcar această speranţă. Dacă ea

continua să-i vorbească despre agenție, el va sfârși prin a înțelege că ea nu inventa nimic, nu ? El va ridica receptorul și va afla atunci că ea îi spusese adevărul chiar de la început. Jane va confirma...

— În acest sezon, e întotdeauna greu ! începu ea, agățându-se de aceste speranțe.

— Agenția riscă să dea faliment dacă situația nu se îmbunătățește în scurtă vreme, nu-i așa ?

Așa era, dar Diana refuză să mărturisească.

— Ei... mai mult sau mai puțin, se bâlbâi ea. În general, Jane își ia toate măsurile de prevedere înainte de a ne trimite la lucru. Nu s-a prea informat azi, căci pe moment, noi acceptăm orice.

Dianei îi părea rău oarecum pentru lipsa ei de menajamente la adresa prietenei sale, dar trebuia să-l convingă cu orice preț de sinceritatea ei.

Această declarație fu urmată de o tăcere de plumb ; necunoscutul o contempla, nemișcat, impasibil. Ce traducea această privire, atât de neagră și atât de strălucitoare ?

— Te rog, telefonează-i ! îl imploră ea. Jane îți va spune...

Ea tăcu : el, se deplasase.

O senzație de ușurare intensă o invadă : el se îndrepta spre cealaltă parte a biroului și apucă aparatul. Diana surâse... necazurile ei se apropiau de sfârșit. Efectul produs de medi-

camente începea să dispară. El asculta apelul... Mulțumită Domnului scăpase de pedeapsa pe care el se gândea să i-o administreze.

Ea riscă o nouă ocheadă în direcția lui, dar de data aceasta își încreți fruntea. Înregistrarea robotului continua și el aflase cu siguranță coordonatele Janei Davis, totuși el nu nota nimic pe blocnotesul său !

Poate avea o memorie excepțională ! Da, cu siguranță asta era ! Dar... inima fetei se strânse : el o fixa cu cruzime.

– Ce... Ce este ?

Va scăpa ea vreodată de accentul ăsta temător din voce ?

El apropie telefonul și i-l întinse ca să poată auzi cum sună... O dată, de două ori, de trei ori... nici un robot nu întrerupea soneria !

– Ai greșit compunând numărul ! îl asigură ea. Robotul este mereu cuplat. Mereu !

El închise cu o mișcare lentă, prea lentă și prea măsurată, ceea ce o făcu să insiste :

– Cu siguranță ai greșit numărul ! Jane este neliniștită din cauza lipsei propunerilor ; ea nu uită niciodată...

– Poate preferi să-l formezi chiar dumneata, spuse el, cu răceală. Nu te vei supăra dacă te voi supraveghea peste umărul dumitale ?

Diana nu-l băgă în seamă. Putea să-și permită. Nu fu deloc mirată să constate că-i tremura mâna. Îi trebuia cel puțin o săptămână ca să-și revină din această oribilă aventură !

Data viitoare, când Jane va avea de trimis o scrisoare unui client nu avea decât să i se adreseze Myrei. Myra era călită, ei nu-i era frică de nimic, era destul de puternică să înfrunte toate obstacolele, chiar pe cele mai neașteptate !

O dată, de două ori, de trei... Sunetul răsuna cu cruzime în urechea Dianei... Patru... Cinci... Ea deschise ochii mari, stupefiată...

– Cred că am format greșit numărul, bâigui ea.

Se pregătea să-l mai formeze o dată când receptorul îi fu smuls cu brutalitate, aterizând cu un zgomot asurzitor pe birou.

– N-ai greșit nimic ! strigă el.

Apoi, după ce făcu o pauză imperceptibilă, reluă :

– Ei, Miss Alexander ? Ce-o să mai inventezi acum ?

– Adică cum ?

– Micuțul dumitale creier diabolic funcționează cu toată viteza și fără oprire. Plănuiești un alt mod de acțiune, presupun ?

– Eu... nu te-am mințit ! protestă ea, distrusă în fața acestui eșec. Nu înțeleg, cinstit vorbind, nu înțeleg nimic ! Agenția joacă un rol preponderent în viața Janei ! N-a putut neglija să...

– Te repeți, draga mea, îi răspunse el.

– Lasă-mă să plec, îl imploră ea. Îți promit să lămuresc această problemă. Chiar mâine,

Jane o să te sune. Eu... o să-i spun să vină să discute cu dumneata !

– Suntem deja mâine.

– Lasă-mă să plec ! îl rugă ea din nou, știind bine că-și pierdea timpul și energia.

Rămase de marmură, niciodată nu va reuși să-l îmbuneze ! Îi scăpă un suspin.

– Spune-mi cel puțin unde suntem...

– Când vei mărturisi tot.

– Dar nu am nimic de...

Cuvintele i se stinseră pe buze : era inutil, eforturile ei erau zadarnice. El se săturase de ea și de așa zisele ei minciuni ; va fi de neînduplecat ! El o disprețuia pentru că o bănuia că a participat la un complot pentru a câștiga bani cu ușurință.

– Ce... ce vei face cu mine ? întrebă ea ghicind dinainte că pedeapsa de care credea că scăpase îi va fi aplicată în totalitate.

Modul în care necunoscutul o privea, de sus în jos, nu o liniștea deloc. Cu gâtul uscat, ea constată că el se interesa mai ales de partea dezgolită a umărului ei. Tăcerea dura, insuportabilă, când el spuse în fine cu o voce periculos de calmă :

– Pentru început, vom merge să ne culcăm.

Cu gura căscată, împietrită pe loc, Diana nu putu scoate nici un sunet timp de cel puțin două secunde. Apoi înregistrând șocul acestei noutăți, ea se ghemui pe canapea cât mai departe posibil.

– Nu, strigă ea, străduindu-se în zadar să-şi ascundă bucata de piele dezgolită. Nu...

Zări un rânjet necruţător şi îl simţi ca o insultă ! Părea să spună că ea îl dezgusta. În această privinţă ea avea dreptate, căci el îi confirmă repede bănuielile.

– Nu mă voi murdări atingându-te, Miss Alexander, spuse el cu brutalitate.

Apoi, redevenit serios, îi ordonă cu înverşunare :

– În picioare !

Ea nu-l atrăgea fizic, i-o spusese clar, totuşi Diana rămase în alertă.

– Prefer să rămân aici, replică ea.

– Nu sunt un om răbdător, scrâşni el, cu dinţii strânşi.

Diana află în curând că nu avea de ales : ea nu va dormi pe acest divan în seara aceasta... scoase un strigăt de groază în timp ce el o apucă de ambele braţe şi o obligă să se ridice. Ea fu atât de surprinsă de vivacitatea gesturilor sale, încât fu incapabilă să se opună.

Inima i se zbătea în piept dându-i reflexe în coaste şi ea să lăsă târâtă împotriva voinţei ei, spre coridor.

El aprinse becul în hol, inundându-i cu o lumină orbitoare şi începu să urce scara.

Cu o respiraţie regulată, abia îngreunată de povara pe care o purta, bărbatul urcă la primul etaj. Diana nu încercă să se apere : trebuia să-şi păstreze energia cu orice preţ pen-

tru ultima luptă care se va da în cameră. Căci ea nu avea nici o încredere în promisiunile lui.

Cu cotul, el apăsă pe întrerupător și Diana se crispă. Poate ar fi făcut mai bine să încerce o scăpare când încă mai era la parter. Nu... Ar fi fost inutil... El ar fi prins-o înainte ca ea să facă trei metri.

Tremurând, își dădu seama că el se oprise. Ea îi susținu privirea neagră fără să clipească, dar nu citi nici cea mai mică urmă de indulgență.

Întorcând capul, văzu patul. La ce bun ? suspină ea disperată. Nu-i folosea la nimic să lupte, căci el ar fi fost mereu învingător. Bineînțeles, în momentul crucial va mușca, va zgâria, îl va lovi cu pumnii, știind că partida era pierdută dinainte. Nu avea altă soluție. Încercase prin toate mijloacele să-l convingă de nevinovăția ei în această afacere... Ce-i mai rămânea, acum ?

Deodată, îi veni ideea că acest individ era o ființă umană cu defectele sale dar și cu câteva calități poate. El avea o oarecare sensibilitate, altfel nu s-ar fi dus să-i aducă aspirină niciodată... Acesta să fie răspunsul la problema ei ? Trebuia să facă apel la compasiunea lui, la emoția lui ? .. Crezu că se apropie de ea. Nu avea timp de pierdut cu reflecțiile !

— Eu... eu sunt virgină.

Această declarație care suna mai curând a implorare, căzu într-o tăcere de gheață.

Diana se forță să-l privească drept în ochi, fără o singură bătaie de gene, pentru a-și dovedi sinceritatea.

El părea să ezite, dar expresia feței lui era de nepătruns.

— Nu țin să fiu primul. Mă vei ierta, sper ?

Apoi punând-o pe pământ, fără să-i lase mâna, îi arătă o ușă.

— Baia este acolo. Te aștept aici. Nu trage zăvorul.

Învinsă, obosită, Diana pătrunse cuminte în baie și se așeză pe marginea căzii. Trebuia neapărat să conceapă un nou plan de scăpare ! Dar era obosită... atât de obosită...

Câteva minute mai târziu, după ce și-a stropit fața cu apă rece, auzi o lovitură seacă în ușă.

— E în ordine ?

— Vin.

Prosopul îi căzu din mână și ea se aplecă automat să-l ridice. Necunoscutul apăru chiar în momentul în care ea aluneca încet pe podea.

Totul se învârtea în jurul ei, când obiectele reveniră din nou la poziția orizontală, ea descoperi că era întinsă pe pat. Două mâini eficace îi scoteau pantofii... Ele se pregăteau să-i descheie cureaua blugilor.

— Nu ! strigă Diana.

— Cum vrei, mormăi el, dând din umeri, după ce se ridică. Te poți descurca singură ?

— Bineînțeles !

– Ți-e... foame ?

– Aș vrea mai degrabă să ieși de aici. Aș vrea să dorm.

Spunând acestea, ea își înfundă capul în pernă.

Sperând să-l facă să înțeleagă că ea dorea să fie lăsată în pace.

Tăcerea se prelungi. Doamne ! De-ar pleca, se rugă ea... Nu mai pot. Ea îl auzi mișcându-se, auzi zgomotul ușii care se deschidea și se închidea. Uf !... Și apoi auzi cheia întorcându-se în broască.

Prizonieră ! Era sechestrată de un necunoscut uriaș, arogant și agresiv ! Un cinic fără inimă, un bărbat care avea puțin respect pentru femei dar care, cu intermitențe, avusese câteva gesturi de omenie...

Un hohot o făcu să se cutremure și cu dosul mâinii își șterse lacrimile care îi alunecau pe obraji. Era epuizată !

*

* *

Când se trezi, era deja în plină zi. Deschise ochii și examină camera cu tavanul înalt, mobilată cu o mobilă veche, șlefuită cu grijă. Într-o clipă retrăi coșmarul din ajun. De ce nu acționase ea mai bine ? S-a comportat ca o

sărmană creatură patetică, fără forță și fără caracter ! Slăbiciunea ei se datora fără îndoială medicamentelor administrate de medic. Da, asta era, se încurajă ea.

În timp ce o invadau amintirile, fu străbătută de un fior. Îi mărturisise ea oare că era fecioară ? El nu crezuse, evident : de altfel el nu se interesa de ea sub acest aspect, și ea ar fi trebuit să-și cruțe umilința unei astfel de mărturisiri !

Bine, în noaptea aceasta avusese o atitudine de școlăriță terorizată. Nu se va mai întâmpla. Azi se simțea mai bine și îi va arăta cine era ea în realitate !

Dând la o parte cuvertura, puse piciorul gol pe covor și-și dădu seama că mai avea blugii și cămașa sfâșiată. Atâta pagubă pentru bluză ! Esențialul era să știe dacă, în dimineața aceasta picioarele ei vor accepta s-o țină...

Făcu un pas, apoi doi... Da... Rămânea în echilibru... Medicamentele nu mai produceau nici un efect asupra ei. Ea era din nou Diana Alexander, o tânără femeie solidă și voluntară.

Și Emmy ? Această bătrânică care trebuise să-și petreacă singură o seară întreagă ! În ce stare o fi după o noapte lungă de groază ? Diana hotărî că o va avertiza mai târziu, după ce și-a făcut toaleta.

Ea se refugie în baie, având grijă să fixeze un scăun sub mânerul ușii... în cazul în care

temnicerul ei ar încerca să intre fără să fie invitat.

Se cufundă într-o baie caldă, se îmbrăcă, apoi se spălă pe dinți cu o perie nefolosită încă, pe care o găsi în dulăpiorul farmaceutic. Neavând nici un obiect cu care să-și descurce buclele brune, ea reveni în cameră, fluturând scaunul în fața ei.

– Te pregătești să îmblânzești lei în cușca lor ?

Ea ridică ochii și-l descoperi pe cel ce o răpise, instalat confortabil într-un fotoliu în fața patului.

– Aveți și piepteni în clădire ? îl întrebă ea cu ostilitate.

– Ai unul în poșetă, răspunse el, amintindu-i astfel că scotocise printre lucrurile ei.

– Știu, dar cum nu mi-am recuperat p...

Tăcu, căci el îi arătă poșeta cu degetul pe jos, la piciorul patului.

– E tot ce ai de făcut aici ! Poți ieși, acum ! strigă ea, furioasă.

Deschise poșeta : plicul pe care i-l încredințase Jane nu mai era. De fapt, nici nu se aștepta să-l mai găsească... Restul era la loc, tubul de ruj de buze, portmoneul, stiloul, blocnotesul... pieptenul...

Pentru a-i dovedi acestui individ odios că prezența sa îi era perfect indiferentă, începu să-și pieptene energic părul.

Totuși își dădu seama cât de rău își masca emoția... Tremura ca o frunză... El se sculase, se apropiase și o observa cu atenție fără să spună un cuvânt.

Exasperată, ea respiră adânc.

— Ascultă-mă bine, domnule... Cât timp te vei distra ținându-mă aici ?

— Ce, casa mea nu-ți place ? o ironiză el.

Ea îi răspunse, supărată :

— Am nevoie de haine curate.

— Și eu am nevoie de câteva explicații.

Ea era într-un impas. El era gata să creadă ce era mai rău, s-o considere un monstru. Cum se putea ea apăra ? Ce „explicații" putea să-i dea în afară de cele pe cale i le dăduse noaptea trecută ? Prin ce metodă să-l convingă că spunea adevărul ? Contase pe robotul societății „Intérims Adaptables"... degeaba ! De ce ? De ce pentru prima oară de când se asociaseră, Jane Davis plecase fără să-l cupleze ?

— Deci ai hotărât să nu-mi destănui nimic, reluă bărbatul, care o măsura de sus în jos, cu o sclipire ironică în ochii lui de culoare închisă.

Ei poftim ! gândi ea cu amărăciune. Ajunseseră din nou de unde plecaseră. Nu o crezuse în ajun, nu o va crede nici azi.

— Mi-e foame.

– În cazul ăsta, avem tot interesul să coborâm în bucătărie, nu-i așa ? răspunse el batjocoritor.

Strecurându-și un braț sub cotul ei, o târî pe culoar fără să-i lase vreo șansă să-și schimbe părerea.

CAPITOLUL III

Dianei îi veni rău coborând scara. Își aminti scena din ajun, când făcuseră traseul în sens invers ; pentru a-și feri ochii de lumina orbitoare a becului, ea închisese ochii și-și ascunsese capul la pieptul paznicului ei. Acum încercând să-și tragă brațul din strânsoarea lui, nu se putea împiedica să nu admire acest decor somptuos.

Balustrada, foarte veche, era din stejar sculptat. Toți pereții erau acoperiți cu panouri de lemn și sub picioarele lor se desfășura un covor gros, roșu sângeriu. Numai el valora probabil douăzeci de mii de lire, prețul cerut de acest... acest... Stoddard...

Ajungând în vestibul, bărbatul care o ținea bine de mână, făcu la dreapta. Trecură prin fața mai multor uși, toate închise. Unde era încăperea în care se trezise, în ajun, întinsă pe o canapea de piele ?

Ei erau acum în pragul bucătăriei : o încăpere imensă, echipată cu cea mai modernă aparatură. Interesul Dianei fu trezit mai ales

de uși... Trebuia să fie vreo ieșire pe acolo... spre curte. Numai dacă ea ar reuși să...

O voce seacă îi reaminti că temnicerul ei știa să-i citească gândurile :

– Ușa este închisă cu cheia. Ferestrele sunt blocate și ele, asta în caz că vei avea intenția să fugi...

Ea îl fulgeră cu privirea. Nu era el puțin cam prea sigur de el ? Căci ea nu va mai fi multă vreme prizoniera lui. Aparent, erau singuri în casă. Acest individ nu putea s-o supravegheze totuși douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru !

Cu toate acestea, ea voia să aibă confirmarea lui.

– La ce oră sosesc servitorii dumitale ? întrebă ea, simulând cea mai mare naivitate, în timp ce el punea o tigaie pe foc.

El o privi o clipă pe furiș.

– Ei locuiesc aici.

– Le-ai dat liber ?

– Da, pentru mai multe zile, răspunse el.

Diana se cutremură de furie, această precizare îi permitea să deducă că slujbașii vor reveni când îi va contacta el.

– Și soția dumitale ? îl întrebă ea brusc, plină de speranță.

Într-adevăr, aflând că soțul ei sechestrează o fată nevinovată, soția cu pricina va pleda în favoarea victimei.

Un surâs ipocrit îi apăru pe buze :

– Nu am soție.

– Nu mă mir ! replică ea, înaintând câțiva pași ca să inspecteze ouăle. Ai spart gălbenușul, adăugă ea.

– Ceai sau cafea ? mormăi el.

– Mă lași să aleg ?...

– Cafea, hotărî el, ignorându-i sarcasmul.

Diana era destul de înfometată pentru a renunța la principii și a accepta să mănânce la masă cu „gazda" ei. Nu mâncase nimic, de când plecase de acasă, de la micul dejun. De altfel, trebuia să-și recapete forțele, dacă voia să scape fugind.

Zărind un ceas, își dădu seama că era aproape ora douăsprezece.

– Pot să știu ce vei face cu mine ? reluă ea după ce mâncase totul cu poftă.

Ea se simți plină de curaj, revigorată. Din nefericire, nu dură... Privirea i se opri pe mâinile interlocutorului.

– Vei îndrăzni... vei îndrăzni să lovești o femeie, nu-i așa ? bâigui ea. Ți-am spus adevărul, de ce nu mă crezi ?

– Poate ai un alt număr de telefon pentru mine, în dimineața asta ? râse el.

– Nu mai înțeleg nimic. Jane cuplează întotdeauna...

– Taci din gură, ordonă el ridicându-se brusc de la masă.

Era prea de tot. Ea nu-și mai putu stăpâni furia.

– Ți-am spus adevărul ! urlă ea ; dându-și scaunul la o parte, gata să se repeadă la el.

Imperturbabil, vizibil neimpresionat de această izbucnire, el o examină de sus în jos, sceptic și disprețuitor. Diana fu descurajată. Nu era momentul să abandoneze partida. În ce stare era Emmy acum ? Dumnezeu singur știa. Totuși ea nu îndrăzni să-i mărturisească că era grăbită să se întoarcă acasă la bătrâna doamnă. El ar trimite gorilele înainte și biata Emmy, înspăimântată, ar risca o criză de inimă ! Stăpânindu-și frica, Diana căută o altă metodă :

– Îmi pare rău, pentru toate aceste probleme...

El preferă să se facă că nu aude, spre imensa ei descurajare. Nici nu-și dădu osteneala s-o privească când ea aduse vasele și le puse în chiuvetă. Totuși nu pierduse. Nu încă... Ea continuă să golească masa.

– Șantajul este o tactică revoltătoare, afirmă ea. Dar cu toată sinceritatea, nu știu cine este Stoddard și nici ce conținea această scrisoare, datorită căreia el spera să te escrocheze...

Cuvintele i se stinseră pe buze ; expresia dușmanului ei trăda o oarecare surprindere.

– Ceea ce eu...

El o privi cu intensitate, apoi tăcu, subțiindu-și buzele și aplecându-se în fața ei pentru a apuca carafa cu suc de portocale.

Diana se întrebă ce-l putuse descumpăni brusc. Totuși hotări foarte repede, că era momentul să acționeze, nu să tergiverseze. Avea impresia netă că-l deconcertase. Ea insistă :

– Ascultă, domnule...

El nu catadicsi să-și dezvăluie numele.

– Ascultă, repetă ea străduindu-se să nu-și arate enervarea, telefonează la poliție să vină un comisar să mă întrebe.

Ea nu avea nimic de ascuns ! Această sugestie trebuia să-l liniștească !

– Știi foarte bine de ce nu voi da curs acestei inițiative.

– Nu, nu știu ! răspunse ea.

– Nu cred să fii atât de proastă, totuși !

Diana înghiți în sec, în timp ce privirea lui întunecată întârzia pe umărul ei pe care nu mai încercase să și-l acopere. Apoi o privi cu duritate.

– Șantajul reușește întotdeauna pentru că cel care-l practică știe că victima sa va fi gata să plătească orice sumă în schimbul tăcerii sale.

– Deci mă bănuiești că ți-am cerut să contactezi poliția pentru că știam că nu poți s-o faci ?

El nu răspunse. Oricum, ea cunoștea deja răspunsul lui la această întrebare. Se descurcase foarte bine fără ajutorul poliției până acum, nu ? Stoddard nu va mai încerca multă vreme să glumească în felul acesta...

Obișnuită să o ajute pe Emmy la vase, Diana luă mecanic o cârpă și începu să șteargă farfuriile. Nu vorbeau nici unul, nici altul. Asupra lor plana o tăcere întreruptă doar de zăngănitul tacâmurilor.

– Dumneata... ești celebru ? îndrăzni ea, în sfârșit să-l întrebe.

Ar fi fost posibil. Această vilă, aceste mobile de valoare, modul în care Stoddard putea să-i pretindă douăzeci de mii de lire fără să-l deranjeze peste măsură... toate aceste elemente contribuiau la crearea acestei impresii.

– În anumite cercuri.

– Vrei să eviți deci orice publicitate scandaloasă. Ai fi stânjenit dacă presa ar pune mâna pe o afacere prea puțin strălucită pentru dumneata.

– E o aluzie la faptul că te-am răpit ?

Nu, nu asta voise ea să spună. Se gândea la ce-ar fi putut să-l determine pe Stoddard să exercite asupra lui un șantaj odios. Totuși nu avu timp să-i explice, căci el o apucă violent de brațe și o scutură cu putere, cu o licărire sălbatică în ochi.

– Dacă-ți vine ideea să vinzi unui ziarist acest episod, vei regreta toată viața, ți-o promit eu !

– Nu e asta ! protestă ea. ...Au ! Mă doare ! Am fost maltratată ieri, nu-ți ajunge ?

Spre marea ei surprindere, el o eliberă pe loc.

– Maltratată ? Le-am ordonat să nu te atingă !

Într-adevăr, avusese intenția să se ocupe personal, își aminti ea. Suflecându-și mâneca cămășii, ea îi arătă o vânătaie enormă pe antebrat.

– De unde am ăsta, după părerea dumitale ?

– Dacă am înțeles bine, nu a fost ușor să te pună în mașină ca să te aducă aici.

Spre marea mirare a Dianei el atinse aproape tandru pielea ei învinețită. Apoi, întorcându-se brusc, își continuă treburile domestice. Diana se mustră în sinea ei. Ea se lăsa antrenată de imaginația ei nebună ! Tandrețe ! Ce ridicol ! Ea se înșela, luată pe neașteptate de atitudinea lui brusc îmblânzită.

Hotărât lucru, acest bărbat avea darul s-o păcălească ! Ba o amenința cu cele mai grele pedepse, ba o lăsa și părea asaltat de remușcări...

Ea întinse cârpa de bucătărie, urmărindu-l cu privirea cum aranjează cestile și farfurioarele la locul lor. Da, era un personaj ciudat... În orice caz, nu avea aparența unui individ obișnuit cu o viață calmă și pașnică la el acasă.

Diana se întrebă atunci dacă era o fire meticuloasă și îngrijită sau dacă el își dădea osteneala să aranjeze totul la locul lui pentru a evita bănuielile servitorilor săi la reîntoarcerea acestora. Ținea oare să le ascundă că „primește" în absența lor ?

Obosită de aceste gânduri inutile, ea întoarse capul spre fereastră. Curtea ! Era o soluție. Dar un sentiment de decepție o invadă în scurtă vreme. Căci ea nu zărea decât o grădină. Unde era ? În ce regiune ? Ea putea fi la kilometri depărtare de Londra, în Scoția chiar !

– Domnule... începu ea.

Dar la ce-ar folosi să-l întrebe ? El nu-i va spune nimic. El aștepta continuarea fără să surâdă, atent...

– Cum te cheamă ?

El vedea bine că ea era gata să explodeze, totuși rămase impasibil și tăcut.

– Oh ! Du-te la naiba, murmură ea. O să te strig domnul Șmecherie !

El surâse într-un elan de sinceritate și Diana fu descumpănită încă o dată. Astfel, el era sensibil la cea mai mică încercare de umor a ei... Și acest surâs îl făcea mai uman. Avea dinți superbi, constată ea fără să vrea.

– Spune-mi Nicolas.

– Domnul Nicolas ?

Nu era deci atât de celebru pe cât părea, niciodată în viața ei nu auzise vorbindu-se de un domn Nicolas.

– Nicolas e destul ! Din motive pe care nu și le explica, Diana surâse. Din păcate, Nicolas redeveni grav.

– Ești gata să mărturisești că, în timp ce Stoddard venea să-și recupereze banii, dumneata, complicea lui, te ocupai să livrezi marfa?

Diana se crispă. Ea îl detesta. Bărbatul acesta era machiavelic ! Se străduise să-i abată atenția pentru a-și putea duce mai bine ancheta, luând-o din scurt !

– Și dacă ăsta ar fi cazul ? îl sfidă ea cu ciudă. Dacă aș fi într-adevăr complicea lui ? Nu sunt, bineînțeles, dar... Nu știu ce vrei de la mine. Mai la urmă ai pus mâna pe scrisoare, nu ? Sau... mai ești încă amenințat ?

– Vino cu mine, bombăni el, îndepărtându-se pentru a o lăsa să treacă în fața lui pe coridor.

Unul lângă altul, ei străbătură culoarul până la a treia ușă. Era biroul în care se trezise noaptea precedentă... sau mai curând, în dimineața aceasta.

Neavând de ales, Diana îl urmă în această încăpere. Cu urechea la pândă ea îl văzu ridicând receptorul, ea simulă totuși că nu o interesează, preferând să se îndrepte spre ușa care dădea spre grădină. Nici o altă locuință nu se vedea din acest loc.

Ea îl auzi spunând „da" de mai multe ori, apoi „ți-am spus de o sută de ori că mă ocup eu de tot", „da", „nu", „da"... Această conversație nu avea nici un sens !

In depărtare, ea zări un boschet. Dacă reușea să fugă, ar fi o ascunzătoare ideală...

– Nu era un complice ci o complice.

Diana tresări. Interlocutorul lui Nicolas știa deci că el era victima unui șantaj. Oh, până

la urmă de ce să se mai mire ? Nimic mai normal, fiind vorba de un mesaj scris de o persoană și adresat alteia. Amanta lui i-o fi trimis o scrisoare compromițătoare ? Ăsta să fie fondul problemei ? Nicolas poate n-o fi fost însurat, dar nici nu aparținea categoriei celibatarilor înrăiți... Amica lui o fi fost măritată ?

– Nu am luat nici o hotărâre, continuă el, întrerupând șirul ideilor ei. Invitata mea nu s-a gândit la haine de schimb. Încearcă să-i găsești. Ea nu se teme să se amestece într-o escrocherie murdară, dar pare reticentă la ideea de a-și îmbrăca aceeași cămașă două zile la rând. Curios, nu ?... După părerea mea, i s-ar potrivi un treizeci și opt.

Ajungând la această concluzie, el puse telefonul în furcă.

Diana căută în zadar o ripostă. Ce îndrăzneală ! Dar el avea dreptate... ea purta numărul treizeci și opt. Aprecierea era exactă...

– Încearcă să suni la „Intérims Adaptables" ! îl încurajă ea, cu ochii fixați pe aparat. Jane trece deseori pe la agenție sâmbătă dimineață.

În loc s-o asculte, el o gratifică cu o privire superioară, apoi ocoli biroul, se așeză și-și luă stiloul. Doar nu voia să se apuce să lucreze. Copleșită, ea îl văzu deschizând un dosar.

– Și eu ce să fac ?

El ridică capul.

– Dumneata, ce ?
– Ce trebuie să fac, acum ?
– Nu știi să-ți găsești singură o ocupație ?
– Aș... aș putea merge să mă plimb.
– Ia un scaun și stai liniștită.
– O să mă plictisesc.
El avu acel surâs care nu era de fapt unul.
– Vom fi doi, deci.

Ea îl fulgeră cu privirea, rănită adânc. Totuși, ea știa că la cea mai mică încercare de fugă el o va prinde. Ea se instală pe un divan. Minutele se scurgeau. Trecuse deja o jumătate de oră. Tot felul de gânduri îi treceau prin cap. Ea remarcă câteva șuvițe argintii care striau părul negru al temnicerului ei, determinând-o să se întrebe despre natura profundă a acestui individ.

Tăcerea se adâncea și Diana începea să se simtă neliniștită, când auzi afară un zgomot de motor. Dintr-un salt se ridică, plină de speranță. Venea cineva ! Poate o vor asculta, în fine !

Ar fi fost prea frumos. Nicolas se ridică și el. Apropiindu-se de ea, o apucă de mână și o conduse ferm la primul etaj.

La jumătatea scărilor, împinsă de un impuls brusc, ea se agăță de balustradă.

Nicolas înjură nepoliticos și cu o mișcare îndemânatică, indiferent la protestele ei, o încărcă pe umăr ca pe o păpușă de cârpă.

– Specie de... Specie de... !

Ea nu putu spune mai mult căci era deja în camera ei.

– E tot ce meriți, mormăi el.

El adăugă, văzând că ea își freacă încheieturile mâinilor:

– Nu aveam intenția să... Rămâi aici fără să miști și mai ales nu te apropia de fereastră!

– Ce? Te temi să nu mă zărească amanta dumitale? Să nu dezvălui știrea unui ziar de senzație?

Ea roși imediat și se dădu înapoi speriată de aerul său amenințător.

– Un singur cuvânt despre toate acestea și... Mulțumește-te să te comporți cum trebuie, concluse el sec înainte de a ieși.

Cheia se întorcea deja în broască când ea strigă:

– Dacă crezi că voi sta departe de fereastră, te înșeli!

Ea nu primi nici un răspuns; ar fi putut să-și cruțe această izbucnire...

Nesupunerea nu-i va aduce nici o satisfacție. Ea observă o mașină sport roșie, goală. La urma urmelor, ce o interesa? N-o interesa identitatea metreselor acestui personaj insuportabil. De altfel, venise momentul să acționeze pozitiv.

Fereastra se deschise cu o oarecare ușurință. Asta era calea libertății, sub forma unui balcon cu câțiva metri mai jos. Bineînțeles că era curată nebunie! De la balcon la pământ

trebuia să întreprindă un alt salt prodigios. Nu va avea niciodată curajul să-l facă.

Diana se dădu înapoi dar nu închise fereastra căci era ferm hotărâtă să scoată capul pe ea, îndată ce vizitatorul lui Nicolas va pleca. Dacă era o femeie, cum bănuia, aceasta va înțelege imediat că Diana e nevinovată !

Își petrecu următoarele zece minute blestemând necunoscuți ca Stoddard ; apoi se întrebă în ce stare, numitul Stoddard s-o fi sculat în dimineața aceasta după pedeapsa aplicată de Nicolas Tiranul.

Zgomotul unui motor îi întrerupse șirul gândurilor și ea se repezi spre fereastră. Ce proastă fusese să nu rămână pe loc ! Iubita lui Nicolas nu zăbovise deloc... Acum era inutil să urle ca să-i atragă atenția ; strigătele ar fi fost acoperite de zgomotul motorului. Ea nu putu identifica nici persoana de la volan. Zări doar o coamă blondă, zburând în vânt, în timp ce vehiculul se îndepărta în viteză.

Vexată, furioasă, Diana închise fereastra cu un gest brutal și se îndreptă spre pat unde se prăvăli. Apoi se întinse cu mâinile încrucișate sub ceafă.

Se aștepta să-l vadă pe Nicolas apărând dintr-un moment în altul. Trecuseră deja cinci minute și zgomotul cheii introduse în broască nu se auzea... Cu siguranță, el era prea tulburat de scurta apariție a prietenei sale pentru a se gândi la prizoniera sa.

Dezamăgită, Diana se lăsă pradă fertilei sale imaginații, avu viziunea înspăimântătoare a cadavrului ei zăcând în această cameră, după...

Tresări. Un zgomot de pași pe culoar, un clincănit la ușă... Nicolas intră cu un pachet în mână.

Afectând o poziție nepăsătoare, în timp ce fierbea interior, Diana zâmbi ironic.

– Și eu care te bănuiam că vrei să mă vlolezi ! Preferi blondele, nu-i așa ?

Săgeata aceasta nu-l amuză deloc. Nu avusese de gând să-l facă să râdă dar nici să primească o privire încărcată de amenințări în chip de răspuns.

– Ai recunoscut-o ? Da ? insistă el, pe când ea continua să tacă.

Ah, da... Diana Alexander, așa-zisa complice a șantajistului Stoddard, ar fi trebuit probabil să cunoască numele acelei creaturi...

– Continui să-i aperi reputația ? îndrăzni ea să spună.

– Ai recunoscut-o ? strigă el.

Această explozie o făcu să tremure de spaimă. El îi fixase mâinile de fiecare parte a corpului și părea că reușește cu greu să se stăpânească.

– N... nu, se bâlbâi ea, în grabă.

El păru că se destinde dar Diana rămase neîncrezătoare : nu avea nici o încredere în el.

Tremura din toate încheieturile când el îi întinse pachetul.

– Ai trei minute să te schimbi, mârâi el. Avem de vorbit, amândoi.

Spunând acestea, dispăru. Aceste ultime cuvinte, îi răsunau în urechi. Cu gâtul uscat, cu inima bătându-i nebunește ea își îmbrăcă blugii prea scurți și cămașa prea largă, scoase din pachetul adus de el.

Un sentiment de disperare intensă o străbătu. Să vorbească ? Despre ce ? Nu o crezuse până acum, de ce ar crede-o de acum înainte ? În pragul unei crize de nervi, pradă unei stări indescriptibile de panică, ea se repezi spre fereastră.

...Balconul nu era chiar așa departe, până la urmă...

Trebuia să se calmeze cu orice preț, să-și stăpânească emoțiile ! Nu, era imposibil... N-o să rămână acolo, pe pat, să aștepte cuminte întoarecerea temnicerului. Venise momentul să acționeze.

Crezând că aude un zgomot la ușă, ea încălecă pervazul. Acum sau niciodată ! Abia avea timp să tragă aer în piept înainte de a sări.

Diana nu va ști niciodată dacă ar fi fost capabilă să sară in balconul de dedesubt. Auzi în spatele ei un urlet de furie și chiar în momentul în care se pregătea să sară, picioa-

rele îi părăsiră marginea ferestrei, dar nu în sensul prevăzut.

Două mâini puternice se abătură asupra ei, zece degete se afundară în carnea ei şi ea se simţi trasă spre interior.

Acest asalt nu-i împrăştie deloc frica. Nu era conştientă decât de un lucru : Nicolas o apucase cu un braţ de talie şi cu celălalt îi strivea sânii.

Nu înţelese că el încerca doar s-o împiedice să fugă. Cu mintea în fierbere ea constată doar că eşuase, că era tot prizonieră. Şi nu era totul : Nicolas avea poate o preferinţă pentru blondele înalte, dar felul în care o ţinea lipită de el, trăda gustul său pentru brunete cu ochii verzi-albaştri...

„Trebuie să vorbim, amândoi..." Ce ipocrit ! Ce monstru ! Nu avusese niciodată intenţia să se limiteze la o conversaţie. Intenţiile sale erau cu totul altele.

Diana începu să se zbată cu sălbăticie.

CAPITOLUL IV

– Lasă-mă ! urlă ea, dând din picioare în toate părțile și scoțând strigăte isterice.

– Proastă mică ! strigă Nicolas. Ai fi putut să mori !

Ea continuă să-l lovească cu picioarele. Pierzându-și echilibrul, el va sfârși prin a-i da drumul, nu ? Nu... Ea se înșelă încă o dată căci Nicolas o ținea de cămașă.

Diana aterizâ cu zgomot într-un fotoliu. Înnebunită de spaimă, incapabilă să raționeze, gândindu-se numai cum să scape cu orice preț, nu-și dădu seama că în bătălie el reușise să-i smulgă bluza. Un singur lucru conta : ușa... Era larg deschisă !

Diana nu ajunse niciodată în prag. Nicolas o prinse la timp și o imobiliză în fața lui. Îngrozită, ea îi văzu privirea punându-se pe pieptul ei, abia acoperit de un sutien ușor.

– Nu, șopti ea... Nu... !

Cu o mișcare suplă, el o ridică de la pământ și o puse pe pat. Dumnezeule, gândi ea... Voia s-o violeze.

Mai târziu Diana înțelese că-și pierduse rațiunea în momentul acela. Scoase un urlet. Apoi urmă tăcerea. O palmă o lăsă gâfâind.

– M-ai... m-ai lovit ! îl acuză ea, cu durere.

În pragul lacrimilor ea clipi de mai multe ori, apoi îl privi drept în ochi. Și el părea șocat de gestul său !

Calmată, fără forțe, Diana își dădu seama că el nu ridicase niciodată mâna asupra unei femei... El nu avusese intenția s-o lovească.

– Eu... era singura soluție, mormăi el.

Și, foarte ușor, aproape cu tandrețe, o luă în brațe și o legănă încet.

– Diana...

Ea îi simți buzele pe ale ei, mai puțin feroce decât ar fi crezut și mai puțin agresive.

Era aproape ca și cum el ar fi căutat să atenueze nefericirea lor reciprocă și Dianei nici nu-i trecu prin cap să-l respingă. Nicolas se îndepărtă și-și cufundă privirea într-a sa, fără să scoată un cuvânt.

O flacără arzătoare îi pâlpâi în ochi și gura lui întreprinse o lentă explorare a pielii ei albe... a umerilor, a cefii și a sânilor. De ce nu-i rezista ea ? se întrebă îngrozită de proprie ei pasivitate...

Își pierduse mințile ! Și iată, ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui Nicolas, pentru a-i savura mai bine sărutările !

O voce necunoscută o aduse brusc la realitate. Ea întoarse ușor capul și se făcu stacojie.

– Ei bine, dragul meu Nicolas ! exclamă un bărbat care se sprijinea, cu dezinvoltură, de tocul uşii... Nu-ţi stă în obicei să aduci femei în această casă. Să fie... ?

– Blaise, ieşi de aici ! ordonă Nicolas pe un ton sec. Şi închide uşa în urma ta.

– Scuzaţi-mă că v-am întrerupt ! ripostă numitul Blaise, scuzându-se docil.

Roşie ca sfecla de ruşine şi umilire, Diana strânse din dinţi.

– Dă-te la o parte ! şuieră ea.

El ascultă fără să protesteze. Diana se îndreptă. Ura pe care ar fi trebuit s-o simtă cu câteva minute în urmă, când el o îmbrăţişa împotriva voinţei ei, ieşi în sfârşit la iveală. Ea se citea în expresia mânioasă a feţei ei. Se condamna pentru slăbiciunea ei şi îl detesta şi pe el că abuzase de aceasta.

– Nu-ţi place acest sutien ? spuse ea cu venin în glas. Îl găseşti fără îndoială îndrăzneţ. Nu eu l-am ales, ci prietena dumitale !

– Ea s-a gândit... pe bună dreptate... că o femeie ca dumneata, capabilă să exercite un astfel de şantaj, va aprecia genul acesta de îmbrăcăminte.

Diana tresări... El se exprimase cu o notă de dezgust şi o considera ca pe o fată de moravuri uşoare.

– Eu nu...

Ea nu putu continua căci, ca și cum ar fi fost ofensat de vederea ei, el bombăni :

– Acoperă-te !

Diana își căută cămașa din ochi. De data aceasta, sugestia lui Nicolas părea bună. El fu cel care se aplecă pentru a o ridica și a o arunca pe pat.

Diana nu pierdu nici o secundă, ea se înfășură în țesătura de bumbac și o strânse în jurul ei ; în bătălie, toți nasturii zburaseră ! El nu se apropie de pat ; totuși ea simți că el o privea cu atenție.

– Cine era această persoană ? întrebă ea, incapabilă să suporte mai multă vreme acest examen tăcut și dezaprobator.

Nicolas se plantă în fața unei ferestre.

– Fratele meu, răspunse el, întorcându-i spatele. Vino aici.

De ce s-ar supune ea ordinelor lui ? Se ridică totuși ezitând, și se opri la un metru în spatele lui.

– Ți-am spus să vii aici.

El făcu stânga împrejur și o apucă de mână. Ea se dădu înapoi, înspăimântată.

– Proastă mică ! explodă el. Ceea ce s-a întâmplat a fost... un accident. Nu știam că se va întâmpla... Nu se va mai repeta, adăugă el cu severitate. Eu...

Cuvintele îi muriră pe buze. Diana nu se clintise.

– Ascultă-mă, reluă el străduindu-se să pară calm. Nu mă aşteptam să te descopăr pe punctul de a efectua un salt sinucigaş. Eu... Am fost luat prin surprindere, admise el. Trebuia să acţionez repede. Şi apoi, dumneata te-ai enervat, te-ai zbătut ca o sălbatică... Ai fi putut să te arunci din nou pe fereastră. Nu aveam altă soluţie decât să te menţin pe acest pat. Dacă aş fi reflectat aş fi ghicit că mă vei impresiona, oferindu-mi o privire înlăcrimată.

Era bătută în cap ? Probabil ! căci se auzi mărturisind cu vinovăţie :

– Am crezut că vrei să mă violezi.

Ea se încruntă, supărată pe ea însăşi. Părea că se scuză, totuşi nu avea nimic să-şi reproşeze !

Nicolas dădu din cap, descumpănit şi Diana ştiu că el nu a avut niciodată astfel de intenţii.

– Vino aici, repetă el.

Ea înaintă un pas şi urmări cu privirea vârful degetului său : el nu-i arăta balconul ci aleea, la liziera peluzei. Acolo erau depozitaţi cu grijă nişte stâlpi de metal. Ei şi, îşi spuse ea, descumpănită.

– Acest balcon se prăbuşeşte. Săptămâna viitoare vor veni nişte muncitori să-l repare. Ei au adus deja bazele schelăriei.

Diana înghiţi în sec şi fu cuprinsă de un tremur de groază. Vedea acum ce înţelegea el prin „salt sinucigaş" ! Dacă ea ar fi parcurs această etapă fără a se lovi... ceea ce ar fi fost de necrezut... duşumeaua ar fi cedat sub greutatea ei !

– Aş fi putut să-mi rup gâtul, nu-i aşa ? murmură ea.

Totuşi, îşi veni repede în fire. De ce să se scuze ? În fond, dacă ea încercase să fugă, era din cauza lui.

– Eram copleşită, explică ea, pe un ton mai hotărât. Voiam să mă întorc neapărat la Londra.

Tonul lui Nicolas se înăspri imediat.

– Eşti atât de grăbită să-l revezi pe scumpul tău Stoddard încât eşti gata să-ţi asumi orice risc ? Nu încerca să re...

– Ţi-am spus deja că nu cunosc nici un domn Stoddard, îl întrerupse ea. N-am auzit niciodată vorbindu-se de el înainte de...

– Îl iubeşti ? o întrerupse el.

Era oare o nouă tactică ?

– Nu-l cunosc, insistă ea cu vehemenţă. De câte ori trebuie să-ţi...

– Eşti îndrăgostită ?

Diana făcu o pauză imperceptibilă. De ce-l interesa asta ? Dar mânia ei creştea în acelaşi timp. Nicolas nu o va crede niciodată. La

ce i-ar folosi să-i povestească viața ? Nu avea deloc ocazia să iasă. Toate momentele de libertate și le petrecea în compania bătrânei doamne.

– Ești îndrăgostită, da sau nu ?

– Asta nu te privește ! ripostă ea.

Acest răspuns nu-i plăcu.

Nu avea decât ! Ea voia să se întoarcă acasă ! Niciodată în viața ei nu se simțise atât de dezorientată. Ea voia să fie lângă Emmy, singura ființă din lume care o iubea. Ea fixă balconul, departe în jos.

– Nu cumva ai de gând să repeți fapta de ilorie ?

– Și dacă mi-aș rupe gâtul, te-ar deranja ?

– Aș fi nemulțumit să se întâmple la mine.

– Lasă-mă să plec.

– Vei rămâne aici până voi hotări ce să fac cu dumneata.

Diana scoase un suspin de exasperare.

– Vrei să stai liniștită ?

– Drept cine mă iei ?

– Îmi promiți că nu vei încerca să fugi pe fereastră ? Sau trebuie să te leg de pat ?

– Ar fi prea nostim ! răspunse ea ironic. Totuși, ea ghici că el nu va ieși din încăpere până nu va obține un răspuns. Ea ridică bărbia într-o mișcare sfidătoare.

– Nu o voi face pe acrobata cu o condiție : păstrează-ți mâinile acasă... Nu mă atinge, adăugă ea, roșind.

Reținându-și un surâs, el îi aruncă o ocheadă insolentă.

– Nu fi îngrijorată !

– Oh ! Leși de aici ! îngăimă ea, fixându-și vârful încălțărilor pentru a evita privirea lui ironică.

Descumpănită, stânjenită, ea se așeză pe marginea patului.

– Țin prea mult la viața mea pentru a mă distra să-i imit pe paraşutiştii fără paraşută ! adăugă ea. Îți propun să-mi depui pâine uscată și o cană cu apă, la uşă. Cu cât te voi vedea mai puțin, cu atât mai bine mă voi simți !

Răsună un trosnet puternic şi cheia se învârti în broască. Diana se întinse, reamintindu-și toată scena, începând cu momentul în care Nicolas o invitase să se apropie de fereastră.

Îi salvase viața. Era indiscutabil. Totuşi, cum insista să o sechestreze, Diana îl găsi nedemn de mulțumirile ei. În schimb, ea trebui să admită că a avut dreptate s-o pălmuiască : era cel mai bun mijloc s-o calmeze. El a avut un aer profund şocat de propriul său gest. Cu atât mai rău pentru el ! bombăni în sinea ei.

Până la urmă nu era greşeala ei, dacă el era implicat într-o aventură sordidă cu o femeie măritată. Legătura lui incitase un personaj misterios să-i stoarcă bani în schimbul unei scri-

sori compromițătoare ; era problema lui, nu ? și apoi... Cum își permisese s-o sărute când era îndrăgostit de blonda drăguță ?

Când voi să-și analizeze reacțiile din timpul îmbrățișărilor, Diana simți că roșește. Îl detesta, îl ura ! De asta era sigură... Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Blaise nu ar fi întrerupt sărutul lor ? L-ar fi respins ea ? Da, fără îndoială, se asigură ea... În acest caz, cum putuse să se lase tulburată în halul acesta ?

Niciodată încă un bărbat nu știuse să trezească în ea o asemenea ardoare !

Înainte de moartea părinților ei, înainte de a veni să se instaleze la Londra cu Emmy, Diana flirtase cu câțiva băieți. Dar nici unul dintre ei nu atâtase flacăra ardorii ei...

Nu-l revăzu pe Nicolas decât după mai multe ore. În cursul după-amiezii atipise, dar știu că el venise în cameră ! căci, atunci când se trezi, găsi o cămașă bărbătească călcată cu grijă și impăturită, pe fotoliu.

Încă o dovadă de amabilitate, de omenie, gândi ea, mișcată fără să vrea. El înțelesese perfect că ea nu-și putea petrece timpul strângându-și cămașa fără nasturi la piept.

Sau poate... se considera o ființă prea rafinată să suporte vederea unei fete în zdrențe, în fața lui ? Și-a uitat destul de multă vreme dezgustul ca s-o sărute, nu ?

De ce oare amintirea acestui episod o chinuia atât ? de ce nu putea să-și alunge din

minte acest incident ? De ce-şi amintea fără încetare privirea îngrozită a lui Nicolas, în momentul în care o lovise ? Oh ! Să se ducă la naiba ! Esenţialul era acum s-o liniştească pe Emmy. Trebuia să găsească neapărat un telefon !

Auzind un zgomot pe culoar, ea se ridică. Era înfometată... Nicolas îi aducea pâinea uscată şi cana cu apă cum îi sugerase ea ? Ea îşi îndreptă umerii pentru a-l înfrunta mai bine când va intra.

– Ah ! Te-ai sculat în sfârşit, exclamă el, aparent încântat.

– Îţi faci rondul din oră-n oră, nu-i aşa ?

– Îndată ce vei fi gata, vom merge să mâncăm, răspunse el, ignorând întregul sarcasm cuprins în riposta sa.

Luă cămaşa de pe fotoliu şi i-o întinse. Diana se ridică cu buzele strânse. Ea ar fi aruncat cu plăcere acest veşmânt în capul lui, dar îşi reprimă această pornire, preferând să treacă prin faţa lui cu capul sus şi să intre în baie.

Ce înfăţişare ! gândi ea câteva clipe mai târziu... Nişte blugi prea scurţi care îi ajungeau deasupra gleznelor şi această cămaşă imensă cu mânecile suflecate... Noroc că Nicolas nu-şi pusese un costum pentru cină !

– Nu-ţi va fi ruşine să mă primeşti la masa dumitale ? întrebă ea când reveni în cameră.

– Eşti fermecătoare întotdeauna şi ştii asta, răspunse el.

Fără să vrea, acest compliment o flată.

– Fii atent la ce spui ! Nu fi insolent cu mine, Nicolas.

Coborând scara, își aminti modul în care el îi spusese pe nume, după ce o pălmuise... Până atunci, ea era pentru el Miss Alexander. Cât despre ea, ea regreta că nu-i cunoștea numele. S-ar fi mulțumit cu plăcere să întrețină niște relații distante și politicoase ! Începând de acum ea îi va vorbi cu „domnule"... va fi mult mai impersonal.

În vestibul, Diana văzu că ușa biroului era deschisă. Ea cunoștea decorul acestei încăperi în toate detaliile ei, totuși un singur obiect îi sări în ochi, în timp ce Nicolas o conducea spre bucătărie... Telefonul ! Acolo pe masă... el îi întindea brațele !

Într-un fel sau altul, trebuia să se aranjeze pentru a-l utiliza. Nicolas îi oferi un scaun, pe care ea îl acceptă în timp ce se gândea la un plan de acțiune. Se va descurca orice-ar fi pentru a o suna pe Emmy.

O invadă un sentiment de tristețe : din cauza acestei brute, Emmy, scumpa Emmy murea de groază ! Mânia i se reflectă în voce pe când făcea constatarea că pe masă erau aranjate doar două tacâmuri.

– Unde este frățiorul dumitale Blaise ? El nu ne ține companie ? Refuză poate să se hrănească în sălașul slugilor ? insistă ea văzându-l

cum își strânge dinții. Ai fi preferat poate să mănânci în sufragerie cu el, nu ? Îți promit să fiu cuminte ca o poză și să nu rup ușa de afară, minți ea.

– Nu te cred !

Și ea care încercase să-l vexeze ! Un nou eșec ! Atâta pagubă, ea va abandona ! hotărî ea, observând că el își ascunde un surâs.

– Blaise a ieșit, anunță Nicolas. Mă vei ierta sper, că te servesc în bucătărie. Aici se găsesc alimentele și...

– Și este peste puterile dumitale să le duci în sufragerie.

– Taci și mănâncă !

Diana surâse. Reușise să-l irite.

– Cu plăcere, frate mai mare, replică ea, fals ascultătoare. Ce delicii îmi oferă în seara aceasta temnicerul meu ?

– Ai simțul replicii, măcar atât. Și nu-ți lipsește curajul.

– Sunt principalele noastre calități, ale șantajiștilor.

De data aceasta înțelese că a mers prea departe. Totuși, Nicolas își stăpâni furia și puse un castronel cu supă în fața ei, în loc să i-l toarne în cap, așa după cum se aștepta ea, mai mult sau mai puțin.

Recunoscătoare, Diana ascultă. Ea tăcu și mâncă.

– Mi-ai spus că locuiești singură, declară el brusc, cu ochii fixați pe paharul său de vin.

Diana ezită timp de o secundă. Era în gardă : în nici un caz nu trebuia să afle de existența dragii sale Emmy ! Pentru nimic în lume nu-i va permite să o târască pe bătrâna doamnă în această sinistră afacere !

– Așa e, confirmă ea cu dezinvoltură.

– Stoddard nu se gândește să se mute la dumneata ?

Stoddard ! Iar el ! Ea își înfrână un urlet de disperare. Când va înțelege că ea nu-l cunoștea pe acest individ, că nu auzise vorbindu-se niciodată despre el, până azi ?

– Dacă îl voi întâlni într-o zi pe acest Stoddard, îi voi transmite complimentele dumitale, răspunse ea sec, fulgerându-l cu privirea.

Apoi își plecă rapid pleoapele ; Nicolas nu-și mai contempla paharul cu vin, ci o privea cu insistență pe ea.

Abandonând acest subiect delicat, Nicolas folosi o nouă tactică; care consta în întrebări despre viața ei.

– Nu locuiești deci cu părinții ?

– Au murit.

Nu s-ar fi grăbit să dea explicații dacă nu ar fi văzut expresia dubitativă a tiranului ei. El voia să știe mai mult.

– Sunt morți de patru ani, spuse ea pe un ton neutru.

Ea nu ținea să vorbească despre asta : dispariția lor era o amintire dureroasă. Avea ne-

voie de toate forţele ca să-şi înfrunte duşmanul, nu era momentul să-şi dezvăluie vulnerabilitatea.

– Aveai atunci optsprezece ani ?

Ah ! Calculase deci vârsta ei în funcţie de data naşterii trecută în permisul de conducere. Ea coborî capul în chip de consimţământ.

– Au murit împreună ?

– Erau în vacanţă în străinătate. Un accident feroviar, tranşă ea, agasată de curiozitatea lui.

– Nu ai fraţi sau surori ?

– Nu am familie.

– Eşti singură pe lume... ?

Ea o avea pe Emmy, dar nu-i va spune.

– Da, murmură ea, gata să plângă.

– Ai prieteni, bineînţeles ?

– Stau într-un apartament, nu într-o mânăstire !

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru această agenţie ?

– Eu... începu ea. Cum ? Mă crezi ? Crezi ce ţi-am spus în legătură cu agenţia ? admiţi existenţă ei ? strigă ea surescitată.

Dar Nicolas rămase impasibil şi entuziasmul său se risipi rapid.

– Sună din nou la acest număr, îl imploră ea. Jane a cuplat cu siguranţă robotul ! Nu înţeleg cum a putut uita ieri seară ! Suntem în pragul falimentului şi eu...

Dar se dezumflă brusc când îl auzi tăindu-i replica.

– Sunteți atât de disperați încât sunteți gata să acceptați orice, chiar și escrocherii !

Diana se ridică. Nu-i mai era foame dar în caz contrar tot așa ar fi reacționat.

– Vreau să mă întorc în celula mea ! strigă ea.

Aparent, și Nicolas se săturase de compania ei.

– Nu te superi dacă te conduc, presupun ? spuse el, făcând-o pe gazda distinsă.

Diana îl precedă cu un pas hotărât. Îi va trebui ore să spele toată această veselă singur ! Cu atât mai rău pentru el ! Totuși, în hol ea încetini... Ușa biroului... Dumnezeule ! De ce se enervase ? Dacă ar fi știut să se stăpânească, ar fi avut destul timp să folosească telefonul.

Ei treceau prin fața ușii deschise, când ea se clătină. Nicolas era foarte aproape de ea.

– Nu te simți bine ? o întrebă el apucând-o de braț.

Diana se sprijini de el, străduindu-se să-și înmoaie toate membrele.

– Eu... am o ameteală, șopti ea agățându-se de pulovărul lui Nicolas.

Norocul era de partea ei ! Mulțumită cerului, Nicolas era un om de acțiune. Fără să piardă un minut, o împinse în birou și o instală într-un fotoliu.

Tremurând, Diana își prinse capul între genunchi. Dacă totul mergea bine, el va pune aceasta pe seama traumatismului pe care-l suferise în ajun... Scoase un geamăt și se îndreptă cu efort.

– Ești foarte roșie.

– Din cauză că sângele mi-a urcat la cap.

– Cum te simți acum ? Mai ai amețeli ?

– Nu. Mi-e... mi-e cald.

Era adevărat ; totuși, când îl văzu privind-o cu ochii bănuitori, îi fu frică.

– Vrei să deschid o fereastră ? mormăi el.

Asta era, deci ! Își închipuia că zărind o fereastră deschisă, ea se va grăbi să se repeadă afară. El se înșela : ea nu avea nici o intenție să-și reînnoiască faptele de dimineață ! De altfel, la ce-ar servi ? Nicolas ar fi mereu acolo s-o „salveze".

– Poftim ? întrebă ea umezindu-și buzele, simulând că-i venea greu să se concentreze asupra conversației. Aș putea avea un pahar cu apă ? te rog ! Nu... nu mișca, continuă ea, încercând să se ridice. Mă duc eu.

Cum era și de așteptat, el o obligă să se așeze din nou. Uf ! Diana își ascunse bucuria fixând covorul.

– Rămâi liniștită. Mă întorc imediat, o anunță el, îmblânzit.

„Nu te grăbi !" fu gata să-i răspundă ea.

Fiecare secundă era vitală, ea se aruncă asupra telefonului și compuse numărul apartamentului său.

Emmy era probabil postată în fața aparatului, căci ridică la al doilea semnal. Un val de lacrimi îi veni în ochi, când îi auzi vocea :

– Alo ?

– Emmy ? Eu sunt, Diana ! Strigă ea înăbușindu-și hohotele.

– Ah, bună, draga mea ! Nu trebuia să mă suni.

– Emmy, eu...

– Cum se simte Jane, draga mea ?

Biata Emmy ! Suferea din nou de o confuzie mentală !

– E bine, îngerul meu, dar...

– Rămâi lângă ea, micuța mea Diana.

– Emmy... Emmy dragă, dacă îți telefonez, este pentru că risc să nu vin câteva zile, poate. Nu fi neliniștită pentru mine.

– Nu, înțeleg perfect !

Biata Emmy. Mai bine să nu-i spună nimic. Era complet ametită.

– Pe curând, îngerul meu...

Scoase un strigăt, căci de nicăieri răsări un braț care îi smulse cu violență receptorul și îl repuse în furcă. O clipă mai târziu, Diana înfrunta privirea neagră, grea de amenințări a lui Nicolas.

Paharul cu apă aterizează de bine, de rău pe birou și Diana își ține respirația. Nicolas era turbat de furie.

CAPITOLUL V

– Mică vrăjitoare ipocrită ! spuse el printre dinți. Nu aveai amețeli ! Te simțeai perfect, nu-i așa ?

Într-adevăr... dar nu și acum. O străbătu un val de furie când își dădu seama că bătea încă o dată în retragere.

– Da, mă simțeam bine, răspunse ea, hotărâtă să-i dovedească că avea caracter. Te-am mințit, dar e tot ce meriți. Ți-am spus de o sută de ori că sunt nevinovată și mă sechestrezi aici împotriva voinței mele. O să profit de cea mai mică ocazie ca să te păcălesc.

– Cui dădeai telefon ?

– De ce nu la Poliție ? răspunse ea în bătaie de joc.

– Și obișnuiești să vorbești cu agenții cu „iubitule" ?

– Ce te interesează ?

– Era Stoddard ?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! suspină ea, de câte ori să-ți spun că nu cunosc nici un Stoddard !

Şi atunci, ca prin miracol, îşi aminti numele bărbatului care era la originea întregii afaceri.

– Cel care a depus plicul la agenţie era un oarecare Townsend continuă ea. Dar nu pe el l-am întâlnit, aşa că nu ştiu cine este, nu l-am văzut.

– Dădeai telefon unuia din prietenii dumitale, o acuză el... Preferi să întreţii mai multe aventuri amoroase deodată ?

– Nu era unul dintre curtezanii mei.

– Şi obişnuieşti să spui tuturor bărbaţilor „Iubitule" ?

– O să fiu mai puţin tandră cu dumneata, răspunse ea în vervă.

Se fulgerară din priviri, apoi Nicolas începu să vorbească pe un ton furios.

– Îmi spui sau nu cu cine ai vorbit ?

– Nu.

Nicolas respiră adânc, ca şi cum încerca cu mare greutate să-şi stăpânească furia, apoi scoase un fel de mormăit.

– Dispari ! Urcă în camera dumitale şi rămâi acolo.

Dianei nu-i plăcu deloc să fie concediată ca o şcolăriţă împrăştiată. Era ridicol să mai discute, ştia, totuşi nu se putu împiedica să nu-i arunce o ultimă săgeată.

– Aş putea căpăta cheia, te rog ? Detest să se intre când dorm.

– Nu dumneata eşti cea care trebuie să formuleze pretenţii, obiectă el, brusc mieros şi

suav ca și cum și-ar fi amintit de îmbrățișarea lor.

Diana își umezi buzele.

Nu avea caracter, constată ea cu amărăciune. Era gata să cedeze.

— Tocmai că... mi-ar plăcea să mă închid pe dinăuntru. Nu țin să reprezint o tentație... Nu ți-ai ierta-o niciodată dacă...

— Urcă în camera dumitale, Diana. Dacă nu-ți ceri scuze imediat, dumneata vei fi cea care vei avea remușcări.

Se exprimase cu o voce gravă, amenințătoare și Diana, îngrozită, se întoarse. Era la mâna lui și nu era în stare să se apere.

În camera sa, groaza i se risipi peste vreo zece minute de gândire. Totuși, continua să nu aibă încredere în Nicolas și știa că nu era vorba de lașitate din partea ei : instinctul de supraviețuire o sfătuia să fie prudentă.

Ușa ei nu era închisă cu cheia, dar Nicolas nu putea fi prea departe. Dintr-un moment în altul el va urca și ea va auzi cheia întorcându-se în broască, el nu o va elibera decât atunci când va hotărî și până atunci ea nu putea face altceva decât să aștepte. Oricum era prea dărâmată pentru a continua să se zbată.

Agasată de faptul că se gândea neîncetat la Nicolas și la pericolele care o pândeau în caz de neascultare, Diana își îndreptă gândurile spre Emmy.

Fusese uluită să audă vocea liniştită şi senină a bătrânei doici. Prin ce miracol suportase Emmy absenţa ei fără să fie neliniştită ? Era pentru prima oară că se bucura că Emmy era în plină criză de confuzie mentală. În afară de aceasta guvernanta i se păruse sănătoasă. De nu i s-ar întâmpla nimic înainte de înapoierea Dianei !

Oboseala şi plictiseala o asaltară pe când contempla uşa. Poate ar face mai bine să se întindă şi să se odihnească ? Câteva ore de somn ar reface-o. Şi-ar recăpăta toată energia, iar mâine îl va înfrunta fără teamă pe tiranul ei !

*

* *

Era ziua mare, când Diana deschise ochii şi spre imensa ei satisfacţie era în plină formă. Domnul Nicolas fără Nume, se putea juca cu nervii săi dacă dorea ! Nu va întârzia să regrete !

Ea se refugie în baie unde îşi îmbrăcă blugii şi cămaşa lui Nicolas apoi reveni în încăpere unde aşteptă vreo zece minute, să vină temnicerul să-i deschidă.

Îşi aminti că nu auzise cheia învârtindu-se în broască, în ajun. Cu un pas hotărât, se îndreptă spre uşă, ştiind dinainte că-şi dădea osteneala degeaba. Nicolas se gândea la toate, el ţinea să-şi elibereze prizoniera, el însuşi.

Diana mișcă mânerul, apoi, după un moment de uluire totală, căscă ochii aiurită... Ușa se deschisese !

Bucuria și agitația o copleșiră val-vârtej. Uitase s-o închidă ! Era foarte devreme... Cu puțin noroc, el mai dormea poate !

Diana își luă repede poșeta și cu inima bătându-i, în vârful picioarelor, atentă să nu facă zgomot, coborî repede în hol.

Avea mâinile umede când ajunse la ușa mare de stejar, de la intrare. Hotărât lucru, Nicolas fusese grozav de distrat ! Zăvorul nu era tras ! Fără îndoială era epuizat de cât o supraveghease zi și noapte !

Dar ce o interesa ? se gândi ea ștergându-și mâinile de pantaloni. Nu se va lăsa înduioșată de soarta dușmanului ! Dacă totul mergea bine, el va dormi încă o oră sau două, timp în care ea va fi departe.

Ieși, înspăimântată la gândul că fuga ei putea fi întreruptă brusc de o mână, pusă cu greutate pe umărul ei. Începu să alerge, încântată. Ah ! cât de mult i-ar plăcea să vadă fața lui Nicolas, când își va da seama că păsărica zburase !

Deodată se opri înmărmurită... Mașina ei era acolo, parcată în spatele unui Mercedes negru ! Zeii erau de partea ei ! Una dintre gorile o adusese de la hotelul din Bambury... și dacă memoria Dianei era bună, ea făcuse plinul la

sosirea la Bambury... Îi rămăsese să afle unde era...

Strecurându-se în spatele volanului, își cufundă privirea în poșetă în căutarea cheilor. Nu... nu ! se gândi ea cu ciudă. Cel care-i scotocise printre lucruri ar fi putut avea decența să-i pună cheile la loc !

Era absorbită în căutările sale frenetice, când :

– Ne părăsești deja ?

Diana tresări și întoarse capul spre geam, cu ochii larg deschiși. Acolo, imens și impunător, cu cheile legănându-se între degetul mare și arătător, stătea Nicolas !

Decepția și zăpăceala ei fură atât de mari, încât nu putu să reacționeze. Ea îl contemplă uluită, inertă, disperată. Nici o clipă el nu slăbise supravegherea...

Atâta pagubă pentru el ! Va fi obligat s-o târască până în casă, să-i suporte urletele și insultele căci ea nu se va reîntoarce de bună voie.

– Știi în ce regiune te afli ? întrebă el zeflemitor.

Asta era prea de tot ! Diana nici măcar nu-și putu imagina unde se afla. Poate au trecut vreo graniță ? Nu... ar fi fost imposibil pentru că ea a vorbit cu Emmy fără probleme.

– Nu, răspunse ea, mohorâtă.

Și atunci avu șocul vieții ei : Nicolas îi dădu cheile.

– O să te conduc.

Ea nu avea nici o încredere în el, totuși îi acceptă oferta.

– Mă... mă lași să plec ? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Cel mai bine ar fi să mă urmezi. Drumul național este la mai mulți kilometri de aici. Riști să te rătăcești pe drum ! Ești grăbită să te întorci la Londra, presupun ?

– Este departe ?

– La vreo cincizeci de kilometri.

Dacă era sincer și dacă o elibera, ea va fi acasă, cu Emmy, peste o oră !

Numai că... era el oare sincer ? Sau inventase un nou joc ca s-o chinuie ?

– Îți retragi acuzațiile ? Crezi că agenția „Intérims Adaptables" există ?

Lucirea ironică din ochii lui negri se estompă.

– Știu asta de ieri dimineață ; am sunat și am dat de înregistrarea robotului, mărturisi el spre mirarea Dianei.

O furie surdă puse stăpânire pe ea.

– Ce ? Și m-ai sechestrat în această cameră ? Chiar după ce ai avut confirmarea nevinovăției mele ?

El o fixă imperturbabil.

– Am avut confirmarea că agenția există, asta-i tot.

– Cu alte cuvinte, mă bănuiești în continuare că sunt complicea lui Stoddard... crezi că amândoi ne-am gândit să folosim această agenție, astfel încât, dacă planul nostru eșua

și dacă eu aș fi fost reținută, am fi avut un alibi de toată încrederea. Nu-i așa ?

Nicolas nu catadicsi să-i răspundă. Totuși Diana voia să știe.

– Mi-ai dat drumul și totuși ești încă convins de participarea mea la complot.

– Știu unde să te găsesc dacă doresc să te interoghez din nou, ripostă el. Acum urmează-mă.

Diana îl văzu intrând în Mercedes și-l compară în gând cu un monstru și un mojic.

Asta nu o consolă cu nimic. Oh ! N-avea decât să creadă ce voia despre ea ! Puțin îi păsa ! Aprecierile unuia ca el nu o atingeau deloc ; dar, ca o bună cetățeană cinstită și cu capul pe umeri, era șocată că putea fi considerată criminală.

Zgomotul motorului din fața ei o aduse pe pă[illegible]nt și ea se agăță de volan. Erau la un kilometru de proprietate când ea văzu un panou... Cornthorpe, citi ea... Spera să nu mai treacă prin acest sat toată viața ei !

Urmară un drum de țară sinuos până la o intersecție. Acolo, Nicolas parcă pe margine, coborî din mașină și veni spre ea cu un mers suplu și felin. Totuși, Diana reperase deja direcția pe care trebuia s-o urmeze !

El era la trei metri când ea apăsă pe accelerator, lăsându-l în urma ei, puțin surprins. Drum bun.

Ea ajunse la Londra și fu mirată să constate cât de densă era circulația într-o duminică dimineață în Capitală. Condusese repede, așteptându-se în orice moment să fie urmărită de Nicolas.

El nu luase această inițiativă, totuși ea nu respiră ușurată decât în momentul în care introducea cheia în broasca apartamentului ei. Uf ! Era liberă. În sfârșit ! Ce ușurare !

Emmy, care se scula cu noaptea-n cap în fiecare zi, o aștepta cu siguranță.

– Emmy, eu sunt ! anunță Diana pătrunzând în vestibul.

Abia pronunțase aceste cuvinte, că bătrâna doamnă apăru în fața ei.

– Oh, Emmy ! sunt atât de mulțumită să te văd, îngerul meu ! exclamă ea, gata să plângă.

– Și eu, draga mea, o asigură doica... Ești cu siguranță epuizată, după ce ai stat atâta la spital, continuă ea, fără să-i dea voie să o întrebe de sănătate... Du-te repede în salon și relaxează-te, îți aduc o ceașcă cu ceai.

Spital ? Diana o urmă pe Emmy în bucătărie. Ea era cât pe ce să pună ceainicul pe foc, dar se răzgândi : Emmy era o natură foarte independentă și era mai bine s-o lase să se descurce singură.

– Cum se simțea băiețelul azi dimineață ? o întrebă Emmy.

– Vrei să spui...

– Edward, bineînțeles ! Ești mai obosită decât credeam, constată ea scrutând cu atenție chipul fetei... Și de unde ai luat hainele astea, copila mea ? Ești în zdrențe !... Ah ! Cineva ți le-a împrumutat la spital, presupun.

– Ei... da, așa e, murmură Diana, care nu înțelegea absolut nimic.

Fiul Janei avusese un accident ? Biata Jane ! Era probabil grav, de Emmy crede că ea își petrecuse week-endul cu prietena ei la spital.

– Scuză-mă, mă duc să dau un telefon, declară Diana, străduindu-se să nu-și dea la iveală tulburarea.

– Îți aduc ceaiul imediat ce va fi gata.

Diana se repezi în salon. Numai de-ar fi Jane acasă !

– Jane ? Îmi pare rău că nu te-am sunat până acum.

Nu era momentul să-i povestească aventura ei ; Jane trecuse prin momente dureroase, dacă micuțul Edward...

– Nu e grav, probabil că am fost greu de găsit, căci mi-am petrecut cea mai mare parte din timp la clinică. Am încercat să dau de tine vineri seara ; am vorbit cu Miss Emsworth. Era foarte bucuroasă la gândul că pleacă în vacanță și ne-a fost greu să ne înțelegem. Cred totuși că am făcut-o să priceapă până la urmă care era problema mea... Edward a avut un accident și a fost în comă.

– Oh, Jane, îmi pare rău ! exclamă Diana... Cum se simte el în dimineața aceasta ?

Ea se va ocupa mai târziu de povestea cu vacanța bătrânei doamne.

– Și-a revenit în noaptea aceasta dar bietul micuț este într-o stare jalnică. Este atât de slăbit.

Mai pălăvrăgiră puțin, când Emmy intră și puse în fața Dianei ceaiul și tartinele cu pâine prăjită.

– Te pot însoți la spital, dacă vrei.

– Nu, prefer să stai acasă, în cazul în care vom avea oferte de lucru. Nu m-am mai gândit la agenție când am aflat vestea... Am uitat să pun robotul atât am fost de grăbită. Dar după părerea mea, n-am pierdut mare lucru. Afacerile sunt mai curând calme...

– Vor suna, o asigură Diana.

– Myra a acceptat să preia problema ieri, dar azi după-amiază are o întâlnire amoroasă. Nu te deranjează dacă înregistrez pe robot coordonatele tale ?

– Te rog, Jane, nu mă mișc de acasă... Nu fi îngrijorată, Myra și cu mine vom fi la datorie. Ne vom descurca fără tine, conchise Diana, înainte de a închide.

– Vino repede să mănânci, scumpa mea ! Apoi vei face o baie și te vei schimba.

– Da, Emmy, răspunse Diana ascultătoare.

Savurându-şi ceaiul fierbinte, Diana o anunţă pe Emmy că starea sănătăţii băieţelului se ameliorase.

Te întorci la spital azi ?

– Nu, Jane m-a rugat să rămân acasă, în caz că cineva ar avea nevoie de noi la agenţie.

Destinsă de o baie bună, caldă, mult mai la îndemână în propriile ei haine, Diana se hotărî ca într-una din zilele viitoare să-i povestească Janei episodul din acest week-end. Pe moment ea trebuia să se ocupe de Emmy. Biata Emmy care se gândea să plece în vacanţă. De unde-i venise această idee ? Diana va avea sarcina penibilă să-i risipească iluziile...

Cu toate acestea, Diana avea să descopere în cursul după-amiezii că Emmy avea capul limpede.

– Plec de acum în patru săptămâni, sâmbătă, decretă ea, pe când vorbeau despre Brighton.

– Te duci la Brighton ? întrebă Diana.

– N-o să-ţi fie frică, singură, nu-i aşa ? Dacă nu vrei să plec, pot renunţa. I-am spus totuşi doamnei Bricknell să mă treacă pe lista participanţilor la această călătorie. Costă mult mai puţin în afara sezonului şi timpul va fi frumos, în plină lună aprilie.

Diana o lăsă să-şi exprime toată bucuria faţă de perspectiva acestei plecări. Încet, încet, ea înţelese că doamna Bricknell, care condu-

cea clubul la care era înscrisă Emmy, hotărâse să petreacă câteva zile la malul mării.

– Și doamna Bricknell m-a sfătuit să-mi iau carnetul de asigurări sociale, continuă vitejește Emmy. Nu voi avea desigur nevoie, mă simt minunat ! Aerul din Brighton îmi va reda culoarea roșie în obraji !

Cu aceasta, Diana era perfect de acord.

*

* *

Din nefericire, intenția de a-i telefona doamnei Bricknell nu se putu concretiza săptămâna următoare ; ea putea telefona cu greu de acasă fără ca Emmy să surprindă conversația și să se simtă profund decepționată ; totuși, Diana dorea să obțină câteva informații suplimentare privind această excursie.

Luni, Diana se trezi într-un birou de dimensiunea unui dulap, în fața unei mașini de scris... și fără telefon. Șeful îi rezervase un maldăr impresionant de dosare care trebuiau aduse la zi. În timpul prânzului, înghiți un sandviș, înainte de a fugi la spital. Edward, spre satisfacția tuturor, era pe cale de vindecare.

Liniștită în privința fiului ei, Jane se putu concentra din nou asupra agenției. Ea îi mărturisi Dianei că era din ce în ce mai îngrozită de lipsa de comenzi. Dacă mai continua așa va fi obligată să depună bilanțul !

– Myra mi-a spus ieri că e încântată de varietatea lucrărilor, dar că s-a săturat de sfârșiturile de lună dificile. Am reușit să-i găsesc o slujbă pentru următoarele două săptămâni, dar după asta...

Jane suspină, întristată.

– Și nu am nimic pentru tine, adăugă ea cu privirea chinuită.

– Va fi mai bine mâine ! o consolă Diana, ascuzându-și cu abilitate propriile temeri.

Jane îi adresă un surâs recunoscător.

– Vineri... s-a petrecut totul bine ?

– Ei... Da, da.

Îi va povesti altădată aventura sa, hotărî Diana.

Jane avea prea multe griji pe moment ; nu o va copleși cu probleme suplimentare.

*

* *

Diana petrecu un week-end liniștit la ea acasă, așteptând ipotetice telefoane, în timp ce prietena ei era la spital. Telefonul rămase mut și duminică seara, Diana fu cuprinsă de disperare. Era nervoasă, supărată pe ea însăși... De ce imaginea lui Nicolas îi apărea în orice clipă în fața ochilor ? În sfârșit, spre ora opt, un zgomot strident o aduse la realitate.

– Alo ?

– Eu sunt, Jane.

– Ai o voce optimistă. Lasă-mă să ghicesc : ți-au crescut acțiunile ?

– Dacă aș fi avut... Nu, mai mult decât atât ! exclamă Jane cu entuziasm. Ai auzit vorbindu-se de întreprinderea Macalister Precision Equipment ?

Cine nu auzise vorbindu-se ?

– Ei sunt peste tot !

– Într-adevăr. M-au sunat. Agenția noastră le-a fost călduros recomandată !

– Ce tot spui ?

Recomandată ? De cine ? se întrebă Diana, dar nu avu timp să-i pună întrebarea că Jane continuă :

– E un miracol pentru noi, Diana !... Și dacă tu efectuezi bine lucrările tale, ne vor oferi și alte contracte. Vacanța mare se apropie și ei vor avea nevoie de secretare de schimb.

– Eu ? Vrei să spui că mă trimiți pe mine la ei ?

– Ah ! Nu ți-am spus ? Pe tine te vor !

– Pe mine ?... Dar cine a putut... ?

– Nu am nici o idee, dar nu are importanță. Una din secretare are gripă ; ea și-a prevenit șeful că nu va putea veni mâine dimineață la serviciu... Pe scurt, esențialul este că te vei

prezenta la ei. Formidabil, nu ? Gândește-te o clipă, Diana. ...Au sute de secretare, ar fi putut să se descurce fără noi. Dar nu... Cineva ți-a lăudat meritele și ei s-au adresat la „Intérims Adaptables" !

Buna dispoziție a Janei era contagioasă și Diana nu se putu împiedica să nu-și exprime bucuria când îi anunță această veste guvernantei.

– E bine, aprobă Emmy placidă și senină... Întotdeauna am știut că tu ești cea mai bună, scumpa mea.

Diana o îmbrățișă cu entuziasm.

Culcându-se în seara aceea, ea se gândi cu un mic surâs la cel ce o sechestrase la el acasă timp de patruzeci și opt de ore. Domnul Nicolas fără-Nume o considera criminală. Care ar fi reacția lui, dacă ar afla că una din întreprinderile cele mai reputate ale țării voia s-o angajeze ?

A doua zi dumineață, emoționată, ea își îmbrăcă un taior gri și o cămașă albă. Ținea să-l impresioneze pe noul șef prin seriozitatea și simplitatea ei. Era în joc viitorul agenției. Din loialitate față de Jane Davis, Diana trebuia să dea ce era mai bun din ea !

Tot traseul îl petrecu autoliniștindu-se : avea toate calitățile cerute ; putea avea încredere în ea ! Totuși, când ajunse la intrarea

impozantă a sediului societății Macalister Precision Equipment se simți cuprinsă de frică.

Își îndreptă umerii și cu capul sus înaintă cu demnitate până la biroul de recepție unde o funcționară în uniformă o primi cu un surâs amabil.

– Bună ziua, mă numesc Diana Alexander. Sunt trimisă de „Intérims Adaptables". Cred că sunt așteptată. Eu...

– Domnul Macalister vă așteaptă, într-adevăr, interveni tânăra femeie.

Diana își înghiți saliva. Va lucra pentru însuși directorul acestei onorabile societăți ! Va fi ea la înălțime ? Dar deja, recepționera îi indica drumul.

Diana intră în lift, străduindu-se zadarnic să se calmeze. Nu... Nu putea fi marele Macalister ! La ultimul etaj, străbătu coridorul. Întâlnind o funcționară, voi să se asigure că nu greșea ușa.

– Scuzați-mă, doamnă... acesta este biroul domnului Macalister ?

– Da, intrați pe acolo, îi răspunse tânăra femeie, fixând-o cu ochi curioși. Aveți întâlnire ? Domnul Macalister este un inversunat al muncii, nu primește niciodată fără...

– Mă așteaptă, afirmă Diana.

Încăperea în care intră era pustie, dar zări o ușă care ducea spre o cameră alăturată. Sălașul domnului Macalister, fără nici o îndoială... Ea ezită o clipă și își adună curajul. Dacă lu-

cra deja, ea îl va deranja ! Nu avea totuși altă soluție ! Își reluă suflul, afișă un surâs radios și ciocăni în ușă.

Văzu mai întâi o masă mare din stejar masiv. Apoi... o mână ținând un stilou, o mână pe care o cunoștea ! Doi ochi negri și pătrunzători se opriră asupra ei. Privirea aceasta, niciodată nu o uitase... Deschise gura, uluită, fără să scoată un sunet.

– Bună ziua, Diana. Ai ajuns bine acasă deunăzi, în pofida comportării dumitale condamnabile ?

CAPITOLUL VI

– Dumneata ! şopti ea.

Era atât de tulburată să-l vadă acolo, în faţa ei, calm şi imperturbabil cum îi era obiceiul, încât o apucă ameţeala.

– Dumneata... Dumneata eşti domnul Macalister ?

Ea făcu stânga împrejur. O pedepsise destul pentru o crimă pe care nu o comisese. Pentru nimic în lume nu-şi va pune capul sub ghilotină a doua oară !

Era aproape de culoar, când o voce imperioasă o imobiliză.

– Doamna Davis va fi grozav de decepţionată să afle modul în care ai plecat fără măcar să iei husa de pe maşina de scris.

Diana se opri, dar refuză să se întoarcă. Ce să facă ? Era împărţită între dorinţa de a o ajuta pe Jane şi cea de a fugi de acest tiran !

– Când i-am vorbit ieri, părea să spună că oferta aceasta reprezenta pentru agenţie un adevărat miracol ! râse el.

Diana se hotărî în sfârşit să-l înfrunte în faţă. Ea îl fulgeră cu privirea.

– Ai discutat cu Jane ? Eşti deci şeful personalului ?

Un surâs fals apăru pe buzele lui Nicolas.

– În afară de fratele meu, nu cunosc decât un singur Macalister în această clădire.

Blaise ! Îşi aminti de modul în care apăruse, în momentul în care Nicolas o săruta... Blaise... În vârstă de douăzeci şi cinci de ani, el i se păruse simpatic, în ciuda împrejurărilor în care se întâlniseră. Nu avea autoritatea fratelui său Nicolas, şi era uşor de ghicit cine, dintre cei doi, era în fruntea societăţii Macalister Precision Equipment.

Dacă ea pleca acum, ar fi fost sfârşitul agenţiei „Intérims Adaptables". Căci directorul acestei societăţi avea cu siguranţă o mulţime de relaţii. Nu numai că el se va lipsi de serviciile agenţiei, ba mai mult, şi-ar descuraja toţi prietenii să se adreseze Janei Davis, în viitor !

Niciodată în viaţa ei, Diana nu urâse un om, ca acum. Ea se întoarse încet şi reveni în birou.

– Specie de monstru ! şuieră ea, cu dinţii strânşi.

– Ei ? Rămâi ?

Stăpânindu-şi o explozie de mânie, ea se instală în spatele mesei şi smulse husa de pe maşina de scris.

Domnul Macalister nu era un „împătimit al muncii", cazul său era mai grav : nu știa să se oprească ! Nu cruța pe nimeni, nici pe el, nici pe secretara sa. La prânz, Diana avea impresia că îndeplinise mai multe sarcini decât într-o săptămână întreagă, în altă parte !

La ora unu, își acordă o pauză. Nicolas îi recomandase să lase ușa deschisă între cele două încăperi ; ea știa că nu era pentru plăcerea de a o privi în rarele momente în care își ridica ochii din dosarele sale. Nu... Era încântat s-o aibă acolo, la dispoziția lui. Această situație o exaspera pe Diana, cu atât mai mult cu cât el părea că încearcă o oarecare plăcere s-o vadă în culmea furiei.

Tăcerea bruscă îl surprinse și el își lăsă un moment lucrarea.

— Am voie să merg la masă ? întrebă ea sec.

— Să fii înapoi la două fix, răspunse el, glacial.

La ora două fără cinci minute, ea pătrunse în lift. Abia aștepta ora cinci. Ea se putea repezi acasă, la scumpa ei Emmy, care o va primi cu căldura și bunătatea ei obișnuită ! Dumnezeule ! Doamna Bricknell ! Uitase complet s-o sune !

Nicolas Macalister era cufundat tot în documente când ea sosi. Mâncase oare ? El avea nevoie de odihnă ! Dar de fapt... ce-o interesa

pe ea soarta lui ? Dând din umeri se instală din nou în fața mașinii de scris.

La ora trei, Nicolas Macalister își lăsă stiloul, se ridică și se apropie tăcut de Diana care continua să bată la mașină. Dacă avea ceva să-i spună, nu depindea decât de el să...

El rămase tăcut. Oare avea obiceiul să se învârtă în jurul secretarei sale în fiecare zi la ora trei după-amiază ?

Prezența lui o deranja. Era tulburată. De-a ce se juca ? Ce aștepta ? Se pregătea să sară asupra prăzii ? Și iată ! o greșeală de ortografie, din cauza lui ! Diana își contemplă greșeala, stânjenită. Poate era ora ceaiului ? Ea trebuia oare să-l pregătească ?

Ușa se deschise și Diana ridică capul. Spre imensa ei mirare, își dădu seama că el o privește atent, în timp ce ea, perplexă, o fixa pe noua venită.

– Oh ! Nicolas, îmi pare rău, dar sunt foarte ocupată ! De ce ai insistat să vin imediat ?

Diana o examină pe necunoscută, o blondă înaltă care, în mod vizibil, nu-și pierdea niciodată timpul să remarce noile secretare.

Dar, bineînțeles ! Ea o cunoștea. O văzuse deseori la televizor ! Cordelia Cunliffe, celebrul critic...

– Nu te-aș fi deranjat dacă nu ar fi fost important, răspunse Nicolas.

Cordelia Cunliffe își puse o mână posesivă pe brațul lui.

– Nicolas... Sper că nu-i în legătură cu Gus Stoddard ? exclamă ea, brusc speriată. Credeam că ai reglat definitiv această problemă pentru mine. Mi-ai spus că tu...

Diana rămase cu sufletul la gură. După ce o gratificase cu o privire grea de subînțelesuri, Nicolas, își împinse prietena în birou și trânti ușa după ei. Ei rămaseră acolo cam o jumătate de oră, timp în care Diana avu timp să tragă concluziile. Așa deci, Cordelia Cunliffe, soția lui James Cunliffe, eminentul chirurg, avea o legătură cu domnul Nicolas Macalister.

Ce eveniment ! Diana își aminti că o văzuse pe Cordelia într-un interviu televizat în urmă cu două săptămâni. Presa se ocupa de o afacere în care era implicat soțul ei care refuzase să facă un avort unei tinere disperate ; soția lui îl apărase din toate puterile.

Totuși, gândurile o antrenară pe Diana și mai departe, în trecut. Cu mai multe luni în urmă se publicaseră statisticile privind divorțurile. Cordelia Cunliffe explodase de furie, afirmând că mariajul era un angajament pe viață și că trebuie să fii fidel partenerului.

Ziariștii n-ar mai putea de bucurie dacă ar afla despre activitățile extraconjugale ale cronicarului lor preferat !

Piesele jocului începeau să se îmbine logic. Nu zărise Diana o coamă blondă într-o mașină sport, în ziua în care o femeie îi adusese haine de schimb, la Nicolas Macalister ? Și adi-

neauri, speriată, Cordelia pronunțase numele fatidic : Stoddard ! Deci... Stoddard avusese în mână o scrisoare compromițătoare, privindu-i pe Cordelia și Nicolas.

Aparent, Cordelia ținea să-și păstreze și soțul și amantul. Marile sale discursuri despre loialitate și fidelitate riscau să se întoarcă împotriva ei !

Totuși, Diana nu era complet satisfăcută... Nicolas îi demonstrase clar că nu avea nici un fel de încredere în ea. De ce-și invitase el metresa la birou, atunci ? Și de ce dorise s-o angajeze pe Diana când propria lui secretară a'ea gripă ? Ar fi putut lua pe oricine altcineva...

Suspină adânc și se apucă din nou de lucru. Chiar în acel moment Nicolas și Cordelia trecură prin fața ei dar Diana nici măcar nu ridică capul.

– James și cu mine te așteptăm să vii să cinezi cu noi.

Câtă ipocrizie ! se gândi Diana, în timp ce, după plecarea Cordeliei, Nicolas veni să se posteze în fața ei.

– Încântător ! murmură ea cu acreală.

– Ce ai de spus ?

– Am spus... încântător !

– Explică-te...

– Cum pot împărți o masă cu soțul și amantul. Mă depășește ! E dezgustător !

– Amantul ?

– Nu ai nici un simţ al demnităţii ! spuse ea cu dezgust. Nici măcar nu ai curajul să admiţi că Cordelia Cunliffe este...

Două mâini puternice se abătură asupra umerilor ei şi o ridicară de pe scaun.

– Nu-mi vorbi de cinste şi demnitate, nici măcar despre curaj ! mârâi el. Crezi că jocul cu care te amuzai înainte de a interveni nu era onorabil ?

Diana ştia că-şi pierde timpul şi energia să se apere, dar se încăpăţână :

– Mă întreb de ce nu i-ai dat întâlnire în altă parte. Doar sunt o criminală, de ce să mă tentezi ?

– E o mărturisire ?

– N... nu ! murmură ea în grabă. Au ! Mă doare !

– Mi-ar plăcea să te...

Dar tăcu, zărind lacrimile din colţul ochilor ei. Diana văzu cum i se îmblânzeşte privirea şi mâinile îi deveniră mângâietoare, ca pentru a şterge semnele pe care i le 'ăsase.

– Nu aveam intenţia să...

Încă o dată el omise să-şi termine fraza. Diana se clătină. Spre marea ei confuzie, acest contact o tulbura ! Furioasă pe ea însăşi, ea îl respinse cu un gest violent.

– Când voi avea chef să fiu îmbrăţişată, domnule Macalister, dumneata vei fi prevenit ultimul ! răspunse ea, reproşându-şi stângăcia.

Nicolas își încreți pleoapele, observându-i de aproape fața roșie și încurcată.

– Credeam că ți-am spus deja că nu țin să fiu primul, domnișoară Alexander, decretă el rece. Permite-mi să-mi reformulez discursul. Nu mă atragi deloc. Și acum te rog să fii amabilă să treci la treabă ! Te plătesc pentru asta.

La ora cinci fix, Diana își aranjă lucrurile. După această scenă neplăcută, Nicolas nu-i mai adresase nici un cuvânt. Diana nu binevoi să-l salute.

Întoarsă acasă, Emmy o întrebă cum decursese ziua ei de lucru. Diana se feri să-i descrie ce personaj odios era șeful ei, de frică să nu o sperie.

Cu puțin noroc, secretara sa se va vindeca repede și această înlocuire nu va mai fi decât o amintire urâtă. Una în plus...

Totuși, în timpul mesei, Emmy insistă : ea voia să știe cum era decorat biroul, dacă salariații dispuneau de un echipament sofisticat, dacă munca era interesantă. Și mai ales...

– Cum este acest domn Macalister ?

– Ei... mare.

– În jur de un metru optzeci și cinci ?

Diana dădu din cap. Fața bătrânei doamne se ilumină într-un surâs larg, în timp ce ea continua să întrebe :

– E căsătorit ? întrebă ea.

– Nu. Dar e foarte solicitat, sunt sigură

– Cât despre mine, sunt sigură că nici una dintre prietenele sale nu-ți ajunge nici la gleznă ! Și... el e drăguț ?

Diana se stăpâni. Nu-i plăcea să mintă, dar Emmy ar fi distrusă dacă ar afla în ce măsură acest contact o chinuia.

– Adorabil ! afirmă ea.

Spre marea ei ușurare, Emmy suspină satisfăcută și orientă conversația spre un alt subiect.

*

* *

Mulțumită lui Dumnezeu, Emmy nu putu face o apreciere a „adorabilului" ei șef, a doua zi dimineață !

Proasta dispoziție nu-i venea bine deloc : de dimineață până seara, nu-i vorbi decât în monosilabe. Își înregistrase corespondența la magnetofon ca să evite să i se adreseze direct !

Cu atât mai bine ! gândi ea. Cu cât se vor vedea mai puțin, cu atât se va simți ea mai bine. Totuși, avu sentimentul că e supravegheată îndeaproape.

Ziua de miercuri fu o replică exactă a celei de marți, Diana primind ordine concise și poruncitoare și priviri bănuitoare în orice moment. Ea se străduí să-l ignore pe Nicolas Macalister, totuși revenind la birou după masa de prânz, fu obligată să constate că el o hărțuia.

Scoțându-și haina și punându-și pe birou poșeta, remarcă faptul că sălașul marelui patron era gol. Uf !... În sfârșit era liniștită.

Numai de-ar fi ocupat în exterior până la ora cinci ! Diana începu să lucreze cu un surplus de energie. Își va îndura chinul până la capăt de dragul Janei Davis și al agenției.

Două ore mai târziu, pe când era complet absorbită de dosarele ei, ușa se deschise.

El se aștepta fără îndoială la o privire cordială. Se înșela, sărmanul ! Diana își menținu capul în hârtii. Îl auzi mișcându-se și postându-se lângă ea... Ea nu-și schimbă poziția.

Totuși, silueta înaltă se aplecă pentru a-i examina mai bine figura și ea riscă o privire cu coada ochiului. Diana era hotărâtă să-l înfrunte, dar acesta nu era Nicolas, ci fratele său !

Blaise se îndreptă, spunând :

– Mi se părea mie că te cunosc de undeva. Ultima oară când ne-am văzut, îmi amintesc că erai... mai roșie.

Diana se făcu stacojie, amintindu-și de acel incident. Nicolas era întins lângă ea, pe pat... Negăsindu-și cuvintele, în lipsă de o replică spirituală, ea adoptă atitudinea secretarei perfecte.

– Domnul Macalister a ieșit. Nu mi-a spus la ce oră...

– Domnul Macalister ? Ia te uită ! o întrerupse el ironic. Am avut impresia că întreții relații mai amicale cu el...

Diana înțelese că el nu ghicise motivele pentru care ea își petrecuse week-endul la ei. Nu era la curent cu șantajul exercitat asupra fra-

telui său. Poate nu știa că Cordelia Conliffe era amanta lui Nicolas !

Ea avu foarte curând confirmarea. Un lucru era clar : Blaise era încredințat că ea este amica lui Nicolas.

– Fratele meu nu are obiceiul să amestece munca cu plăcerile, declară el cu un surâs, examinând-o de sus în jos. Să fie oare un semn ? O avea intenția să facă pasul ? Căci este evident că nu se mai poate lipsi de dumneata !

Cu ochii măriți, Diana era gata să izbucnească în râs la această idee... Ea, Diana Alexander, soția lui Nicolas Macalister ? Era prea nostim ! Nu-și pierdu însă timpul să corecteze judecata pripită a lui Blaise.

– Fratele dumitale nu amestecă afacerile cu plăcerea, îl întrerupse ea pe un ton sec. Raporturile noastre... amicale, cum spui dumneata, au încetat chiar în ziua aceea... în timpul Week-endului.

– Ciudat, aș fi crezut contrariul ! insistă incorijibilul seducător. Dacă Nicolas te-a invitat să rămâi un week-end întreg acasă, înseamnă că e o treabă serioasă... Ai uitat poate să-i spui că vrei să rupi ? o tachină el văzând-o că-și mușcă buzele de ciudă... Ai fi prima care ia această inițiativă. Întotdeauna Nicolas e cel care pune capăt acestor...

– Nu e nimic de rupt, interveni ea repede, dornică să schimbe subiectul.

Apoi își aminti scena la care Blaise fusese martor și roșind, adăugă :

– În orice caz, acum s-a terminat.

Blaise nu păru deloc convins.

– Nicolas nu crede asta.

– Ascultă, șopti ea, exasperată... Se întâmplă că secretara lui are gripă. Eu lucrez pentru o agenție de secretare interimare. Când a telefonat doamnei Davis, directoarea...

– A făcut-o personal ? Te-a angajat pe dumneata, mai precis, din întâmplare ?

Blaise era un băiat inteligent și perspicace, constată ea. Puteau discuta la infinit, el va continua să creadă ceea ce voia. Refuzând să-i răspundă la surâs, ea se pregătea să-l expedieze fără prea multe maniere, promițându-i să-i transmită un mesaj lui Nicolas. Dar Blaise o luă înainte :

– Nu fi prea dură cu el, ingerașule. Ți-a povestit cu siguranță cum ne-am pierdut părinții în copilărie. Sora mea și eu, eram încă foarte mici. Îl cunosc bine pe fratele meu, precis a uitat să-ți spună cât de mult s-a dedicat acestei întreprinderi. A lucrat fără încetare zi și noapte. A devenit pentru el ca un fel de drog.

– Cu toate acestea, îi rămâne destulă energie să se distreze din când în când ! lansă Diana cu o umbră de ironie.

Avu în fața ochilor imaginea Cordeliei punând o mână posesivă pe brațul lui Nicolas.

Dar Blaise interpretă în felul lui această declarație, și ea crezu că va cădea de pe scaun când îl auzi răspunzându-i :

– Nu fi geloasă pe trecutul lui. Nicolas merită să se distreze puțin. El a jucat rolul de mamă și tată pentru Cordelia și pentru mine la moartea...

Diana nu auzi sfârșitul discursului său. Cordelia... Cordelia ! Asta însemna că Cordelia Cunliffe era sora lor ? Deci nu putea fi amanta lui Nicolas cum presupusese Diana...

– Ți-a prezentat-o pe sora mea, Cordelia ?

– Am văzut-o în fugă, se bâlbâi ea, dar bineînțeles am avut ocazia s-o văd deseori la televizor.

– Cordelia este o fanatică a operelor de caritate, dar din nefericire Nicolas nu a acceptat niciodată să fie una din ele.

– Oh... ?

Ce voia el să spună prin asta ? Ea era curioasă să știe mai mult, dar nu îndrăzni să-l mai încurajeze.

– Ea îl pisează de ani de zile să-și încetinească ritmul. Ea visează să-l vadă însurat, tată de familie. Nicolas a pretins întotdeauna că este deasupra acestor lucruri. După mine, l-a fost frică de un eșec : nu suportă eventualitatea unui divorț.

– Ascultă, Blaise...

Ce ? Știi cum mă cheamă ? Nu am fost prezentați oficial unul altuia, mi se pare...

– Diana Alexander, replică ea, văzând o luminiță ironică aprinzându-se în ochii lui veseli. Îi întinse mâna iar Blaise i-o strânse un pic cam multă vreme, după părerea ei.

Luând un aer solemn, el decretă :

– Fii indulgentă față de fratele meu, Diana Alexander. Are un caracter imposibil, știu, dar ține la dumneata. De nu, ar fi luat una din secretarele noastre s-o înlocuiască pe a sa...

– El...

– Cât despre dumneata, în ciuda protestelor, ții la el ! De nu, de ce ai fi acceptat să vii aici ? Ai fi putut refuza : dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat, dacă totul s-a terminat între voi, el ar fi putut înțelege perfect acest lucru.

– Blaise, eu...

Hotărât lucru, cei doi frați nu-i permiteau să-și termine frazele ! Chiar în acea clipă, în timp ce Blaise îi mai ținea încă mâna, apăru Nicolas.

Blaise nu părea prea grăbit să i-o lase. Privirea furibundă a lui Nicolas o copleși pe Diana și ea se crispă ușor.

– Nu aveți de lucru ? îi întrebă el.

Blaise dădu drumul mâinii fetei, fără să se grăbească, cu un surâs pe buze.

– Ce învârtești aici, Blaise ?

– Uite, venisem s-o invit pe Diana la cină într-una din seri, spuse el fără să clipească. Nu ai nimic împotrivă, sper ?

Ușa biroului lui Nicolas se trânti cu zgomot în urma lui. Blaise fu încântat : primise răspunsul atât de mult așteptat. Reacția lui Nicolas trăda într-adevăr în ce măsură „ținea" el la Diana. Cel puțin el era convins. Diana în schimb, analiza altfel comportarea lui Nicolas : el o considera criminală și în nici un caz nu-i permitea fratelui său să-i facă curte !

În seara aceea, Emmy o întrebă din nou despre patronul ei. Avea chef de vorbă și Diana nu putu să se mai gândească la episodul de după-amiază, decât atunci când se duse la culcare.

Izbucnirea de furie a lui Nicolas o rănise profund. Dar de ce ?

Cu ochii deschiși, în întuneric, ea se agita, incapabilă să adoarmă. Se hotărî să nu se mai gândească la Nicolas Macalister. Enervarea ei creștea și nu putu închide ochii toată noaptea !

Așa deci, Cordelia Cunliffe era sora și nu amanta lui. Vestea asta o dărâmase. Ar trebui să se scuze ? Nu, la urma urmelor ce putea să-și reproșeze ? Nicolas o judecase fără s-o cunoască și nu-i ceruse niciodată iertare. Avea într-adevăr motive s-o bănuiască, dar... Oh ! Să se ducă la naiba !

Diana crezu că reușise să-și alunge toată familia Macalister din minte. Încetișor, somnul punea stăpânire pe ea... Brusc, se ridică în pat.

Nicolas Macalister nu era victima unui șantaj cum crezuse la început. Cordelia era prada acestui misterios Stoddard. Ăsta era adevărul! Diana își rememoră scena de luni, din birou. Cordelia, cuprinsă de panică, îngăimase: „credeam că te-ai ocupat... pentru mine". Gus Stoddard o amenințase pe Cordelia și nu pe Nicolas.

Era oare posibil?

*

* *

A doua zi, Nicolas îi păru și mai mohorât ca de obicei. Dădea ordine concise și încrunta din sprâncene când ea părea ezitantă...

Furioasă, Diana scotocea cu frenezie prin dulapul în care erau clasate toate dosarele. O trimise sec din biroul lui, acuzând-o că încurca special documentele ca să-l aducă la exasperare. Ce monstru! Etichetele erau identice pe o parte și pe cealaltă. Cum putea ști că la dreapta era corespondența care trebuia să plece și la stânga afacerile în curs?

Săptămâna era pe sfârșite. Diana nu mai putea de oboseală morală și fizică. Secretara lui Nicolas va reveni cu siguranță luni, nu? Dacă era încă gripată, atâta pagubă! Diana o va trimite pe Myra în locul ei. Myra nu se va lăsa dominată de acest tiran!

Telefonul sună pentru a suta oară şi Diana ridică receptorul cu un gest mecanic.

– Bună ziua, domnişoară Alexander. Sunt Avril Knight, secretara domnului Macalister. V-am sunat să aflu dacă totul e bine ?

Vocea sa era limpede şi proaspătă, constată Diana cu bucurie.

– Totul e în ordine. Dumneata cum te simţi ?

– Foarte bine ! Dar dumneata ?

– Nu aş fi nemulţumită să profit de un week-end liniştit, mărturisi Diana. Vii luni, cred ?

– Nu ştiu. Domnul Macalister mă aşteaptă ? M-a sunat duminica trecută spunându-mi că am un aer obosit. S-a scuzat chiar că îmi dă prea mult de lucru ! M-a sfătuit să mă odihnesc şi mai ales să nu-mi fac griji. A promis că mă contactează când va avea din nou nevoie de mine.

Bădăranul ! Ce bădăran ! Secretara lui nu a avut niciodată gripă !

– Înţeleg, murmură Diana, cuprinsă de furie!

Uşa biroului lui Nicolas era deschisă, ea ridică capul spre el şi cu ochii furibunzi, îl fulgeră cu privirea.

– Poţi veni luni la prima oră, dacă vrei. Domnul Macalister tocmai voia să-ţi telefoneze.

Avril Knight o asigură că va veni şi închise. Diana puse receptorul şi se ridică. Ea se lovi aproape de Nicolas, cu a cărui expresie nu era deloc de glumit.

– Miss Knight e vindecată, spuse ea pe un ton mieros. Va fi aici luni dimineață.

– Când va trebui să conduci acest birou, o să te anunț, replică el.

– Ai făcut rău că m-ai mințit ! ripostă ea.

– Greșeala mea este relativ mică, în comparație cu crima dumitale.

– Nu sunt complicea unui șantajist ! urlă ea în pragul isteriei. De altfel nu dumneata erai cel vizat, ci sora dumitale.

Când își dădu seama de greșeala ei, era prea târziu. Nicolas o apucă de umeri și o scutură cu violență.

– Cine ți-a spus ?

Această întrebare o luă pe nepregătite. Apoi înțelese că el o văzuse tresărind.

– Mă doare ! suflă ea.

El îi dădu drumul imediat. Mâinile îi căzură încet de fiecare parte a corpului ei.

– Am aflat deunăzi că doamna Cunliffe este sora dumitale ; Blaise mi-a spus. Dacă-ți mai amintești, eu credeam că e...

Diana tăcu : dacă ar fi continuat, într-o clipă ar fi îngenuncheat în fața lui pentru a-i cere iertare. Încercă să respire adânc.

– După câte am auzit-o spunând lunea trecută, în fața mea, am dedus că... Nu mă privi în felul acesta, nu sunt complet idioată, să știi ! Nu aparțin clanului Stoddard, dar mi-a fost ușor să... A avut o aventură cu el, nu-i așa ?

exclamă ea cu ochii măriți de această descoperire.

Se dădu înapoi. Nicolas înainta spre ea imens și periculos.

– Stoddard ți-a spus asta ?

– Nu ! Nu el ! Și... nu mă atinge !

Nicolas strânse pumnii : era gata de orice ca să-și apere rudele. Și Diana ar face același lucru pentru Emmy... Totuși, ea refuză să cedeze.

– Această scrisoare îl privea pe Stoddard și pe sora dumitale, nu-i așa ?

Regretă imediat că vorbise. Ar fi avut tot interesul să tacă fiindcă nu ar fi putut ajunge niciodată la ușă înaintea lui Nicolas ! El părea gata să o facă praf și pulbere ! Brusc, pe neașteptate, se opri.

– Amestecă-te în treburile dumitale.

La aceste cuvinte, dispăru pe culoar. Diana se așeză la mașina ei de scris, dar tremura prea tare pentru a se apuca să lucreze.

Orele se scurseră încet, iar Nicolas nu mai reveni. „Amestecă-te în treburile dumitale", spusese. Să fie un semn că o credea în sfârșit ! Înțelesese el că ea este nevinovată ?

Diana îl detesta pe Nicolas Macalister, totuși nu se putu opri să nu zâmbească, începu în fine să-și dea seama că se înșelase în privința ei ! Ea se ridică și acoperi mașina de scris cu o husă de plastic. Avril Knight se va

instala luni pe locul acesta. De ce ar mai interesa-o părerea lui Nicolas ? Ea nu-l va mai vedea niciodată ! Niciodată !...

Surâsul i se șterse de pe buze.

CAPITOLUL VII

În week-endul acela, Diana constată cu tristețe că-și petrecea tot timpul gândindu-se la Nicolas Macalister.

Supărarea ei era normală, își spuse ea. De aceea o urmăreau amintirile înfruntărilor dintre ei.

Dar de ce se gândea mai mult la momentele în care el se purtase mai blând, aproape tandru ?

Jane avu ideea să o sune sâmbătă după-amiază și Diana își spusese că în sfârșit se va putea gândi la altceva.

– Cum s-au petrecut lucrurile la Macalister ? întrebă ea fără altă introducere, spre imensa supărare a Dianei, care-și înăbuși un suspin.

– Foarte bine, minți ea. Nu se poate plânge de munca mea, în nici un caz.

– Ce ? Vrei să spui că ai lucrat pentru domnul Macalister în persoană ?

– Chiar asta, draga mea ! El nu-i chiar atât de rău pe cât se spune, continuă Diana... Cum se simte fiul tău ?

– Starea lui este mult mai bună săptămâna asta, afirmă Jane. Cu puțin noroc, se va întoarce acasă peste vreo zece zile.

Mai vorbiră câteva minute, apoi Jane o anunță pe Diana că trebuia să se prezinte la o nouă întreprindere luni dimineață.

– Domnișoara Emsworth se simte bine ? Poți s-o lași singură ?

– Bineînțeles.

– Perfect ! exclamă Jane, care se grăbi să-i dea toate informațiile privind această slujbă temporară.

*

* *

Duminică dimineață, Diana se trezi, mai mult ca oricând, obsedată de imaginea lui Nicolas Macalister. Și, o dată în plus, se consolă spunându-și că e normal. Cine nu ar fi reacționat dacă ar fi fost acuzat de cele mai grozave minciuni ? Căci Nicolas o bănuia și acum că luase parte la acel șantaj. De asta, ea era sigură !

O mai preocupa și altă problemă : de ce o îndepărtase el cu bună știință pe propria lui secretară ?

Răspunsul era clar : ținea s-o aibă pe Diana sub supraveghere, în caz că Stoddard ar fi avut îndrăzneala să profereze și alte amenințări la adresa surorii lui. Cât timp ar mai fi tinut-o dacă Avril Knight, funcționară serioasă și devotată, nu ar fi avut ideea să telefoneze ?

*

* * *

Luni dimineață, plină de curaj, Diana se prezentă la noul post. Descoperi repede că în comparație cu săptămâna precedentă, aceasta va fi plicticoasă de moarte!

Vineri seară, când se întoarse acasă, fu copleșită de un sentiment de ușurare. Uf! Se terminase. Oare toate ofertele care se vor prezenta de acum înainte i se vor părea atât de lipsite de interes?

La Macalister abia avusese timp să respire, dar cel puțin o pasionase ce făcea.

Emmy ieșea din camera ei, în momentul în care Diana intra în vestibul.

— Bună ziua, scumpa mea. Ai avut o zi bună?

— Sunt fericită că am ajuns acasă, îți spun sincer, Emmy.

— Nu toți patronii au farmecul domnului Macalister, nu-i așa? murmură bătrâna doamnă cu un surâs maliții... Vom cina devreme în seara aceasta.

Diana încuviință fără să pună întrebări. Dacă Emmy dorea să cineze devreme, ele vor mânca devreme. Nu o deranja deloc lucrul acesta.

Totuși, o dată vesela ștearsă și pusă la loc, Emmy se îndreaptă cu pași mici și repezi spre camera ei, după ce o anunță pe Diana:

— Am multe de făcut.

Diana ezită : ce ocupații putea să aibă de se închisese în cameră de la ora asta ? Se feri totuși să se țină după ea, preferând să se cufunde în studiile ei de franceză. La urma urmei, Emmy era liberă. La momentul potrivit, îl va da cu siguranță câteva explicații.

După o oră, Emmy tot nu apăruse ; Diana era neliniștită. De mai multe ori era gata să se ridice pentru a ciocăni la ușa guvernantei. Ar putea s-o ajute, poate ? Ea își strânse cărțile. Oricum, eforturile ei fiind zadarnice, nu va învăța nimic azi.

Telefonul sună chiar în clipa în care era în pragul ușii ; Jane era invitată la cină de foștii ei socri, deci era rândul Dianei să recepționeze mesajele.

Ea ridică, spunându-și numele cu o voce clară. Apoi, recunoscând timbrul vocii lui Nicolas Macalister, se sprijini de aparat, trăsnită.

— Am nevoie de dumneata în timpul acestui week-end, decretă el pe nerăsuflate.

— Miss Knight are cumva gripă și de data aceasta ? întrebă ea cu suavitate.

Funcționara pe care o întâlnise în prima zi pe culoar avea dreptate : el nu se oprea niciodată ! O săptămână nu-i ajungea, mai trebuia să lucreze și sâmbăta și duminica !

— Ea este doamna Knight și locul ei este lângă soțul ei, nu la mine.

Diana nu avea nici un chef să accepte. Poate Myra ar fi fost... La el ? I se uscă gâtul.

– La... la dumneata ? se bâlbâi ea. Vrei să vin la dumneata ?

– Mâine și duminică. Vei fi obligată să dormi aici.

– Imposibil.

– De ce ? Ai prevăzut o ieșire din oraș cu unul din prieteni... Cu Stoddard ?

O cuprinse un sentiment de oboseală extremă și scoase un suspin profund.

– Nu am prieteni. Nu prevăzusem nimic special.

– Ești liberă deci să vii mâine dimineață, la Cornthorpe.

– Nici vorbă ! Pe de o parte, ea nu putea s-o lase pe Emmy singură două zile, iar pe de altă parte, perspectiva șederii în această casă îi displăcea total. Totuși, Nicolas Macalister aștepta un răspuns și niște explicații. Ea trebuia să fie subtilă. Un refuz net ar constitui un risc pentru viitorul agenției.

– Hm... Avem mai multe secretare, toate foarte...

Ea fu întreruptă sec.

– Pe dumneata te vreau.

Diana își stăpâni furia care amenința să explodeze. Așa deci, nemulțumit doar s-o hărțuiască, el dorea s-o aibă tot timpul sub ochi !

– Corectează-mă dacă mă înțelegi, reluă el după o tăcere prelungită. Deviza agenției voastre este : „Oriceș, oriunde, oricând", mi se pare...

Această săgeată o atinse drept în inimă. Din considerație pentru Jane Davis, Diana trebui să-și amintească că Nicolas Macalister avea puterea să distrugă agenția, dacă dorea.

– De ce trebuie să-mi petrec noaptea acolo ?

Într-adevăr ea putea parcurge fără probleme drumul dus-întors, două zile la rând !

– Pentru că...

El făcu o pauză, ca și cum ar fi căutat cu disperare un pretext. Nu fu surprinsă deloc să-l audă șoptindu-i :

– Pentru că așa vreau eu...

Diana se străduí să nu-i trântească telefonul în nas. Se gândi la Jane, apoi la Emmy... Ce făcea ea de mai bine o oră în camera ei ?

– Eu... Mi-e greu să părăsesc casa douăzeci și patru de ore în șir.

– De ce ? Mi-ai spus că locuiești singură... Nu-i adevărat ! M-ai mințit ! O acuză el, furios.

– Nu-i ceea ce crezi.

– Ha ! Lasă-mă să râd ! Atâta pagubă. Era obligată să-i povestească totul. Dintr-o clipă în alta risca să explodeze. Niciodată Jane nu i-ar ierta această lașitate.

– Iată, începu ea, coborând tonul, în cazul în care Emmy și-ar fi făcut apariția din camera sa. Eu... eu locuiesc cu o doamnă foarte în vârstă. Este doica mamei mele.

Tăcere. Ducă-se la naiba ! Nu-i va spune mai mult !

– Iată o noutate ! Ce număr au cămășile sale ?

Asta era prea de tot. Diana nu se mai putu stăpâni.

– Ți-am spus adevărul ! urlă ea. Când te vei hotărî să mă crezi ?

– În cazul acesta te sfătuiesc s-o iei cu dumneata, interveni el, cu o voce plină de ironie.

– Să... să o iau ?

– Știi unde stau. Să fii aici mâine dimineață la nouă fix.

– Dar...

– Sau mă asculți, Diana, sau agenția va suporta consecințele.

Câștigase, monstrul ! Nu mai avea nici o scăpare.

– Perfect, murmură ea.

– Ah, adăugă el, cum va trebui să te hrănesc, te sfătuiesc să-ți aduci o rochie de seară. Mi-ar place să te prezint invitaților mei.

Diana închise încet. Mitocanul ! Mitocanul ! Mitocanul ! bombăni în sinea ei. Apoi, brusc, se calmă. Va trebui să-l suporte cât timp vor lucra, apoi, se va descotorosi de el, întrucât el primea niște prieteni.

Rămânea s-o convingă pe Emmy să vină cu ea. Sarcina va fi complicată. À propos ! Ce activitate putea s-o absoarbă atâta timp ?

Diana o întâlni în pragul camerei sale. Bătrâna doamnă surâdea, mulțumită. Ce misterioasă ! gândi Diana reținându-și un surâs.

– Mă duceam să fac o cafea. Vrei şi tu, Emmy ?

– Aş bea mai curând cacao, scumpa mea, răspunse Emmy, depăşind-o pentru a intra în bucătărie. Cafeaua m-ar împiedica să adorm.

Diana aşează ceştile şi farfurioarele pe un platou, apoi, alegându-şi cu grijă cuvintele, îi împărtăşi proiectul său de a o lua cu ea la Cornthorpe.

– Va trebui să petrecem acolo noaptea de sâmbătă, conchise ea ; nu te-ar deranja, sper ? Vei vedea, este o casă încântătoare. Vom pleca la ora nouă fără...

– Dar nu pot să te însoţesc, scumpa mea ! O întrerupse Emmy cu o sclipire de nelinişte în priviri.

– De ce, îngerul meu ?

– Ei bine... Nu voi merge, dacă tu nu eşti de acord, dar plecarea la Brighton este fixată pentru mâine dimineaţă la ora opt. Tocmai mi-am făcut bagajul.

Oh ! biata Emmy ! gândi Diana. Nu era pentru mâine ci pentru sâmbăta viitoare ! Confundase datele ! Va fi teribil de decepţionată !

– Emmy, nu te voi împiedica să pleci, ştii bine ! Aştepţi călătoria asta de atâta vreme. Totuşi... este sâmbăta viitoare.

– Lucrezi atât de mult că ţi-ai pierdut memoria ! exclamă Emmy privind-o cu mândrie ca şi cum s-ar fi aflat în faţa primului ministru... Nu, nu, e mâine, sunt sigură ! Doamna

Bricknell mi-a amintit în după-amiaza aceasta să-mi iau carnetul de asigurări sociale.

– Ascultă, Emmy, o voi suna imediat, ești de acord ?

Emmy o privea neliniștită pe când ea se întorcea după ce discutase mai multe minute cu doamna Bricknell.

– Eu sunt cea care m-am înșelat ! anunță ea vesel. Totul este organizat : autocarul va trece să te ia mâine dimineață la ora opt.

– Mulțumesc lui Dumnezeu ! suspină Emmy. Începeam să mă întreb dacă să nu-mi despachetez lucrurile !

*

* *

La ora nouă fără un sfert, a doua zi, după ce i-a urat bătrânei doamne petrecere frumoasă, și a condus-o la autocar, Diana trânti o geantă cu haine, umplută în grabă, pe bancheta din spatele mașinii. Era la jumătatea drumului, când bunele ei intenții se risipiră... Voise să-i dovedească lui Nicolas că avea caracter... În locul unei rochii de seară neagră, sobră și sofisticată, luase una gen furou, roșu aprins ! Va fi obligată s-o poarte întrucât nu avea nimic altceva...

Greși direcția și făcu mai mulți kilometri până își dădu seama. Intenția ei de a ajunge la ora zece fix nu se realiză deci...

La zece și zece își parca mașina în fața intrării unui conac pe care sperase să nu-l mai vadă cât va trăi.

Îi deschise un valet... Ultima oară, servitorii se remarcaseră prin... lipsa lor.

– Bună ziua, domnule. Sunt Diana Alexander, se prezentă ea, răspunzând cu un surâs la surâsul acestuia.

La urma urmei, el nu trebuia să-i ghicească starea de spirit !

– Urc valiza în camera dumneavoastră, Miss Alexander. Domnul Macalister vă așteaptă. Urmați-mă, vă voi conduce în biroul său.

Deci, servitorii nu erau la curent cu nimic : ei nu știau că ea vizitase deja vila...

– Miss Alexander, domnule anunță el ceremonios, în pragul încăperii, înainte de a se da la o parte pentru a o lăsa să intre.

Nicolas, îmbrăcat cu un pantalon de catifea și un pulovăr, o examină cu atenție de sus în jos. Abia fu închisă ușa în spatele valetului, că țipă :

– Ai întârziat !

– Scuză-mă că-mi permit să-mi trag sufletul ! ironiză ea cu tristețe. Am greșit drumul.

– Bine, ești aici, asta e important, să ne punem pe treabă... Nu, înainte de asta, te sfătuiesc să verifici dacă bătrâna doamnă este instalată confortabil.

Era drăguț din partea sa. Diana roși stânjenită. O lua din scurt, o dată în plus.

– A venit cu dumneata, nu ? întrebă el cu pleoapele încreţite.

– Nu. Pentru că...

– Pentru că minţi. Pentru că bătrâna doică a mamei dumitale nu există... Eşti gata ?

– Aş vrea să mă spăl pe mâini. Pot să urc în camera mea ? Cred că ştiu unde este.

Aruncându-şi stiloul pe masă, el se ridică.

– Nu ştii unde este ! Urmează-mă !

La primul etaj, pe palier, încetini ritmul pentru a saluta o doamnă într-o bluză bleumarin, guvernanta, doamna Gow.

– Nu ai considerat util să dai liber personalului ? întrebă Diana acru, în timp ce el o invita să intre într-o cameră decorată cu gust... Este superbă ! exclamă Diana fără să vrea.

Se întoarse spre Nicolas. El părea mulţumit de reacţia ei. Alesese el personal această cameră ? El era imposibil... Nu... Doamna Gow luase această iniţiativă.

– Să fii jos în cinci minute.

Până la prânz, ei rezolvară un număr incredibil de sarcini. Aici, cel puţin, nu erau întreruptţi niciodată de vizitatori sau de telefon.

Li se servi un prânz uşor. Nicolas părea grăbit să-şi reînceapă lucrul, ceea ce-i convenea de minune Dianei. După cafea, se închiseră din nou în birou.

– Ajunge pentru azi ! decretă el dintr-o dată.

– E abia ora patru şi jumătate !

– Vom cina la ora opt, îi răspunse el. Ai făcut un efort considerabil, meriți să te odihnești.

Diana căscă ochii, uimită. Auzise bine ? Se îndreptă încet spre ușă.

– Și... dumneata ? întrebă ea fără să vrea. Te vei odihni și dumneata ?

– Asta îți este fără îndoială indiferent.

– Ai cădea de sus dacă ți-aș afirma contrariul ! ripostă ea.

– Tot ce e posibil, marmăi el printre dinți, după ce-i aruncă o privire cruntă.

În timpul absenței ei, cineva îi desfăcuse bagajele și îi aranjase hainele în șifonier.

Furoul roșu era acolo, îndrăzneț și țipător. Atâta pagubă ! Zarurile erau aruncate ! Această ținută îi venea de minune, ea știa asta. Nu avusese niciodată ocazia să poarte acest cadou pe care și-l făcuse cu o lună în urmă. Îl va inaugura în această seară...

– Intră ! strigă ea auzind o bătaie în ușă.

Doamna Gow apăru cu ceai și biscuiți, așezați frumos pe un platou de argint.

– Aș fi putut coborî eu să-l iau ! protestă Diana.

– Domnul Macalister s-a gândit că ați fi mulțumită să-l serviți aici, în liniște.

– Mi-a... spus că masa va fi servită la ora opt.

– Așa este, domnișoară Alexander. Totuși, cred că veți fi invitată să-l întâlniți puțin mai devreme pentru a bea aperitivul.

Diana surâse. Ora opt, era perfect ! Poate va cobori puțin mai devreme pentru a-i întâmpina pe invitații lui Nicolas...

– Nu a sosit încă nimeni ?

Dacă prietenii domnului Macalister veneau să-și petreacă week-endul aici, trebuia să fi sosit deja. Această întrebare părea s-o descumpănească pe guvernantă. Numai de n-ar fi uitat ! gândi Diana într-un elan de milă : porțiile riscau să fie serios reduse pentru fiecare ! Dar doamna Gow își revenise deja :

– Domnul Blaise nu vine în acest week-end, explică ea cu un surâs... Câteodată nu revine toată săptămâna, îi destăinui ea cu o voce scăzută.

Diana nu se putu împiedica să nu surâdă : Subînțelesul era clar. Doamna Gow se scuză brusc, avea o oală pe foc.

– Aveți o sonerie aici, îi arătă ea cu degetul un buton situat la capul patului. Dacă aveți nevoie de orice, nu ezitați, sunați-mă.

Diana își turnă o ceașcă de ceai, știind dinainte că nu va folosi această sonerie niciodată. Nu știa nimic despre invitații lui Nicolas. Poate fuseseră invitați doar la cină. În orice caz, avea o certitudine : Blaise nu va fi printre ei. Cu atât mai bine ! Nu o va mai tachina în legătură cu relațiile sale cu Nicolas.

Orele treceau. Diana se odihnise, apoi făcuse o baie și la ora opt fără un sfert se postă în fața oglinzii. Era gata. În cincisprezece mi-

nute trebuia să coboare. Contemplându-şi imaginea în oglindă, trebui să admită că era într-o extremă stare de nervozitate.

Şi asta din cauza acestui furou roşu, bineînţeles ! Amintirea probei din prăvălie era exactă : această ţinută îi venea de minune !

Ea îi punea în valoare corpul zvelt şi picioarele fine, iar când se mişca, ţesătura subţire îi mula formele armonioase, subliniindu-i delicateţea taliei. Bretelele erau atât de înguste încât fusese obligată să renunţe la sutien. Putea să-şi permită ! Bineînţeles, dacă Emmy ar fi văzut-o astfel, ar fi scos un strigăt de oroare ! Diana surâse fără să vrea. De ce ar fi neliniştită ? Oare să fi devenit ridicol de pudică din cauză că locuia cu bătrâna doamnă ? Diana se considera o tânără persoană modernă, din vremea ei ! Dacă ar fi ascultat-o pe Emmy la infinit ar mai purta şi acum bonete de noapte !

Diana se dojeni cu severitate ; nu avea de ce să se simtă vinovată sau ruşinată ; nu servea la nimic să se agaţe de poşeta ei de piele...

Mai erau zece minute până la ora opt când ajunse la uşa salonului. Ciuli urechea... Curios... nici cel mai slab murmur... Numai de n-ar tăcea toţi la intrarea ei !

Diana încetă să ezite când hotărî că ea valora cel puţin cât Nicolas Macalister şi prietenii săi. Cu bărbia sus, înarmată cu un surâs, apăsă

pe clanță. În pragul camerei, ea se opri, perplexă.

Era prezentă doar o singură persoană, superbă, în costum de culoare închisă, cu un pahar de whisky în mână... Nicolas !

– Unde sunt... bâigui ea. Nu putu continua : modul în care el o privea cu o lucire admirativă în priviri, îi tăie respirația. Își pierdu șirul gândurilor. Nicolas se opri la câțiva metri în fața ei, cu un surâs pe buze.

– Ești fermecătoare, murmură el, încet.

Roșie, descumpănită, Diana luptă cu sălbăticie cu ea însăși să nu arate plăcerea pe care i-o provoca acest compliment. Se străduí să-și amintească că-l detesta pe acest bărbat. Spre imensa ei ușurare, doamna Gow alese acest moment pentru a-și băga capul pe ușa întredeschisă.

– Venim imediat, declară Nicolas fără să-i lase nici cea mai mică șansă să declare „Domnul este servit"... Vrei un aperitiv, Diana ? întrebă el amabil.

– N... nu, mulțumesc.

Prietenii săi erau deja la masă. Poate erau nerăbdători, gândi ea în drum spre vestibul. Nicolas se repezi în fața ei pentru a-i arăta drumul.

Pentru Diana șocul fu teribil. Urmându-l pe Nicolas în sufragerie, ea rămase împietrită... încăperea era goală ! Erau puse doar două

tacâmuri. Prietenii nu erau. Nicolas neglijase pur și simplu să-i invite la acest dineu !

Nicolas era chiar în spatele ei, încântat de viziunea acestei minunate creaturi în furou roșu. Diana simți cum tot sângele i se urcă în obraji. Nu era intimidată... Nu !... Era furioasă !

– Cine dintre noi minte mai mult ? strigă ea răsucindu-se pe tocuri pentru a-l privi drept în ochi... Sau poate, proasta dumitale dispoziție i-a descurajat pe prieteni să mai vină ?

In ciuda tuturor eforturilor sale, ea nu reușea deloc să-și stăpânească furia. Era prea de tot ! Furia îi creștea în fiecare clipă ! Când el vru să pună o mână încurajatoare pe brațul ei, ea îl respinse cu un gest sălbatic.

– Sau și mai bine, șuieră ea, brusc inspirată, poate ți-a fost frică să mi-i prezinți ? La urma urmelor, aș fi putut încerca să exercit asupra lor un șantaj odios, ceea ce ar explica de ce ai crezut că e mai bine să anulezi mica dumitale petrecere !

CAPITOLUL VIII

Gata să explodeze, Diana fu descumpănită un moment că nu primea nici o replică. Nicolas se mulțumea să surâdă.

– Diana, ești încă și mai frumoasă când te superi. Știai ? murmură el. Așează-te, te rog, o împiedicăm pe doamna Gow să treacă.

Din respect pentru guvernantă, Diana ascultă.

– Vino aici, o încurajă Nicolas, oferindu-i un scaun.

Diana înaintă fără chef ; aștepta momentul în care urmau să rămână din nou singuri, căci era hotărâtă să-l întrebe dacă îi era rușine s-o prezinte prietenilor lui.

Un delicios miros de supă îi umplu nările în timp ce doamna Gow îi servea. În alte împrejurări, Diana ar fi admis că-i este foame. Pe moment, nu mai simțea decât o mare furie. Doamna Gow dispăru și Nicolas turnă vinul.

– Cum o mai duce agenția în ultima vreme ? Dacă nu mă înșel, erați în pragul falimentului cu puțin timp în urmă.

Şi iată că, încă o dată, el o domina cu o uşurinţă deconcertantă ! Fuseseră de ajuns două fraze. Diana era copleşită.

Îi aruncă o privire ostilă. Abordând subiectul agenţiei el îi aminti cât de îndatorată îi era Janei. El îi demonstra clar că ea trebuia să fie atentă : dacă din nefericire îl aducea la exasperare, agenţia nu va întârzia să fie în pericol. El singur deţinea puterea.

Cât despre Diana, ea trebuia să se mulţumească să rămână acolo, cuminte, fără să protesteze.

– După cum bine ştii, răspunse ea, noi suntem încă la început. Acceptăm toate propunerile, chiar şi pe acelea pe care ne-ar plăcea să le refuzăm.

Săgeata fusese lansată, gândi ea cu satisfacţie. Dar bucuria ei fu de scurtă durată. Nicolas nu reacţionă. El hotărâse să fie o gazdă perfectă.

– Cinezi deseori cu clienţii dumitale ?

Diana înghiţi două linguriţe de supă. Cea a lui Nicolas se va răci în scurtă vreme, dacă nu va începe să mănânce şi va continua s-o contemple cu o privire intensă.

– Dumneata eşti primul ! replică ea.

Doamna Gow apăru cu friptura. În timp ce se agita în jurul mesei, Diana şi Nicolas vorbiră de una şi de alta, dar după plecarea guvernantei, ei reorientară discuţia asupra Dianei.

– La ce proiecte ai renunțat ca să lucrezi cu mine zilele acestea ?

Nici unul. Dacă Emmy n-ar fi plecat la Brighton, ele ar fi făcut probabil o plimbare în grădina publică. Apoi în timpul siestei bătrânei doamne, Diana s-ar fi cufundat în studiile sale de franceză.

– Nici unul, declară ea cu sinceritate, bănuindu-l că are el ceva în gând. Nu prevăzusem nimic special.

– Nu ai amânat vreo întâlnire amoroasă ?

El ridicase sprâncenele, vag mirat, ceea ce o exasperă pe fată.

– Am... am puțin timp de consacrat flirturilor.

– Doar nu lucrezi zi și noapte ?

– Studiez mult. Pentru mine este indispensabil să-mi lărgesc cunoștințele. Este una din condițiile de a reuși în meseria mea.

– Ah... Și ce studiezi în acest moment ?

Diana luă un cartof. El părea interesat sincer de persoana ei. Ea se calmă încet. Poate o va disprețui mai puțin decât își imagina ? Poate greșise că se enervase...

– Învăț franceza, mărturisi ea. Dacă într-o zi cineva telefonează la agenție pentru a solicita o secretară bilingvă, eu voi fi pregătită...

Această declarație îl determină pe Nicolas să o întrebe despre slujbele temporare pe care le avusese până atunci.

Destinsă brusc, mult mai comunicativă, ea îi povesti cum păstrase căţeaua însărcinată a unui cuplu de pensionari.

– Nici o problemă ! Aveam numărul de telefon al veterinarului pe care trebuia să-l contactez în caz de urgenţă. Apoi, încurajată de Nicolas şi de vin, ea începu să vorbească cu volubilitate. Gazda ei avea un farmec teribil, hotări ea fără să vrea. Ea îi înşiră toate sarcinile pe care le îndeplinise în cele mai variate domenii.

Terminaseră felul doi când ea ajunse la episodul din cabaret, unde lucrase ca barman.

Diana îşi lăsă cuţitul şi furculiţa şi făcu o grimasă de dezgust amintindu-şi de modul în care doi dintre clienţi, beţi morţi, voiseră s-o agreseze.

De ce ridică ea ochii spre Nicolas, tocmai în acel moment ? Nu ştiu niciodată. Privirile lor se întâlniră, cea a lui Nicolas exprimând agresivitate latentă.

– De ce accepţi slujbe ca aceasta ? întrebă el cu bruscheţe. Eşti o secretară excelentă, îţi poţi pune candidatura în cele mai mari întreprinderi.

Diana întoarse capul. Slavă Domnului, doamna Gow o scuti să dea vreun răspuns : ea aducea desertul.

– Luăm cafeaua aici. Nu vom mai avea nevoie de dumneata, doamnă Gow. Mulţumesc.

Era amabil din partea lui, remarcă Diana. Guvernanta avusese o zi foarte grea. Era deci mai puțin tiranic acasă decât la birou.

De cât timp era doamna Gow în serviciu la el ? De ani de zile, cu siguranță. Dar Avril Knight ? Își schimba regulat secretarele ?

O umbră de surâs îi apăru pe buze. Nicolas o privea cu duioșie.

– De ce ești interimară, Diana ? o întrebă el, aducând-o la realitate.

– Eu...

– Respect și admir loialitatea dumitale față de Jane Davis...

Tulburată, Diana nu spuse nimic.

– Nu ai fost mereu în această situație, nu-i așa ? Ce făceai înainte de a te înscrie la „Intérims Adaptables" ?

– Ei... eu... Am urmat un curs de secretariat.

– După aceea ai obținut un serviciu, nu ? La cine ?

Diana se prefăcu interesată de piciorul paharului ei.

– Ai ceva de ascuns ? insistă el, încrețind sprâncenele.

– Am avut mai mulți șefi, ripostă ea sec. Și nu, nu am nimic de ascuns !

– Totuși, dai de înțeles că ai fost concediată de mai multe ori... Ai fost într-adevăr concediată, Diana ?

Împinsă să reacționeze, Diana folosi unica armă care îi era la îndemână : provocarea.

– Dacă vrei să ştii totul, da, am fost concediată de mai multe ori. Dar nu e ceea ce crezi. Nu am fost bănuită de şantaj de către patronii mei !

Dacă continua s-o hărţuiască, va urca în camera ei imediat şi va rămâne acolo până mâine dimineaţă ! Ea se uită în jur... Unde-i era poşeta ? O uitase în birou ! Ce proastă era !

– Povesteşte-mi tot, Diana, murmură el, spre imensa ei surpriză. Spune-mi de ce o secretară dotată cu toate calităţile, ca dumneata, a ajuns într-o asemenea situaţie ?

Diana ezită. Părerea lui Nicolas îi era indiferentă. Dacă el o aprecia ca pe o „excelentă secretară" cu atât mai bine pentru el ! Apoi, înţelese că se păcălea singură. Fie că voia sau nu, complimentul lui Nicolas o mişcă.

– Eu... Procentajul absenţelor mele a fost considerat prea ridicat.

– Nu puteai să te scoli devreme ? Azi dimineaţă ai întârziat un sfert de oră, dar când ai lucrat la birou nu am avut a mă plânge niciodată.

Astfel, el înţelegea că ea ar fi ajuns la timp dacă nu ar fi greşit drumul ! De ce nu arătase el această indulgenţă de la început ? Ziua ar fi decurs mai bine !

– De fapt, uneori nu mergeam zile în şir la birou şi câteodată săptămâni întregi.

– Totuşi, nu eşti leneşă... Te plictiseai ?

– Uneori da, mărturisi ea.

Apoi, atmosfera amicală şi paşnică o incită la confidenţe şi ea se auzi continuând :

– Dar nu era asta. Înţelegi ? Îţi aminteşti de bătrâna doamnă despre care ţi-am vorbit ?

– Da, doica mamei dumitale, pe care ai uitat s-o aduci cu dumneata.

Enervată de tonul lui persiflant, ea răspunse înţepat :

– Aşa e ! De când ne-am instalat la Londra ea suferă de bronşită. În general, între lunile octombrie–martie ea are crize de tuse înspăimântătoare. Când e bolnavă eu sunt cea care mă ocup de ea.

Nicolas o privi atent, cu scepticism şi ea regretă imediat că vorbise prea mult.

– Nu ar fi fost mai uşor s-o trimiţi la spital ?

Această sugestie o irită grozav pe Diana.

– Emmy are optzeci şi doi de ani ! Are groază de spitale ! şi nu te obosi să-mi sugerezi s-o trimit într-o casă de bătrâni. Această perspectivă o terorizează.

– Între timp dumneata eşti concediată constant pentru că o îngrijeşti pe bătrâna doamnă ! râse el ca şi cum n-ar fi crezut un singur cuvânt din declaraţiile ei. Preferi să-ţi dezamăgeşti superiorii.

– Emmy este toată familia mea ! protestă ea cu vehemenţă. De altfel, nu trebuie să mă neliniştesc că-i abandonez pe patronii mei pentru că Jane m-a angajat. Dacă nu sunt

disponibilă din cauza lui Emmy, mă înlocuiește cu o alta interimară.

– Și reușești să-ți câștigi existența în felul acesta ?

Întrebarea putea fi nevinovată : într-adevăr, resursele sale erau slabe când nu lucra. Totuși, furioasă că era bănuită neîncetat că minte, ea explodă :

– Nu-mi acopăr lipsurile prin șantaj ! strigă ea.

– Nu insinuam asta, replică el, cu un calm exasperat.

– Tatăl meu poseda o mică întreprindere de tâmplărie. Nu ne puteam plânge, duceam o existență confortabilă. Astfel că, el nu era de acord să fac eforturi studiind. Cu toate acestea, m-am înscris la un curs de secretariat și sunt foarte mulțumită acum. Afacerea nu mai mergea. Începuse să aibă probleme înainte de a muri, dar nu am aflat decât după aceea.

A vorbi despre tatăl său îi risipi toată mânia. Ea se simți golită dintr-odată. De ce se obosea să-i povestească viața ei lui Nicolas ? Ei nu părea grăbit să reacționeze. El îi turnă o a doua ceașcă de cafea înainte de a lua cuvântul.

– Deduc că, atunci când rămâi lângă bătrâna doamnă, sfârșitul lunii nu este prea ușor pentru dumneata. Am dreptate ?

– Ne descurcăm. Emmy primește o alocație de stat.

– De ce nu te-a însoțit azi ? Ea nu e bolnavă. Altfel dumneata nu ai fi aici astăzi... Chiar din considerație pentru Jane Davis.

Ah ! În sfârșit părea să creadă că ea spune adevărul. Diana surâse.

– Emmy și-a petrecut ieri seară ore în șir închisă în cameră. Tocmai mă duceam să văd dacă nu are nevoie de ceva, când ai telefonat. Înțelegi, uneori face crize de confuzie mentală. După ce m-ai sunat am anunțat-o că vom petrece patruzeci și opt de ore în casa dumitale. Atunci Emmy mi-a împărtășit intenția ei de a pleca a doua zi dimineață la Brighton cu prietenele ei. Ea face parte dintr-un club. Emmy îmi vorbise vag despre acest proiect, dar eram convinsă că plecarea ei era fixată pe sâmbăta viitoare.

Iată... Se exprimase deschis și... nu-i ascunsese nimic. O credea el oare ? El o privea, dar trăsăturile lui erau dure. Nu ! El nu avea nici o încredere în ea ? Și curios, Diana fu rănită până în adâncul sufletului.

– Ea era, Emmy, cea pe care ai încercat s-o suni ultima oară, fără voia mea. Pe ea o numeai „îngerul meu"... sau pe altcineva ?

Atunci, Diana reacționă cum intenționase s-o facă cu un sfert de oră mai devreme. Ea se ridică și scaunul scârțâi pe dușumea.

– De ce te interesează asta ? strigă ea.

Fără să mai aştepte răspuns, fugi din sufragerie, orbită de lacrimi. Batista ei ! Unde era ? În poşetă ! Şi aceasta ? Bărbatul ăsta era un monstru, un tiran ! hohoti ea, îndreptându-se spre salon.

Zărindu-şi poşeta, se aplecă s-o ridice ; în nervozitatea ei, o lăsase pur şi simplu să cadă pe jos. Se întoarse cu gândul să se refugieze în camera ei.

Rămase pe loc, doborâtă. Nicolas nu-şi bea cafeaua în sufragerie cum presupunea, ci stătea acolo, în faţa ei, imens şi impunător, barându-i drumul !

Diana îşi suprimă un hohot ; în nici un caz nu-i va face plăcerea să-l lase să constate ravagiile pe care le provocase în sufletul ei. Totuşi, ochii ei erau foarte lucitori şi Nicolas îşi dădu seama imediat.

– Ce ai ?

Parcă n-ar şti ! Ea avu brusc o dorinţă aproape irezistibilă de a-l lovi. Hotărât lucru, acest bărbat era lipsit de orice sensibilitate !

– Lasă-mă să trec.

El nu se mişcă nici măcar cu un milimetru. Asta era prea de tot ! Diana era în pragul disperării. Ea nu voia să-i arate cât suferă ! El nu trebuia să ştie cât de mult o afectau acuzaţiile lui !

Ea înaintă un pas, sperând să-i transmită mesajul său tăcut : „Dă-te la o parte, te

rog". Era chiar în fața lui când, spre consternarea ei, el o luă în brațe.

Ea tresări, tulburată fără să vrea, de aceste mâini care-i atingeau umerii. Ridicând ochii spre el, ea căută o replică spirituală pe care să i-o arunce în față. Privirea lui Nicolas nu o încurajă.

— Nu vreau să-ți fac nici un rău.

— Nu... nu mă atinge, murmură ea cu o voce răgușită de emoție.

Dar era deja prea târziu. Nicolas o strânse la pieptul său și ei îi scăpă un fel de geamăt. El nu o sărută. Cât timp o ținu așa cu tandrețe ? Diana nu avu nici cea mai mică idee. Era atât de bine să-și pună obrazul pe acest piept musculos, să asculte această inimă bătând la unison cu a ei. În curând se va îndepărta pentru a urca în camera ei, ea știa asta... Totuși, nu se putea hotărî s-o facă. Nu imediat... Magia acestui moment era atât de mare, încât ar fi putut dura la infinit...

Când el îi atinse delicat pleoapele cu buzele, ea se crispă ușor. Trebuia să-l respingă ! Acum, înainte ca... Ochii săi verzi albăstrui îi întâlniră pe cei foarte negri ai lui Nicolas, în care dansau flăcări de dorință. El îi citi, se pare, gândurile, căci o îmbrățișă și mai strâns.

Hipnotizată, Diana fu incapabilă să se zbată.

– Diana, şopti el, ca şi cum ea îl chinuia dincolo de limitele răbdării. Oh ! Diana, mă înnebuneşti !

Ea nu înţelegea prea bine de ce îl aducea într-o astfel de stare. Totuşi, toate proiectele ei de fugă se risipiră brusc. Ea îşi amintea doar ultimul lor sărut. Amintirea acestei guri arzătoare pe a ei o obseda.

El surâse, apoi încet, cu prudenţă, îşi aplecă capul spre ea. Fără să vrea, Diana scoase un suspin de mulţumire. Îmbrăţişarea lor deveni mai aspră, respiraţia lor mai neregulată.

Când simţi degetele lui Nicolas parcurgându-i spatele, provocându-i fiori delicioşi, ea îşi strecură mâinile pe sub haina sa, pentru a gusta mai bine căldura corpului său. Arcuită spre el, beată de pasiune, cu obrajii roşii de emoţie, ea îşi dădu capul pe spate pentru a se lăsa admirată.

– Te doresc, murmură el.

Nu-i veni în gând să protesteze în timp ce el o ridica de la pământ pentru a o aşeza pe una din canapele. El o lăsă puţin pentru a-şi scoate haina. Apoi se lungi pe divan, lângă ea.

Diana îşi pierdu raţiunea. Picioarele lor se amestecară, gurile lor se topiră una în alta. Niciodată în viaţă, ea nu cunoscuse o astfel de ardoare.

Nicolas se ridică în sfârşit uşor, pentru a-i contempla faţa şi umerii dezgoliţi. Ultima oară îşi afundase cu cruzime unghiile în această carne fragedă. Astăzi, totul era mângâiere, atingere delicată. Odiosul tiran, dominator şi arogant, se transfigurase, lăsând loc unui bărbat tandru, respectuos în faţa acestei frumuseţi.

Diana întredeschise buzele. Irezistibilă invitaţie : Nicolas o sărută din nou cu pasiune. Atâta timp cât rămăseseră în picioare, Diana putuse păstra o umbră de luciditate. În prezenţă, intensitatea emoţiilor ei creştea cu disperare. Ea ştia că era prea târziu să dea înapoi.

De altfel, nu avea nici un chef. Dorea să i se abandoneze total. Dacă el încerca aceleaşi sentimente ca ea, era singura ieşire posibilă...

Totuşi, nu se putu împiedica să nu simtă o uşoară teamă, când privirea lui Nicolas se fixă din nou asupra bretelelor furoului său roşu. El dădu una la o parte, apoi pe cealaltă.

– Nicolas ! gemu ea.

El o privi drept în ochi şi ea descifră în expresia lui o întrebare... De ce îi şoptise prenumele ? Ea nu mai ştia unde era, ce făcea !

– Oh... nimic, suspină ea.

Ea surâse, fericită, oferindu-i-se.

Ea îl simţi trăgând fermoarul rochiei. Ţesătura alunecă pe pielea ei albă, dezvăluind un

piept perfect. Diana deveni stacojie, intimidată brusc.

Nicolas percepu această reacție și momentan rămase perplex, dar nu puse nici o întrebare.

– Eu...

Ea nu mai putu vorbi din cauza stânjenelii care fu mai puternică decât nevoia de a se explica.

– Te doresc, șopti el. Dumnezeule, cât de mult te doresc !

Ea surâse uimită, vrăjită. Îi va răspunde ! Și ea la fel ! Era gata de orice ! Ea îl iubea !

– Să transformăm acest week-end într-o amintire de neuitat...

Această declarație o atinse pe față ca o săgeată în inimă. Căci ea dezvăluia, brusc, modul în care el gândea !

Ea se încordă. Voia cu orice preț să-și înăbușe această voce a conștiinței care o chinuia. Creierul începu să-i funcționeze normal. Nicolas o invitase să petreacă week-endul la el în acest unic scop. Îi mărturisise chiar acum, nu ?

El era tot deasupra ei, făcând imposibilă orice tentativă de fugă. Ea începu să se agite, să încerce să-și tragă bretelele pe umeri. „Amintire de neuitat" spusese el, vorbind despre acest week-end...

Iubirea ar fi fost total exclusă față de ea, de Diana ca individ !

– Te jenează fermoarul ? întrebă el cu o voce scăzută.

Îl trase şi mai mult.

– Nu ! exclamă ea.

– Nu ? De ce, Diana ? Ţi-e ruşine cumva de corpul tău ?

El părea fascinat de coapsele ei. Privirea lui întârzia pe sânii, pe burta şi apoi pe faţa ei.

– Eu... nu vreau, sughiţă ea.

Ultimele vestigii ale amorului ei propriu o asaltară dar ea fu incapabilă să-i încredinţeze frământările ei ; avea absoluta certitudine că nu va putea şterge niciodată acest moment din memoria ei... contrar lui.

– Credeam că am depăşit stadiul simplului flirt, murmură el.

Aparent, el nu-şi credea urechilor ! El nu putea să-şi imagineze în ce măsură era ea serioasă ! El nu putea înţelege cum de se răzgândise ea în ultima clipă !

Nicolas se îndepărtase suficient pentru a o lăsa să acţioneze ; cu o mişcare energică, ea se acoperi.

– Nu vreau, repetă ea, fixând cu încăpăţânare covorul.

Dacă măcar el s-ar mişca ! Dacă s-ar ridica ! Ea ştia că el o contempla cu o privire atentă, dar ea îşi păstră pleoapele coborâte.

– Minţi, Diana, îl auzi ea răspunzând. Mă doreşti şi tu cum te doresc şi eu. Ştiu, simt.

Va înceta el într-o zi s-o acuze de minciună ? El nu o va crede niciodată ! Niciodată ! Niciodată ! Furia o copleși. Cu atât mai bine, gândi ea cu necaz. Ea era prea vulnerabilă. Dacă își domina furia, risca să cedeze din nou, îndată ce el ar încerca s-o îmbrățișeze.

– Nu vreau să te apropii de mine. Punct ! decretă ea cu un tremur în glas. Vrei să te dai la o parte, te rog ?

Nicolas se conformă în tăcere, mulțumindu-se să se așeze.

– Ce este ?

– Nimic. Eu... nu țin să... să merg până la capăt, bâigui ea, stânjenită. Poți să înțelegi, nu ?

– Adineauri dădeai o altă impresie, atacă el.

– Mi-am schimbat părerea, ripostă ea.

Această conversație era de nesuportat. De ce n-o lăsa el să plece fără să discute ? În orice caz, ea nu-i va oferi ocazia să disece, să analizeze comportarea ei. Ea se ridică. O mână fermă se puse pe brațul ei. Diana se întoarse, foarte încet. La ce se gândea el ? El era gânditor, reflecta. Își amintea accesele ei de timiditate ?

Deodată el păru distrus, stupefiat.

– Într-o zi mi-ai spus că ești virgină, murmură el, spre imensa dezolare a fetei. Doar nu e adevărat, nu-i așa ?

Diana se smulse din strânsoarea lui, furioasă.

– Nu m-ai crezut niciodată ! Dacă ți-aș repeta că sunt virgină, m-ai bănui din nou că vreau să te înșel !

Un val de lacrimi îi urcă în ochi. Clipa de magie dispăruse. Crezuse că are în mână pașaportul de intrare în paradisul extazului. Se înșelase. Decepția era amară. Ea nu reprezenta nimic pentru el. Ea nu era decât un specimen feminin...

– Este adevărat ?

Se sculase și el, pentru a se planta în fața ei, neîncrezător.

– Nu cunosc decât un mijloc să afli, replică ea, glacial, căutând să-l pedepsească. Dar, după cum ți-am spus, nici nu intră în discuție, așa că nu vei ști niciodată !

O va apuca el acum și o va scutura ca pe un pom ? El părea copleșit. Diana se dădu înapoi cu un pas, liniștită că-l pusese la punct.

Nicolas rămăsese nemișcat. El era tot atât de stupefiat.

– Ești virgină !

Această exclamație o scoase din sărite. Dorind cu orice preț să-și ascundă durerea, ea se hotărî să-l atace pe toate fronturile.

– Ai interpretat în felul tău sloganul agenției : „orice, oricând, oriunde", îl ironiză ea.

Din păcate, ai bătut la o ușă greșită. Noi nu propunem serviciile la care te-ai gândit.

Ochii lui Nicolas părură că se micșorează ; el își subție buzele și strânse din dinți. Dar nimic nu o opri pe Diana.

– Bineînțeles, te cunosc bine acum și știu că nici o femeie nu ar sucomba de bună voie în brațele tale, totuși...

Ea nu putu continua. Îl exasperase.

– Dacă amintirile mele sunt bune, te-ai abandonat fără prea multe încurajări din partea mea !

Ce să răspundă la asta ? Era adevărat.

– Am acționat din loialitate față de Jane, minți ea.

Nici o clipă nu se gândise la prietena ei, când el o luase în brațe...

– Totuși, tarifele noastre nu includ niciodată genul acesta de supliment, adăugă ea.

Înțelese imediat că l-a ofensat și văzu și mai repede cât putea fi de jignitor.

– Iartă-mi indiscreția de adineauri, când te-am întrebat care e situația ta financiară, spuse el. Acum îmi dau seama de ceea ce este evident : felul în care îți completezi tu câștigurile modeste... Cât ceri în general ? reluă el, mieros.

Supărată, atinsă în demnitatea ei, Diana explodă. Sări la el, ridică brațul, își luă avânt și... îl pălmui.

– Specie de... ! strigă el imobilizând-o.

– N-ai ezitat să mă lovești, nici tu ! urlă ea.

Trăsăturile lui Nicolas se înăspriră. Apoi, spre imensa surpriză a Dianei, mânia sa se risipi. Era învins. Fără a mai pierde timp, ea fugi cât putu de repede.

Niciodată nu fusese umilită în felul acesta !

Urcă treptele două câte două cu ochii împăienjeniți de lacrimi și se repezi în camera ei. Deschise valiza și-și îngrămădi hainele unele peste altele.

Știa că trebuie să treacă din nou prin salon : ea își uitase acolo poșeta în care se găsea trusa de chei. Atâta pagubă ! Nu putea să rămână aici. Era terminată, golită, fără forțe !

Un sfert de oră mai târziu, cu bagajul în mână, ea cobori în vestibul. Zgomotul pașilor ei era înăbușit de mocheta groasă. Ea scrută împrejurimile. O rază de lumină se strecura pe sub ușa biroului. Salonul era în întuneric.

Iată ce reprezenta ea pentru el ! Nimic ! O și uitase și se consacra acum muncii lui !

Diana pătrunse în încăpere în vârful picioarelor și își recuperă poșeta. Fără zgomot, re-

veni în vestibul și tot în tăcere, se grăbi spre mașina ei.

CAPITOLUL IX

În fond, absența Emmyei era un dar ceresc, gândi cu amărăciune Diana, văzându-se în oglindă a doua zi dimineață. Cu ochii umflați, încercănați, trădând oboseala, ea nu ar fi avut nici un curaj să răspundă întrebărilor bătrânei doamne. Se târî până la bucătărie, unde își făcu o ceașcă de cafea.

Așezată la masă, ea reflectă îndelung. Era îndrăgostită de Nicolas Macalister, bineînțeles. Îl iubea de un anumit timp dar nu dorise niciodată să înfrunte adevărul în față. Nici acum nu dorea acest lucru, dar asta era situația...

„Oh, Diana, mă înnebunești" ! murmurase el. Ea știa acum ce voise el să spună. Scena din ajun îi revenea în minte, dureroasă și penibilă.

La ce oră o fi descoperit Nicolas dispariția ei ? El nu putuse să-și dea seama în timpul nopții. După cincisprezece minute de când fusese pălmuit, el se cufundase din nou în dosarele sale ! A așteptat mult în dimineața aceasta, așezat în spatele biroului său ? Fără îndoială și-a trimis guvernanta s-o trezească...

Dumnezeule, ce catastrofă pentru agenție ! Ea îi întorsese cu bună știință spatele șefului ei ! Fusese nebună când a reacționat în felul acesta ? Vinerea precedentă, el o prevenise, că agenția era la discreția lui !

Își petrecu jumătatea de oră care urmă, gândindu-se dacă s-o sune pe Jane pentru a o avertiza de dezastru. Nu, se răzgândi ea în final. Ce i-ar putea povesti ? Să-și ia gândul de la toate speranțele de a colabora în viitor cu Macalister Precision Equipment, pentru că domnișoara Alexander avusese ideea genială de a-l pălmui pe directorul general, înainte de a pleca în grabă ? Era imposibil... de neconceput !

Culcându-se în seara aceasta, Diana dădu curs liber lacrimilor. Era inutil să se străduiască să și-l alunge cu orice preț pe Nicolas Macalister din suflet ! Imaginea lui o obseda !

Mâine, va fi obligată să-i telefoneze Janei : promisese să-i dea veşti despre ea.

*
* *

După o noapte agitată, Diana se sculă luni dimineață pradă unui insuportabil sentiment de vinovăție. Poate ar fi dormit mai bine dacă i-ar fi mărturisit totul prietenei ei ?

La ora nouă, se gândi să-l sune pe Nicolas : îl va implora să revină asupra amenințărilor sale și să propună noi contracte agenției. Nu !

se răzgândi ea... Nu va vorbi cu el sub nici o formă !

La nouă și un sfert mai ezita încă.

La ora nouă treizeci, ea formă numărul biroului Avrilei Knight, care i-l dădu imediat pe Nicolas.

— Diana ?

Vocea lui era îndepărtată, ca și cum el s-ar fi smuls cu greu dintr-un studiu al pieții. Totuși, contrar oricărei așteptări, el nu părea agresiv.

— Eu... îmi pare rău că te deranjez. Voiam... voiam să-ți spun că...

— Și mie îmi pare rău, auzi ea. Am greșit sâmbătă.

Aceste scuze, pronunțate pe un ton răgușit, o surprinseră. Cu ochii măriți, împietrită, ea înghiți în sec.

— Ne-am... ne-am certat prostește.

— Mă ierți ?

„Da ! Da ! Da ! ar fi vrut ea să strige. Te iubesc și îți iert totul ! Absolut totul !"

Dar asta i-ar fi indiferent !

— Bineînțeles, răspunse ea, atentă, îngrijorată să nu-și trădeze sentimentele. De fapt, dacă te-am sunat este pentru... Ei bine, trebuia să lucrez cu tine și ieri, și eu...

— Vrei să treci azi pe la mine pe la birou ?

— Oh... nu !

Nici vorbă ! Chiar dacă biata Avril Knight s-ar prăbuși sub scrisori și lucrări de bătut la mașină !

– Voiam să știu doar, reluă ea după ce își umezi buzele, dacă te vei răzbuna pe agenție ?

– Stima pe care mi-o porți mă mișcă profund ! strigă el înainte de a trânti cu zgomot receptorul.

Diana puse receptorul în furcă gata să plângă. Îi trebuiră mai multe minute ca să-și stăpânească zăpăceala. Până la urmă, obosită și chinuită, se hotărî s-o sune pe Jane Davis.

– Bună ziua, Diana ! exclamă aceasta cu o voce veselă. Am ceva pentru tine pe mâine. Nu închide, să caut fișa !

– Pari în formă, constată Diana, spunându-și că nu va dura mult.

– Am tot ce-mi trebuie ca să fiu fericită, draga mea ! Edward iese mâine din spital și... o altă veste bună.

Probabil că era o veste bună, dar Diana nu avea chef să ghicească.

– Mi-e groază de ghicitori ! Povestește-mi tu totul.

Jane încercă să mențină misterul și reuși vreo... două secunde.

– La nouă și cinci azi dimineață m-au sunat de la Macalister Precision Equipment.

Inima Dianei se strânse cu durere.

Era îndurerată, rănită, umilită. Oh ! Își imaginase că Nicolas nu va întârzia s-o acuze pe Jane că-i trimisese personal necalificat... Dar... în acest caz Jane ar fi fost într-o dispoziție sumbră !

– Nicolas Macalister ?

– Nu, nu el, şeful personalului. A propos ! Am aflat din întâmplare că tu ai fost angajată în week-endul acesta. Contabilul mi-a spus să trimit factura pentru sâmbătă şi duminică.

Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii Dianei. Nicolas nu se plânsese de comportarea ei !

Totuşi, Jane continuă :

– Domnul Harris, şeful personalului, avea nevoie de două dactilografe. Este formidabil pentru noi, Diana, agenţia începe în sfârşit să meargă...

Diana regreta că nu are contract pentru ziua de luni. Ar fi avut cel puţin cu ce să se ocupe. Era decepţionată că nu o avea pe Emmy lângă ea... Mai mult ca niciodată simţea nevoia să se destăinuie bătrânei doici, atât de călduroasă şi care găsea întotdeauna cuvintele potrivite cu care s-o consoleze.

În timpul după-amiezii căzu pradă mai multor crize de disperare... Nu-l va mai vedea niciodată pe Nicolas. Se sfârşise totul înainte de a începe. După incidentul de sâmbătă, el va refuza serviciile ei. Cu atât mai bine, până la urmă. Ea se simţea în stare să îndeplinească toate sarcinile care i s-ar fi dat, dar cum să ascundă sentimentele pe care le avea ?

*

* *

Această săptămână fu una dintre cele mai grele din viaţa ei. Era descumpănită. La moar-

tea părinților ei, cel puțin o avusese pe Emmy. Totul se va aranja când se va întoarce bătrâna doică, se consolă ea vineri seară...

Emmy sosi sâmbătă, încântată de excursia ei, dar bucuroasă că se întorsese acasă. Diana o îmbrățișă cu căldură, o felicită pentru feiul în care arăta. După-amiază bătrâna doamnă îi povesti întâmplări din excursie și anecdote... Ea repeta deseori aceleași povestiri, dar Diana o asculta cu răbdare, cu îngăduință, ca și cum ar fi fost prima oară că le auzea. Ele își beau ceaiul când Emmy se întoarse brusc spre Diana.

– Eu vorbesc întruna de când m-am întors. Dar tu, draga mea ? Cum te simți ? Ești mulțumită în continuare că lucrezi la acest simpatic domn Macalister ?

Luată din scurt, Diana îi contemplă fața luminoasă care cerea un răspuns favorabil. Înțelegând că Emmy amesteca puțin totul, ea hotărî să nu o amețească mai mult.

– Foarte mulțumită, Emmy.

– Mâine mergem la el ?

– Ei... Nu, îngerul meu, nu mâine.

Emmy părea deodată foarte obosită. Nu se odihnise încă de la întoarcerea ei.

Diana îi va explica mai târziu că ea își petrecuse deja week-endul la domnul Macalister. După o siestă bună, Emmy va suporta mai bine decepția sa.

Emmy își despacheta lucrurile în camera ei, când telefonul sună. Era ora șase fix. Diana

răspunse... și fu gata să se prăbușească. Era Nicolas.

Sunetul glasului său o tulbură enorm. Nu putea să-și imagineze de ce o suna, dar știa dinainte că nu din cauza unei probleme de serviciu.

– Vrei să cinezi cu mine în seara aceasta ?

Era o invitație după toate regulile politeții, deși pe un ton mohorât.

Să cineze ? În seara aceasta ? Cu el ? Oh, nu ! Și totuși murea să accepte !

– Nu... Nu, mulțumesc Nicolas, nu pot.

După o scurtă tăcere, el insistă :

– De ce ?

– Eu...

Ea tăcu. Ce să spună ? Să spună că nu putea ieși cu el pentru că-l iubea la nebunie ? Că dacă o îmbrățișa ca ultima dată, dacă îi șoptea la ureche „te doresc", ea ar sfârși prin a ceda ?

– O femeie are dreptul să refuze dacă... dacă îi place să refuze, sfârși ea cu stângăcie.

– Nu voiai întotdeauna să refuzi, îi reaminti el.

Slavă Domnului, el nu era acolo, în fața ei ! Roșie, tulburată, cu mâinile umede, ea se agață de telefon.

– Tu... Vinul pe care l-ai servit a fost excelent, murmură ea.

De unde scosese această replică ? Dumnezeule ! Ce proastă era ! Se comporta ca o școlăriță timorată ! Furioasă pe ea însăși și pe

simțul ei dezvoltat de a da replici, ea închise încet.

– Era Jane, scumpa mea ? întrebă Emmy, apărând în salon cu un bibelou cumpărat de la Brighton.

– Nu, draga mea, murmură Diana, cu privirea la bibelou. Era... un prieten.

*

* *

Duminică dimineață, Emmy se trezi bolnavă ; protestă totuși când Diana o sfătui să rămână în pat.

– Este efectul călătoriei. Va trece ! Vei vedea, mâine, mâine îmi voi recăpăta toată energia.

Bătrâna doamnă se simțea mult mai bine după siesta de după-amiază. În așa fel încât Diana fu gata să accepte un angajament de ultimă oră pentru seară. Ea ar fi trebuit să se întoarcă la ora unsprezece... Emmy ar fi fost demult culcată, nu trebuia deci să-și facă griji pentru ea.

– Despre ce e vorba ? întrebă Diana, care avusese deja mai multe experiențe neplăcute.

– Este puțin mai special, mărturisi Jane. Dar fidelă sloganului nostru „orice, oriunde, oricând" nu am ezitat când domnul Macalister...

– Nicolas Macalister ? o întrerupse ea.

Cât de multă dreptate avusese să fie neîncrezătoare !

– În persoană ! À propos, el a recomandat agenția unei alte întreprinderi. Dar să revenim la seara aceasta... Unul dintre clienții săi, un francez, sosește de la Paris cu soția lui. Domnul Macalister trebuie să discute afaceri cu el mâine dimineață... În seara aceasta, se mulțumește să-i scoată puțin. Pe soție nu o interesează deloc tranzacțiile lor, iar domnul Macalister crede că i-ar trebui o companie. Ea nu vorbește o boabă de engleză și astfel, el a crezut că ai putea, cunoscând franceza, să...

– Ține absolut să fiu eu ?

– Absolut. Nu ți-am spus ? Mi se pare foarte interesat de calitățile tale, Diana. Atunci iată, trebuie să-i întâlnești la...

Diana nu auzi continuarea discursului. Era dezolată că trebuie s-o decepționeze pe Jane, dar nu putea în nici un caz să cedeze. De altfel... ea se exprima încă greoi în franceză... Și apoi... cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă : acest cuplu de străini nu exista ! Era o invenție a lui Nicolas. Nicolas încăpățânatul... Când avea un scop de atins mergea până la capăt ! El o dorea, dar ea nu ocupa nici un loc în viața lui. Un moment de plăcere... după care ar alunga-o. O furie surdă o copleși. Hotărâse cu orice preț s-o facă să cineze cu el. Era gata de orice, chiar să furnizeze explicațiile cele mai extravagante !

– Te duci, nu-i așa ? conchise Jane.

– Regret, murmură Diana. Domnul Macalister a înțeles greșit : franceza mea este nesatisfăcătoare. Ah, dar dacă mă gândesc, Myra este bilingvă ! Ea este cea de care ai nevoie !

– Myra ? Nu știam.

– Ba da, ba da, te asigur ! insistă Diana.

Ea se îndoia puternic de talentele de translator ale colegei sale, dar cum nu va fi vorba despre franceză la această serată...

– El a precizat că pe tine te vrea, ripostă Jane, bănuitoare. Ai dreptate, dacă Myra este bilingvă, ea este mult mai indicată...

Fața Dianei se ilumină într-un surâs. Își imagina de pe acum expresia lui Nicolas, când o va vedea sosind pe Myra !

În seara aceea, Diana se culcă devreme, dar nu putu să adoarmă. Un sentiment de gelozie pusese stăpânire pe ea, fără voia ei... Nu se putea opri să nu și-i imagineze pe Myra și pe Nicolas, cinând în intimitate, la lumina lumânărilor, într-un restaurant intim și călduros... Myra era drăguță, inteligentă, vioaie, nostimă... S-ar abandona cu ușurință în brațele unui bărbat pe care l-ar găsi seducător. Nu era un secret pentru nimeni... Și Nicolas Macalister avea atâta farmec, când voia !

*

* *

Diana se trezi într-o stare deplorabilă. Se pregătea să intre în baie când auzi o tuse sea-

că în camera Emmyei. Ea se repezi în încăpere și o găsi pe Emmy zăcând în pat, palidă, cu ochii strălucind de febră.

– Încearcă să te așezi, o încurajă Diana ridicând-o pentru a-i strecura o pernă sub ceafă.

– Mă simt bine, scumpa mea, spuse Emmy într-o răsuflare.

Nu se simțea chiar așa de bine... Abia protestă când Diana îi spuse că o să cheme doctorul. Trebuia să aștepte să se deschidă cabinetul acestuia. Între timp ar trebui s-o anunțe pe Jane Davis că nu este disponibilă și că nu-și va putea îndeplini funcția de gazdă, cum era prevăzut pentru azi.

– Nu conta pe mine săptămâna aceasta, adăugă ea după ce-i explică situația.

– Suntem destul de ocupate, știi.

În alte împrejurări Diana ar fi fost încântată de această veste.

– Ascultă, poate nu va dura mai mult de două, trei zile. Cu puțin noroc, Emmy va fi din nou pe picioare joi. Te voi anunța îndată ce voi fi liberă.

Diana aruncă o privire în camera bătrânei doamne, înainte de a se duce să se îmbrace. Ea lăsă un mesaj asistentei doctorului Ferguson, apoi începu să aranjeze casa.

La ora nouă, telefonul începu să sune.

– Unde naiba ai fost ieri seară ? răcni Nicolas, fără altă introducere.

Uluită de acest asalt, cuprinsă de gelozie, ea ripostă cu ironie.

– De ce ? Nu te-ai înțeles bine cu Myra ?

Nicolas nu răspunse imediat. Tăcerea se prelungea.

– Ești cumva... geloasă ? murmură el într-un final.

Atâta perspicacitate o enervă și ea se grăbi să se apere :

– Nu fi ridicol ! Ai petrecut o seară bună ? Vreau să spun, francezii...

– Am găsit-o încântătoare pe Myra, interveni el. Sper că nu va fi prea obosită azi la lucru. A fost...

Distrusă, Diana contemplă telefonul. Ea trântise cu putere receptorul. Dumnezeule ! suspină ea lăsându-se să cadă în fotoliul cel mai apropiat. Nicolas o bănuia de gelozie și ea tocmai confirmase această bănuială !

Se liniștise cât de cât, când telefonul sună din nou. Nu putea fi decât Nicolas...

El era, mai mieros ca niciodată...

– Nu m-ai lăsat să termin, murmură el.

Diana respiră adânc. Trebuia neapărat să dea impresia de răceală și indiferență totală.

– Contrar a ceea ce crezi, răspunse ea sec, nu cer un raport amănunțit...

– M-aș fi ferit să ți-l dau, o întrerupse el. Îți telefonez pentru că am o propunere de lucru pentru tine.

– Cunoști numărul agenției.

– Te vreau pe tine personal, n-am nevoie de colegele tale. Ești o secretară excepțională. Am nevoie de...

– Doamna Knight are gripă ?

– Soțul ei este bolnav.

– Sun-o pe doamna Davis. Sunt sigură că-ți va găsi ceva.

– Diana ! strigă el, pe tine te vreau și pe nimeni altcineva !

Această izbucnire atâță mânia fetei.

– Ai mai pretins asta, dacă nu mă înșel. Ți-am explicat că agenția nu oferă...

Nu putea continua : Nicolas era în avantaj ; nu avea timp de pierdut în discuții sterile.

– Dacă ții cât de cât la „Intérims Adaptables", te sfătuiesc să fii la biroul meu exact peste o oră !

Diana își înăbuși un strigăt de groază. El era serios. De data aceasta este grav ! Își va pune amenințările în execuție.

– Eu... nu pot, șopti ea.

– Bine.

– Nicolas ! strigă ea.

– Da ?

– Nicolas, nu pot să vin, sunt imobilizată în casă !

Urmă o scurtă tăcere.

– De ce ? Ești bolnavă ?

– Nu, nu-i vorba de mine ci de Emmy... Are o bronșită și nu pot s-o părăsesc acum.

Tăcerea care urmă se prelungi periculos de multă vreme. Nicolas nu o credea. Niciodată nu crezuse în existența domnișoarei Emsworth !

– Trebuie să vină doctorul, adăugă ea repede. Dacă vrei să verifici adevărul spuselor

mele, sună-l : este doctorul Ferguson. Am lăsat un mesaj pentru el în dimineaţa aceasta.

Nicolas rămase mut, spre imensa tristeţe a Dianei care se închise în ea, abătută. Făcuse cum era mai bine. Zadarnic, bineînţeles. Nicolas nu o va crede niciodată. De ce şi-ar schimba atitudinea ? Văzând-o pe Myra venind ieri seară, înţelesese perfect că Diana nu voia să-l vadă. Emmy era în ochii lui o simplă invenţie, un pretext al Dianei care îi întărea părerea...

– Ai avea tot interesul să locuieşti la ţară cu această bătrână doamnă, nu crezi ?

– Ce ?

– Mă... mă crezi, bâigui Diana. Crezi că locuiesc cu Emmy ?

– De ce mă întrebi ? Mă minţi ?

– Nu, spuse ea după ce-şi clăti vocea. Nu, nu te mint ! Te-am minţit în ziua în care am pretins că locuiesc singură dar îmi era frică să nu-ţi trimiţi gorilele la mine. Nu doream s-o sperie pe Emmy.

Nicolas făcu o pauză, ca şi cum ezita să ia o hotărâre.

– Voi fi obligat deci să-mi găsesc în altă parte o secretară.

O podidiră lacrimile de emoţie. În sfârşit el avea încredere în ea ! El accepta refuzul ei, îi lua în serios argumentele.

– Totuşi, să revenim la bătrâna ta doică, continuă el, mai amabil. Ar trebui să părăsească Londra, cred. Aerul din oraş nu-i priește.

– Da... este adevărat, încuviință ea, întrebându-se unde voia el să ajungă. Din păcate nu-mi pot permite să...

– Eu, da, o întrerupse el.

Diana contemplă telefonul aiurită, buimăcită. Auzise bine ? Această declarație însemna că el o mai voia încă, și că...

– Vrei să spui...

Dar nu, nu era posibil ! Ea se înșela !

– Cu alte cuvinte... ne oferi... un cămin la amândouă ?

– Nu țin să-ți vorbesc despre toate acestea la telefon. Voi veni...

– Răspunde-mi ! ceru ea cu inima bătându-i.

Răspunsul agresiv al lui Nicolas nu o liniști deloc.

– După tine, de ce mi-aș petrece timpul să te urmăresc ?

Această mărturisire conținea tot ce voia Diana să audă. Totuși ea insistă, căci dorea să aibă certitudinea că nu comite vreo greșeală.

– Ne oferi un cămin, mie și Emmyei, cu...

– Bineînțeles ! răcni el, fără s-o lase să termine... Și mult mai mult decât atât. Diana, eu...

– Nu mă suna, o să-ți telefonez eu, conchise ea cu tărie.

Închise, scuturată de suspine. „Mult mai mult decât atât"... Ha ! Nicolas va da dovadă de o mare generozitate... În schimbul a ce ? Credea că o poate cumpăra ? Ce se va întâmpla cu Emmy și cu ea când el se va sătura ? Se vor muta din nou la Londra ?

Telefonul sună din nou, strident. Diana știu din instinct că era Nicolas.

– Diana, cred că m-ai înțeles greșit, spuse el dintr-odată.

Nu. Ea înțelesese perfect. Ea îi trânti telefonul în nas. De trei ori într-o jumătate de oră, cu siguranță bătuse recordul !

Diana se duse să arunce o privire în camera bătrânei doamne. Știa foarte bine de ce pusese capăt discuției. Îi era frică... frică de ea însăși, de slăbiciunea ei. Se temea să nu se dea bătută. Nu-și putea permite un asemenea risc : viitorul ei și cel al Emmyei erau în joc.

Când era închisă în camera ei, Emmy se distra observând trecătorii ; Diana îi dăduse încăperea cu ferestrele spre stradă. Doctorul Ferguson o examină și îi prescrise câteva remedii, asigurând-o pe Diana că totul va fi în ordine. Criza era vindecabilă și bătrâna doamnă va fi pe picioare în câteva zile. Diana tocmai dăduse medicamentele bolnavei când auzi sunând la ușa de la intrare. Riscă o privire afară și înlemni ca o statuie.

Cunoștea această mașină, parcată în fața mașinii ei. Ea aparținea lui Nicolas Macalister.

– Cine era, scumpa mea ?

– Oh... fără îndoială, un reprezentant oarecare, bâigui Diana.

Soneria răsună din nou.

– Poate ar trebui să-i deschizi, sugeră Emmy.

– Nu avem nevoie de nimic, afirmă Diana.

Numai de-ar pleca Nicolas ! se rugă ea în gând. Ea putea să-i trântească telefonul dar în nici un caz nu putea să-i spună că nu mai voia să-l vadă, privindu-l drept în ochi ! Nu era momentul să cedeze ! Era prea vulnerabilă. Trebuia să se gândească înainte de orice la Emmy !

Diana nu ar fi fost mirată dacă el s-ar fi apucat să lovească cu pumnii în ușă. Dar el nu făcu asta și ea încercă față de el un elan de tandrețe. El avea destulă sensibilitate pentru a nu dori să înspăimânte o bătrână de optzeci și doi de ani... Mișcată de atenția lui, Diana, era gata să se repeadă în vestibul. Dar se întoarse spre Emmy pe care o privi îndelung... Biata, era lividă și atât de fragilă, pierdută în cămașa de noapte din flanelă.

Nicolas sună o ultimă oară. Apoi, Diana auzi zgomotul pașilor săi. Își înăbuși dorința de a se repezi la fereastră. Ar fi vrut să aibă o ultimă viziune asupra lui Nicolas Macalister... înainte ca el să iasă definitiv din viața ei. Nu îndrăzni să ia această hotărâre decât atunci când auzi zgomotul motorului.

*

* *

Ea fu ușurată, a doua zi dimineață, să constate că medicamentele aveau un efect benefic asupra bietei Emmy.

– Cred că astăzi mă voi scula din pat ! anunță ea cu bucurie. Mă simt în plină formă, nu mai sufăr deloc.

– Mă pregăteam să fac o curățenie serioasă în salon, replică Diana. Poate ai putea rămâne în pat, până după-amiază ? Ce crezi ?

– Bine, scumpa mea.

Telefonul sună puțin după ora zece și Diana răspunse cu o voce ezitantă.

– Nu închide ! ordonă Nicolas.

Ea își adună tot curajul ca să-l asculte.

– Ce vrei ?

– Vreau să-ți vorbesc. Dar nu așa. Vei avea amabilitatea să-mi deschizi dacă trec în timpul zilei ?

– Nu știu ce vrei să-mi spui, dar nu țin deloc să aflu.

– Cu alte cuvinte, n-o să-mi deschizi, nu-i așa ?

– Ai câștigat un punct !

– Proastă mică ! răspunse el cu o voce răgușită de furie. Ascultă-mă bine, o dată pentru totdeauna ! Fie că vrei sau nu, mă vei întâlni și mă vei asculta până la capăt ! Voi obține câștig de cauză într-un fel sau altul ! N-o să-mi mai scapi, îți garantez !

Diana se agață de telefon, prea uimită de această izbucnire ca să reacționeze. Ar fi vorbit în gol... Nicolas nu mai era la capătul firului s-o audă... Îi închisese în nas.

CAPITOLUL X

Diana își petrecu toată ziua de marți temându-se că Nicolas va veni și va sparge ușa de la intrare. Ea se culcă epuizată și temătoare.

Starea sănătății bătrânei doamne se îmbunătăți rapid și miercuri după cină, Diana hotărî s-o anunțe pe Jane a doua zi : ea putea începe să lucreze.

Despre Nicolas nu avea nici o știre. Era în același timp perplexă și vag decepționată.

Medicul care o vizită pe pacientă joi dimineață o declară restabilită. Diana îi oferi o cafea pe care el o acceptă cu entuziasm. Ea venea de la bucătărie când o auzi pe Emmy decretând :

– Voi petrece în curând un week-end în afara orașului. Aerul de la țară îmi va face foarte bine. Va fi mult mai eficace decât oricare dintre remediile dumitale, doctore !

– Sunt perfect de acord ! aprobă el.

Diana nu îndrăzni să intervină : ea nu va destrăma iluziile bătrânei doamne în fața unui străin.

După plecarea acestuia, Diana îi telefonă Janei Davis.

– Emmy e în plină formă... Ai vreun contract pentru mine ?

Jane păru ușurată la această veste.

– Sunt încântată să te aud, am ceva pentru tine pe mâine !

– Sper că nu e ceva pentru Nicolas Macalister ? Nu aș dori să...

– Liniștește-te, draga mea, o întrerupse Jane, cu o voce plină de umor. Nu, nu e vorba de Macalister Precision Equipment. De altfel nu înțeleg ce ai împotriva lui. El e fermecător. M-a sunat azi dimineață să mă întrebe dacă tu lucrezi săptămâna asta.

– El ?

– În persoană ! confirmă Jane. De fapt, am fost foarte flatată ! În general, trebuie să mă mulțumesc cu șeful personalului. Domnul Macalister mi-a mulțumit că i-am trimis-o ieri pe Myra.

Diana tresări, cu inima strânsă de gelozie.

– I-am explicat că tu te ocupi de Miss Emsworth.

– I-ai vorbit despre Emmy ?

– Sper că nu te deranjează ? Domnul Macalister este principalul nostru client, pe moment și am considerat că este util să-i furnizez câteva explicații. Te stimează, știi, a insistat să-l previn imediat ce vei fi din nou liberă.

Diana se afundă într-un fotoliu, cu lacrimile în ochi după ce pusese telefonul în furcă.

Nicolas Macalister era machiavelic. Luase contact cu Jane dintr-un motiv foarte precis, ținea să verifice dacă Diana locuia realmente cu o bătrână doamnă...

Emmy apăru chiar în acel moment.

– Jane are de lucru pentru tine, draga mea ?

– Da, mâine după-amiază, răspunse Diana, înarmându-se cu un surâs entuziast, pentru a nu trezi curiozitatea bietei Emmy. E amuzant, voi însoți o persoană în mașină, ea are permis de conducere de puțin timp și se teme să se aventureze singură pe străzi.

Diana își dădu seama atunci că uitase adresa clientei sale. O sună pe Jane chiar după prânz. Mâzgăli informațiile pe un carnețel, apoi nu se putu împiedica să nu-și întrebe prietena :

– Tu... nu ai noutăți despre Nicolas Macalister, presupun ?

– Ba da, cum să nu... Voia să știe dacă ești disponibilă luni. Nu a prelungit convorbirea. Probabil era foarte ocupat. S-a limitat să-mi mulțumească politicos și a închis.

Iată, se sfârșise. El se săturase s-o urmărească. Ea era vexată în loc să încerce o ușurare intensă !

*

* *

Nu avu timp deloc să se gândească la Nicolas Macalister a doua zi, căci Miss Pringle, șoferiță începătoare, plină de entuziasm și de energie în ciuda celor șaizeci și opt de ani ai ei, îi solicită întreaga atenție... Cum se va termina această plimbare ? Accelerări brutale, frânări bruște... în fiecare secundă riscau un accident !

– Nu-i chiar așa rău ! exclamă Miss Pringle. Sunt încântată că te-am cunoscut ! Voi suna agenția când voi avea chef să mă plimb și te voi solicita pe dumneata, domnișoară Alexander.

Diana se întoarse acasă imaginându-și dinainte luxul pe care și-l va oferi : o ceașcă de ceai tare cu mult zahăr.

– Emmy ! Eu sunt ! anunță ea, pătrunzând în vestibul.

Contrar obiceiului ei, Emmy nu răspunse. Fără îndoială ațipise. Diana inspectă salonul, apoi bucătăria...

– Emmy ! repetă ea neliniștită.

Ușa camerei ei era deschisă : ar fi auzit cu siguranță când o strigase !

Diana rămase în prag nemișcată, încrețind fruntea.

Emmy nu era nici în camera ei ! Poate avea întâlnire cu prietenele ei, la club ? Dar s-ar

fi întors la patru și jumătate, iar acum era mai mult de șase ! Speriată, Diana se repezi în salon : îi va telefona doamnei Bricknell... Ea se opri, văzând o foaie de hârtie pusă la vedere pe telefon.

Diana luă mesajul cu ochii măriți. Nu era scrisul guvernantei, ci acela al lui... Nicolas Macalister ! Cum de intrase aici ? Și unde se dusese Emmy ?

— Mitocanul ! murmură ea. Monstrul ! Cum a îndrăznit... ?

Fără să mai piardă timp se repezi în mașină și demară în trombă... ceea ce ar fi uimit-o fără doar și poate pe Miss Pringle...

„Poate vei accepta în sfârșit, să te întâlnești cu mine ? Nicolas..." Iată ce se mulțumise să scrie.

Niciodată în viața ei nu fusese atât de furioasă ! Se înșelase. Nicolas nu abandonase partida. El își punea amenințările în practică !

Deci el credea că răpind-o pe Emmy, va reuși s-o convingă să-i împartă patul ! Greșeală, domnule Macalister, greșeală ! Dacă va îndrăzni să se atingă de Emmy, îl va gâtui ! Ce îndrăzneală ! Profita de crizele de confuzie mentală ale unei doamne în vârstă, pentru a-și atinge scopurile ! Era odios ! Lipsit de noblețe. I-a fost suficient să-și spună numele, pentru ca Emmy să se repeadă la bagajele ei fără să protesteze ! Ea confunda totul, era

cu siguranță încredințată că acest „week-end la țară" era prevăzut de multă vreme !

Aici, Diana trebui să admită că era vinovată : omisese să-i spună că ea fusese deja la Macalister, în timpul vacanței ei la Brighton...

Diana își anunță sosirea printr-un scrâșnet de frâne pe prundiș. Într-o clipă fu în fața ușii de stejar masiv. Prea înfuriată ca să reflecteze, lovi cu putere în ușă. Un zgomot de pași se auzi din interior. Cum ar reacționa dacă i-ar deschide doamna Gow ? Niciodată nu ar putea să se stăpânească !

Diana înghiți în sec. Nu era doamna Gow ci Nicolas Macalister, imens, impozant, sigur pe el, dezinvolt.

– Mă gândeam eu că o să te văd aici, murmură el.

– Unde este Emmy ?

– Ea este în siguranță, stai liniștită. Blaise are o pasiune pentru persoanele în vârstă. El se ocupă de Miss Emsworth... Nu avea nici o frică, ea m-a urmat fără cel mai mic protest... Din contră, părea să mă aștepte ! A întârziat atât cât să-și pună paltonul și pălăria... valiza ei era gata !

Diana se făcu stacojie.

– Nu i-am spus niciodată că vom veni să petrecem un week-end aici, se apără ea. Ba da, dar acum mult timp în urmă... Era pe vremea când ea a plecat la Brighton.

– Știu, răspunse el, spre mirarea Dianei. Mi-ai mărturisit că suferă din când în când de confuzii mentale... Am înțeles pe drum ce se întâmpla. Ea mi-a dezvăluit unul sau două amănunte în timpul conversației, care mi-au atras atenția.

– Nu asta e problema ! Tu nu aveai dreptul s-o iei ! Ți-am spus că a avut bronșită. Nu m-ai crezut, încă o dată !

– Ba da. De asta l-am sunat pe doctorul Ferguson...

– Pentru că voiai să verifici dacă...

– Voiam să știu dacă ea putea suporta călătoria, o întrerupse el. Medicul m-a asigurat că nu risca nimic.

– Perfect ! În cazul acesta o iau imediat acasă.

Nicolas păru exasperat. Strânse din dinți ca să nu-și arate enervarea.

– Mă consider răspunzător pentru Miss Emsworth. Nici nu poate fi vorba pentru tine să reiei călătoria, mai ales la ora asta. Se întunecă și aerul rece ar putea afecta bronhiile acestei încântătoare persoane.

Diana respiră adânc, gata să protesteze, dar el continuă :

– Camera pe care ai ocupat-o data trecută te așteaptă. Poate vrei să te răcorești înainte de a cina ? După masă, vom avea discuția pe care trebuia s-o avem de mai bine de o săptămână.

El se îndepărtă pentru a o lăsa să treacă. Ea era liberă să iasă... Sau mai curând el îi ordona să dispară !

Diana nu se mișcă nici un centimetru. Furia ei o imobiliza pe loc.

– Dacă ai de gând să-ți reformulezi oferta, te previn că nu va folosi la nimic !

El ridică o sprânceană, agasat, dar ea nu tăcu :

– Să știi o dată pentru totdeauna, Nicolas Macalister ! Nu voi fi niciodată amanta ta !

Dumnezeule ! Ce-a spus ? Ea roși, îngrozită. Nicolas nu-i ceruse niciodată să devină amanta lui. Oh, bineînțeles, mărturisise că o dorește, și nimic mai mult...

Ea fugi în grabă, cu pleoapele coborâte.

– Eu... îmi pare rău, șopti ea, cu un picior în vestibul. N-am înțeles nimic, nu-i așa ? Tu... De fapt, ceea ce vrei este o secretară cu normă întreagă, la tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme...

Nicolas o prinse de încheietura mâinii. Degetele lui o strângeau cu cruzime. Deodată, el îi dădu drumul.

– Ești într-adevăr o secretară remarcabilă, declară el. Dar gândește-te... Aș merge până la a răpi o bătrână doamnă pentru a beneficia de serviciile tale ? Știi ca și mine care sunt reacțiile noastre când suntem împreună. Crezi sincer că doresc să te am ca pe o ulcică cu care să-mi decorez biroul ?

– Eu... Vreau să spun...

– Țin să te am lângă mine în orice moment. În biroul meu, în salonul meu, în camera mea...

Sângele-i se urcă în obraji...

– Numai că, refuz ! strigă ea. Imediat ce o voi găsi pe Emmy, voi pleca !

– Nu am terminat, Diana !

– Eu da ! Nu mai avem nimic să ne spunem. Și lasă-mă în pace ! Dă-mi drumul ! Nu voi fi niciodată amanta ta ! Niciodată !

Drept răspuns, Nicolas o strânse cu ambele mâini. El o obligă să-l privească drept în ochi.

– Vei accepta să fii amanta mea dacă îți voi pune un inel de cununie în deget ?

Diana căscă gura, stupefiată. Ea văzu un surâs așternându-i-se pe buze.

– Un adevărat inel de cununie ?

Diana își drese glasul, apoi tuși, ușor.

– Cu certificat de căsătorie ?

Nicolas nu mai surâdea. El devenise foarte serios.

– Cu un certificat de căsătorie.

Tremurând, Diana își concentră întreaga atenție asupra pieptului său musculos, la câțiva centimetri de ea. De ce ? se întrebă ea descumpănită. De ce ? Ea nu auzise bine ! Nicolas nu se oferise s-o ia în căsătorie !

Pe Nicolas nu-l interesa căsătoria. Blaise îi demonstrase asta. Oare dorea s-o pedep-

sească încă ? O bănuia că este complicea lui Stoddard ? Da, cu siguranţă asta era...

– Credeam că ţi-e groază de femei capabile să se pretèze la orice ca să stoarcă bani de la ceilalţi.

– Nu te măriţi cu mine pentru averea mea, Diana, sunt convins... Dacă un cont în bancă bine garnisit ar fi reprezentat o momeală pentru tine, ai fi fost măritată de multă vreme.

Diana era total descumpănită. Nu ştia ce atitudine să adopte.

– Trebuie să-ţi mulţumesc că ai atâta stimă pentru mine ? râse ea.

Această mică înţepătură nu-l afectă peste măsură :

– Ai fi putut avea toţi bărbaţii pe care i-ai fi vrut, şi ştii asta.

Diana îşi reţinu un strigăt. Inima îi bătea surd.

– Dar n-o să-ţi permit, continuă el.

– Tu...

– N-o să-ţi permit să te căsătoreşti cu altul, decât cu mine, Diana.

– Tu... pari convins că vreau să mă mărit cu tine ?

– M-am purtat ca un bădăran, Diana, mărturisi el cu o voce răguşită. Dar numai Dumnezeu ştie care vor fi reacţiile mele dacă mă refuzi ! Iubita mea, m-ai târât în noroi. Ajunge, acum. M-am săturat.

– Dar eu...

Târât în norol ? Niciodată nu avusese această impresie.

– Mă doreai atât de mult ?

– Atât de mult.

– Atât de mult... încât eşti gata să te căsătoreşti cu mine !...

Ea nu mai putu continua căci el o scutura cu violenţă, ca pentru a o aduce la realitate. Oricum, ea nu mai ştia ce avusese de gând să-i spună.

– Adevărul, iubita mea, este că sunt victima unui rău de care credeam că pot să scap. Sunt îndrăgostit. De tine. Te iubesc, Diana !

Era imposibil ! Ea se dădu înapoi, din instinct.

– Taci, te implor ! îl rugă ea, cu gâtul uscat. M-ai pedepsit suficient până acum, nu ?

Nicolas o îmbrăţişă cu ardoare şi o legănă la pieptul său, murmurându-i cuvinte de consolare la ureche.

– Iubirea mea, nici nu poţi să-ţi imaginezi... Când mă gândesc la modul în care te-am maltratat, mă trec fiori reci ! Eşti atât de bună, atât de profund cinstită ! Cum să am îndrăzneala să te rog să mă ierţi şi să mă iei de bărbat, după tot ce ţi-am făcut ?

– Crezi deci că... că ţin la tine ? întrebă ea, descumpănită.

El îşi cufundă privirea în ochii ei.

– Nu mă iubeşti cât te iubesc eu, dar înclinaţia mea către logică m-a îndemnat să re-

flectez ! trebuia să existe motive puternice ca să mă eviți în felul acesta... Mi s-a părut că discern puțină gelozie în vocea ta, când ți-am spus că am găsit-o fermecătoare pe Myra. M-am înșelat ?

Diana rămase pe loc, rănită adânc.

– Pretinzi că mă iubești și totuși, te-ai culcat cu ea.

– Ești geloasă ? exclamă el, încântat.

– Da, admise ea.

– Oh, iubita mea, dragostea mea, șopti el strângând-o la piept.

– Te-ai culcat cu ea ? insistă Diana.

Chiar dacă o va costa, ea voia un răspuns.

– Nici măcar n-am cinat cu ea. S-a prezentat în locul tău și eu am expediat-o în taxi.

– Oh, Nicolas ! hohoti ea. Își puse capul pe umărul lui tremurând de emoție. Ea îi auzi inima bătându-i. O mână i se strecură brusc după ceafă, și-o forță să-și ridice capul.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Diana ?

Un larg surâs îi ilumina fața și de data aceasta, ea nu încercă să-și ascundă bucuria.

– Da, Nicolas.

Pe când îi luă buzele, o parcurse un fior și se lipi și mai mult de el.

– Mă iubești și tu un pic ?

Intimidată, ea roși, da surâsul nu i se șterse.

– Eu... Eu am încercat deseori să te detest...

– Altfel spus, mă iubești !

– Oh, da, da, Nicolas !

Brațele sale se strânseră și mai mult în jurul ei și el îi acoperi din nou buzele cu un sărut pasionat și arzător. Gata să se topească de fericire, Diana fu descumpănită când el întrerupse brusc aceste manifestări de iubire pentru a-i ordona :

– Vorbește !

Ce trebuia ea să-i răspundă ?

– Te iubesc, Nicolas ! Își dădu seama că sesizase foarte bine semnificația acestei porunci, căci el o asaltă cu sărutări tandre pe ochi, pe gură, pe gât și o atrase spre un fotoliu, așezând-o pe genunchii lui. Trecură mai multe minute magice, apoi el se hotărî s-o respingă ușor.

O umbră îi voală privirea ; el păreа brusc neliniștit.

– N-o să mai fugi, Diana ?

– Niciodată, îl asigură ea fără cea mai mică ezitare.

Apoi, ea îndrăzni să-l tachineze...

– Nu te așteptai să rămân ultima dată, presupun :

– Ba da, iubirea mea, îi mărturisi el. Ca să-ți spun totul, când am descoperit dispariția ta, am fost distrus. Nici o clipă nu am crezut că poți pleca în toiul nopții.

– Ți-ai dat seama când m-ai așteptat în biroul tău să ne apucăm de lucru, duminică dimineață ?

– Înainte de asta, răspunse el cu un surâs ruşinat. M-am sculat devreme, am pregătit un platou cu ceai şi pâine prăjită. Am furat chiar un trandafir din buchetul doamnei Gow. La ora şase... nu dormisem toată noaptea, am intrat în camera ta.

– Nu ! strigă ea, nevenindu-i să creadă.

„Ba da", confirmă surâsul lui.

– Când ai fugit din salon, m-am închis în biroul meu : voiam să fiu singur şi să reflectez. Am hotărât să-ţi cer mâna în timp ce tu ai fi fost încă adormită... şi fără apărare.

Diana îl contemplă înmărmurită. Aşa deci, el avusese de gând s-o ceară în căsătorie încă de pe atunci !

– Nimic nu mă mai putea opri.

– Tu... Mă iubeai deja ?

– Te iubesc din clipa în care te-am văzut. N-am vrut să privesc adevărul în faţă, pentru că mă uram pentru...

– Nu ştiai că sunt nevinovată, interveni ea, simţind că el are nevoie de ajutorul ei.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama ! Totul la tine exprima puritatea şi prospeţimea ! Imediat ce ai deschis ochii, trebuia să mă apropii de tine şi să te liniştesc.

– N-ai făcut-o.

– Nu aveam nici o încredere în acest sentiment care se numeşte iubire. Te reţineam la mine, te sechestram de frică să nu pleci pentru totdeauna, dar în acelaşi timp, te respin-

geam. M-am convins fără voia mea că ești vinovată, că dorești să destrami căsătoria surorii mele, Cordelia.

– Deci Cordelia era victima acestui șantaj ?... Oh, iartă-mă, murmură Diana. Nu voiam să fiu indiscretă.

– Tot ceea ce privește familia mea, te privește și pe tine acum.

Și pentru a-i arăta că are încredere în ea, îi povesti penibila aventură a Cordeliei.

– Înainte de a-l întâlni pe soțul ei, James Cunliffe, Cordelia l-a cunoscut pe un oarecare Stoddard... Ea a rămas însărcinată... Călătoream mult pe vremea aceea și nu am aflat decât mult mai târziu, când ea a venit să mă vadă, înnebunită la gândul că James ar putea să afle.

– Stoddard o amenința că va dezvălui existența acestui copil lui James Cunliffe ?

– Ea a avut o extrauterină dar din nefericire, la spital, sub efectul sedativelor, i-a scris o scrisoare ciudată lui Stoddard în care pretindea că i se făcuse un avort.

– Oh ! exclamă Diana... James Cunliffe s-a ridicat cu vigoare împotriva întreruperii voite a sarcinii, mi se pare. A fost intervievat la televiziune despre asta, recent.

– Cordelia l-a susținut energic. Îți imaginezi cât de terorizată a fost când a primit un mesaj anonim cu fotocopia acestei scrisori

compromițătoare ! S-a repezit la mine și eu am sfătuit-o să vorbească cu James, dar...

– Ea îl iubește pe soțul ei ?

– La nebunie. Nu voia să-i destăinuie nimic... Pe de altă parte, nu avea douăzeci de mii de lire pe care i le cerea acest escroc. I-am promis că mă voi ocupa eu de această afacere.

– L-ai întâlnit pe acest Stoddard ?

– I-am pus banii în locul stabilit. Apoi am așteptat să văd cine va veni să-i ia și să aducă scrisoarea. Nu m-am gândit că Stoddard va apela la o agenție... Și el nu mai era în stare să-mi explice.

– Sper că i-ai dat o pedeapsă despre care își va aminti multă vreme.

– Într-adevăr, confirmă Nicolas cu un surâs. Dar am vorbit destul despre Cordelia, conchise el privind-o cu tandrețe.

– O ultimă întrebare ! îl imploră ea. De ce ai rugat-o pe sora ta să vină în prima zi la birou ?

Nicolas îi mângâie obrajii cu vârful degetelor.

– Iartă-mă, iubita mea. Nu puteam să mi te scot din suflet, totuși continuam să te bănuiesc că ai participat la acest complot. Dacă te-am angajat la început, a fost ca să mă asigur că te am sub observație. Toată dimineața te-am supravegheat. Înnebuneam ! Când ai ieșit să mănânci, i-am telefonat Cordeliei. Vo-

iam să știu cum vei reacționa văzând-o... Voiam cu orice preț să mă asigur de nevinovăția ta !

– Nu erai definitiv convins când mi-ai dat cheile de la mașină, în prima duminică ?

– Oh, Diana, am fost atât de neîndemânatic ! Eram deja nebunește îndrăgostit de tine și-mi era ciudă ; era atât de nou, de neașteptat ! Și eram chinuit de gelozie la gândul că ai putea fi prietena acestui Stoddard !

– Nicolas ! Iubitul meu ! suspină ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Nu va fi întotdeauna ușor. Am treizeci și șapte de ani și abia azi descopăr chinurile iubirii ! Tot ce știu este că voi încerca din toată inima să te fac fericită.

Diana suspină satisfăcută. El o iubea, ce-ar fi putut dori mai mult ?

SFÂRȘIT

CONCURSUL CU PREMII
„TEST DE FIDELITATE"

Cuprinde toate apariţiile semenstrului I 1994 din cele două colecţii „EL şi EA" şi „ROMANTIC" ale editurilor „ALCRIS" şi „CONI".

Premiile pentru semestrul I 1994 sunt :

- Un televizor color
- Un videoplayer
- Un dubluradiocasetofon
- Zece casete video neinregistrate
- Zece casete audio inregistrate

TESTUL DE FIDELITATE

constă în descoperirea titlului romanului, autorului și paginii în care apare fragmentul citat, pentru toate cărțile apărute în cursul semestrului I 1994.

Vor fi necesare taloanele de participare ce vor apare în fiecare carte începând cu luna februarie.

În numerele viitoare – noi date suplimentare privind concursul.

ENIGMA TALONULUI nr. 2

„Va începe un nou trimestru."

CLAUDIA JAMESON

– EVADARE SPRE IUBIRE –

(Ed. CONI, colecția „EL și EA" nr. 30)

Deși Suzie aștepta cu nerăbdare să se căsătorească cu John Harding, a primit cu mare plăcere invitația verișoarei ei din America să facă o vizită de câteva zile în Spania, ca o „escapadă finală" înainte de a deveni o femeie măritată. Însă s-a dovedit că nu a fost cel mai înțelept lucru pe care l-a făcut.

Se decupează talonul și se trimite editurii pe adresa :

Editura ALCRIS – CONI
Piața Presei nr. 1
C.P. 33–72
BUCUREȘTI

În fiecare număr apărut se vor publica informații legate de concurs

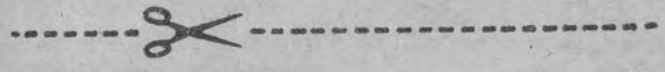

TEST DE FIDELITATE
TALON DE PARTICIPARE
NR. 2

Autorul _____

Titlul romanului _____

_____

Pagina citatului _____

Numele și prenumele participantului _____

Adresa _____

_____

_____

Editurile „ALCRIS" și „CONI" vă propun următoarele titluri în curs de apariție :

Colecția „EL și EA" :

21. Joan Bramsch – Vraja unei clipe
23. Patt Bucheister – Secretele trecutului
28. Yvonne Whittal – Pe urmele unei legende
29. Violet Winspear – Valea Raintree
30. Claudia Jameson – Evadare spre iubire
31. Peggy Gaddis – Fuga infirmierei
32. Valerie Parv – Un interviu periculos

Colecția „ROMANTIC" :

23. Charlotte Lamb – Dorința
24. Penny Jordan – Regula jocului
27. Jessica Steele – Farmecul unui sărut
28. Nancy Ryan – Un înger în soare
30. Afton Bonds – Aleargă spre mine
31. Mary Faulkner – Un străin... primăvara
32. Karen Field – Scrisoare de dragoste

Cerem pe această cale scuze potențialilor cititori deoarece din cauze independente de noi, ordinea de apariție a numerelor nu este cea cronologică, editura lucrând la mai multe tipografii.

Facem precizarea că toate numerele incluse în planul editorial vor apare indiferent care este ordinea tipăririi lor.

Difuzorii particulari și de stat se pot adresa :
S.C. „ALCRIS & CONI DIFUZARE"
București, str. Grigore Alexandrescu 57
telefon 650.63.80
iar pentru „CARTEA PRIN POȘTĂ" se pot adresa editurii pe adresa :
Piața Presei nr. 1
C.P. 33–72 sau la tel. 617.60.10/2190

Dat la culeș : 02.01.1994
Bun de tipar : 25.01.1994, coli tipar 12
Hârtie tipar de 47,5 g/m²
Apărut 1994

Tiparul executat sub c-da nr. 443 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

I.S.B.N. 973-9170-13-7

850 LEI

Diana Alexander acuzată de șantaj? Imposibil! Și totuși Nicolas Macalister o acuză! El o seches-trează în frumoasa sa locuință din împrejurimile Londrei. E ho-tărât să o țină până va măr-turisi. Dar ce să mărturi-sească?

— Ești ferme-cătoare, murmură el încet.

Roșie, descumpăni-tă, Diana luptă cu săl-băticie cu ea însăși să nu arate plăcerea pe care i-o provoca acest compliment. Se străduiește să-și amintească că-l detesta pe acest bărbat.

THE BEST